

Minden történetnek van sötét oldala.

„Az igazi megváltás
nagy hatású története.
A szerelem mindennél erősebb,
ha igaz és legyőzhetetlen.”
– Lora Nowak, Amazon

UNFORGIVEN

megbocsátás

*fine
selection*

LAUREN KATE

Minden történetnek van sötét oldala.

„Az igazi megváltás
nagy hatású története.
A szerelem mindennél erősebb,
ha igaz és legyőzhetetlen.”

– Lora Nowak, Amazon

UNFORGIVEN

megbocsátás

*fiap
selection*

LAUREN KATE

A szerelmeddel élni maga a Mennysország.

Elszakítva lenni tőle maga a Pokol.

Cam vajon hová kerül?

Cam tudja, milyen a megszállottság. Több időt töltött a Pokolban, mint amennyit egy angyalnak szabad volna. Számára a legújabb pokol egy gimnázium, ahol Lilith – az egyetlen lány, akit szeret – az ő bűneiért vezekel.

Cam alkut köt Luciferrel. Tizenöt napja marad, hogy a kiválasztottja újra belé szeressen. Ha sikerül, Lilith visszatérhet a világba, és Cammel élheti le az életét. De ha kudarcot vall..., Camet a Pokolban egy külön a számára fenntartott hely várja.

Tikk-takk.

A népszerű sorozat újabb kötete, egy önmagában is izgalmas ifjúsági regény szerelemmel, földöntúli lényekkel és fordulatos cselekménnyel.

Bontsd ki a szárnyad, és repülj, míg a rosszfiú, a sötét angyal végre feltárja meggyötört szívét az Unforgiven / Megbocsátás című, nagyszerű regényben.

L A U R E N   K A T E

UNFORGIVEN

m e g b o c s á t á s

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Írta: Lauren Kate
A mű eredeti címe: Unforgiven (Fallen Book 5)
Text copyright © 2015 by Tinderbox Books, LLC, and Lauren Kate
All rights reserved.

A művet eredetileg kiadta:
Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC, New York

Fordította: Szőke Julianna
A szöveget gondozta: Godó Klára

Jacket photograph © 2015 by Carrie Schechter
Jacket Design by Angela Carlino

Epigraph copyright © 2012 Country Ahers Music (BMI)
administered by Songs in the House of Hassle (BMI).

All songs © 2015 Amandavid (ASCAP). All rights reserved.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

Ez a mű a képzelet szüleménye. A szereplők, a szereplők nevei és a műben szereplő események a szerző képzeletének szülöttei vagy képzeletbeli módon vannak felhasználva, és bármely élő vagy halott személlyel, üzleti létesítménnyel, eseménnyel vagy helyszínnel való hasonlatosság kizárólag a véletlen egybeesés eredménye.

A sorozatterv és annak elemei Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 409 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Deák Dóri, Gera Zsuzsa
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

ÁLMODOZÓKNAK

*Tűzkígyók a fejemben,
bár megbocsáthatnám bűneid.
Idővel mindenki változik,
Talán majd ő is megváltozik.*

- SHARON VAN ETTEN: *Serpents*
(Szőke Julianna fordítása)

ELŐSZÓ

NEVER TEAR US APART

A hűvös, csillagos ég alatt Cam bakancsa az öreg templom ereszen landolt. Behúzta a szárnyait, és belebámult a tájba. A holdfényben fehéren világító, zuzmószerű szakállbromélia jégcsapként csüngött alá a göcsörtös, öreg fákról. A gázos pályát két rozzant lelátó és betonépületek szegélyezték. A tenger felől susogva érkezett a szél.

A Sword & Cross Javítóintézetben téli szünet volt, egy lélek sem járt a campuson. Vajon mit keres itt?

Néhány perccel múlt éjfél, és épp csak megérkezett Trójából. Bódulatban tette meg az utat, valami ismeretlen erő vezérelte a szárnyait. Azon kapta magát, hogy azt a dallamot dudorássza, amire évezredek óta nem mert emlékezni. Talán azért jött vissza, mert a bukott angyalok ezen a helyen találkoztak utoljára Luce legutolsó elátkozott életében. Az volt a háromszázhuszon-negyedik megtestesülése... a háromszázhuszonnegyedik alkalom, amikor a bukott angyalok összesereglettek, hogy beteljesülni lássák az átkot.

De az átok megtört. Luce és Daniel megszabadult.

És Cam bizony irigykedett.

Végignézett a temetőn: sosem gondolta volna, hogy egyszer majd nosztalgiát érez ez iránt a szemétdomb iránt, de volt valami borzongató a régen itt, a Sword & Crossban töltött napokban. Lucinda akkoriban még ragyogóbban tündökölt, és bizonytalanságban tartotta az angyalokat, pedig valaha azt hitték, tudják, mire számíthatnak.

Hat évezreden át, akárhányszor betöltötte a tizenhetedik

életévét, csaknem mindig ugyanaz volt a műsor: a démonok – Cam, Roland és Molly – mindent megtettek azért, hogy Luce-t Lucifer oldalára állítsák, az angyalok – Arriane és Gabbe, néha Annabelle is – viszont azon voltak, hogy visszatereljék a Mennyei Akolba. De egyikük sem jutott közelebb ahhoz, hogy meggyőzzék.

Mert valahányszor Luce találkozott Daniellel – márpedig mindig találkozott Daniellel –, minden más eltörpült a szerelmük mellett. Újra és újra egymásba szerettek, és Luce újra és újra a lángnyelvek martaléka lett.

Aztán egy éjjel a Sword & Crossban minden megváltozott. Daniel megcsókolta Lucindát, és ő életben maradt. És akkor mindannyian megértették: Luce-nak végre megadatik, hogy válasszon.

Néhány héttel később mind eredeti bukásuk helyszínére, Trójába repültek, ahol Lucinda döntött a sorsa felől. Dániellel együtt újból megtagadták, hogy a Menny vagy a Pokol mellé álljanak. Egymást választották. Lemondtak a halhatatlanságról, hogy egyetlen halandó életet együtt tölthessenek.

Luce és Daniel már nem volt itt, de Cam még mindig rájuk emlékezett. Győzelmes szerelmük okán ő is vágyakozni kezdett valami után, de nem merte megnevezni.

Megint dűnnyögni kezdett. Azt a dalt. Annyi idő után is emlékszik rá...

Behunyta a szemét, és maga előtt látta az énekest: vörös haja hátul lazán befonva, egy fának dőlve hosszú ujjáival lantjának húrjait pengeti.

Évezredek óta nem engedte meg magának, hogy rá emlékezzen. Akkor most miért?

– Ez a flakon kifogyott – szólt egy ismerős hang. – Dobj egy másikat, légy szíves!

Cam megpördült, de nem volt ott senki.

A festett tetőablak túloldalán észrevett egy mozgó árnyat. Közelebb araszolt, és az ablakon át lenézett a kápolnába, amit Sophia Bliss irodának használt, amikor a Sword & Cross könyvtárosa volt.

A kápolnában Arriane szivárványszín szárnyai meggörbültek, ahogy felemelt egy festékesflakont, majd

elrugaszkodott a földtől, és a falra irányította a szórófejet.

A falfestménye egy lányt ábrázolt, ragyogó kék erdőben. A lány fekete, fodros ruhát viselt, és egy szőke fiúra nézett fel, aki egy szál fehér bazsarózsát nyújtott felé. *Luce és Daniel 4ever*, fújta Arriane ezüstsínű, gót betűkkel a lány ruhájának szegélyére.

Arriane mögött egy rasztahajú, sötét bőrű démon épp egy hosszú üvegben lévő gyertyát gyújtott meg, ami Santa Muertét, a halál istennőjét ábrázolta. Roland Luce barátjának, Pennek állított emléket azon a helyen, ahol Sophia megölte.

Bukott angyalok nem léphetnek Isten szentélyébe, mert amint átlépnek a küszöbön, az egész lángokba borul, és a bent tartózkodó halandó a lángok martalékává válik. De ez a kápolna elvesztette szentségét, amikor Miss Sophia beköltözött ide.

Cam széttárta a szárnyait, leröppent a törött ablakon át, és Arriane mögött ért földet.

– Cam! – szólt Roland, és megölelte a barátját.

– Oké, oké – mondta Cam, de nem húzódott el Rolandtól.

Roland kissé oldalra döntötte a fejét.

– Micsoda véletlen, hogy itt találunk!

– Tényleg? – kérdezte Cam.

– Nem, ha szereted a *carnitast* – mondta Arriane, és odadobott Camnek egy fóliába tekert kis csomagot. – Emlékszel a tacoárusra a Lovingtonon? Azóta sóvárgok ez után, mióta elmenekültünk ebből a mocsárból. – Kinyitotta a saját csomagját, és két harapással elfogyasztotta a tacóját. – Fincsi!

– Te mi járatban vagy? – kérdezte Roland Camet.

Cam nekidőlt egy hideg márványoszlopnak, és vállat vont.

– A koliban hagytam a *Les Paulomat*.

– Ilyen messzire jöttél egy gitárért? – biccentett Roland. – Gondolom, most, hogy Luce és Dániel elment, mindannyiunknak új elfoglaltságot kell keresnünk, amivel kitölthetjük végtelen napjainkat.

Cam mindig is utálta azt az erőt, amely a bukott angyalokat tizenhét évente az elátkozott szerelmesekhez hajtotta. Csatamezőket és koronázásokat hagyott ott, páratlan szépségű lányok karjaiból bontakozott ki miatta. Egyszer még egy filmforgatásról is lelépett. Mindent otthagyt Luce és Daniel

miatt. De most, hogy ez az ellenállhatatlan vonzerő megszűnt, hiányzott neki.

Egy örökkévalóság várt rá. Mihez kezdjen vele?

– Ami Trójában történt, nem adott neked, nem is tudom... – harapta el Roland.

– Reményt? – Arriane fogta Cam érintetlen tacóját, és befalta. – Ha Luce és Dániel oly sok ezer év után szembe tud szállni a Trónussal, és elérheti a boldogságot, miért ne tehetné meg ugyanezt bárki más is? Például *mi*?

Cam kibámult a törött ablakon.

– Lehet, hogy én nem az a fajta srác vagyok.

– Mindannyian magunkkal hordjuk az utazásaink emlékét – mondta Roland. – Mindannyian tanulunk a hibáinkból. Ki mondhatná, hogy mi nem érdemeljük meg a boldogságot?

– Figyelj! – mondta Arriane, és megérintette a nyakán lévő sebhelyeket. – Mit tudhatunk mi, három megcsömörlött csóka, a szerelemről? – Hol Camre, hol Rolandra nézett. – Nem igaz?

– A szerelem nem Luce és Daniel kizárólagos tulajdona – mondta Roland. – Mindannyian megízleltük már, és talán újból meg fogjuk.

Roland optimizmusa disszonáns érzéseket keltett Camben.

– De nem én – mondta.

Arriane felsóhajtott, majd begörbített háttal széttárta szárnyait, és néhány lábnyira elemelkedett a földtől. Az üres templomot betöltötte a szárnyai finom rezgése. Fehér festékszórójával egyet-kettőt ügyesen suhintva alig kivehető szárnyakat fújt Lucinda válla fölé. A Bukás előtt az angyalok szárnya mennyei fényből volt... mindegyiké olyan, mint a többi. De onnantól kezdve a szárnyuk a személyiségük, a botlásaik és érzéseik kifejeződése lett. Azok a bukott angyalok, akik Lucifernek vetették alá magukat, arany szárnyakat viseltek, akik pedig visszatértek a Mennyei Akolba, a Trónus ezüst porát hordták a tollaik szövetségében.

Lucinda szárnyai különlegesek voltak, annyira megdöbbenően fehérek... szeplőtelenek. Nem szennyezte be őket a többiek döntése. Rajta kívül az egyetlen bukott angyal, aki megőrizte szárnyai fehérségét, Daniel volt.

Arriane összegyűrte a második taco csomagolását.

– Néha azon gondolkodom...

– Hogy? – kérdezte Roland.

– Hogy ha vissza tudnátok menni, és ez alkalommal nem bénáznátok el a szerelmi ügyeket olyan végérvényesen, ti visszamennétek?

– Mi értelme ilyesmin gondolkodni? – kérdezte Cam. – Rosaline halott. – Láta, ahogy Roland összeressen az elveszett szerelme neve hallatán. – Tess sosem fog neked megbocsátani – folytatta Arriane-ra pillantva. – Lilith pedig...

Tessék, kimondta.

Lilith volt az egyetlen lány, akit Cam valaha is szeretett. A kezét is megkérte.

De nem teljesült be a szerelmük.

Lelkében újra felcsendült Lilith dala, és ahogy meghallotta, mardosni kezdte a bűntudat.

– Te dudorászol? – Arriane hunyorogva nézett Camre. – Mióta?

– *Mi* van Lilithtel? – kérdezte Roland.

Ő is halott volt. Bár Cam sosem tudta meg, hogyan élte le földi napjait, miután elváltak egymástól, abban biztos volt, hogy már régen elhagyta a földet, és felszállt a Mennybe. Ha Camet más fából faragták volna, talán megbékítette volna a gondolat, hogy Lilithet öröm és fény övezi. De a Menny olyan fájdalmasan távoli volt, hogy jobbnak látta, ha egyáltalán nem gondol a lányra.

Roland mintha olvasott volna Cam gondolataiban.

– A magad módján is csinálhatnád.

– Én mindent a magam módján csinálok – mondta Cam. A szárnyai csendesen lüktettek a háta mögött.

– Ez az egyik legjobb vonásod – mondta Roland a beomlott mennyezeten át a csillagokat kémelve, aztán újra Cam felé fordult.

– Hogy érted? – kérdezte Cam.

Roland halkan felnevetett.

– Nem mondtam semmit!

– Ha megbocsátasz – szólt közbe Arriane –, Cam, ez tökre az a pont, amikor mindenki a szokásos drámai kilépődöt várja, oda, abba a felhőzugba! – mutatott az Orion övről csüngő

ködhágcsóra.

– Cam! – Roland ijedten meredt Camre. – A szárnyaid!

Cam bal szárnyának csúcsánál egy apró, fehér szál jelent meg.

Arriane felkiáltott:

– Mit jelent ez?

Csak egyetlen, fehér foltocska volt az aranyban, de arra kényszerítette Camet, hogy visszaemlékezzen a pillanatra, amikor a szárnyai fehérről aranyra váltottak. Már régen elfogadta a végzetét, de most, évezredek óta először felderengett benne valami más.

Luce-nak és Danielnek hála Cam újrakezdheti. De egyvalami bántotta.

– Mennem kell – mondta. Teljesen szétterjesztette a szárnyait, mire a kápolnát ragyogó, arany fény árasztotta el. Roland és Arriane félre-ugrott az útjából. A gyertya felborult és eltörött, a lángja pedig elhalt a hideg kőpadlón.

Cam egy villanással felröppent az éjszakai égbe, és elindult a sötétség felé, amely azóta várta, hogy elmenekült Lilith szerelme elől.

EGY

WASTELAND

LILITH

LILITH FULLADOZVA ÉBREDT.

A bozóttüzek ideje volt – mindig a bozóttüzek ideje volt –, és a tüdejét elöntötte a hegyekben égő vörös lángokból gomolygó füst és hamu.

Az ébresztőórája éjfél mutatót, de a vékony, fehér függönyök szürkén világítottak a napfelkeltében. Biztos megint kifogyott benne az elem. Eszébe jutott a biológiadolgozat, ami a negyedik órában várt rá, s ezt azonnal követte a felismerés, hogy előző este tévedésből a történelemkönyvet hozta haza a biológia helyett. Kinek volt az a rettenetes ötlete, hogy két, pontosan ugyanolyan gerincű tankönyvet testál rá? Tehát rögtönöznie kell majd, és imádkozni, hogy összejöjjön egy hármas.

Fölkászálódott az ágyból, és valami puha, meleg dologba lépett. Felemelte a lábát, és orrba vágta a bűz.

– Alastor!

Egy kis, zsemleszínű korcs ügetett be a hálósobába, mintha Lilith csak játszani hívná. Lilith anyja zseninek tartotta a kutyát a trükkök miatt, amiket a lány öccse, Bruce tanított neki. Igen ám, de Alastor négyéves letére egy alapvető trükköt mégsem volt hajlandó megtanulni: a szobatisztaságot.

– Ez szörnyen műveletlen dolog! – korholta Lilith a kutyát, aztán egy lábon kiugrált a fürdőbe. Elfordította a vízcsapot.

Semmi.

Háromig nincs víz, adta tudtára az anyja üzenete a tükörré ragasztott cetlin. Az udvaron álló fák gyökerei benőtték a

csöveket, és úgy volt, hogy az anyja délután már ki fogja tudni fizetni a vízvezetékyszerelőt, miután számos részmunkája közül az egyikért végre kapott pénzt.

Lilith vécépapír után nyúlt, remélve, hogy legalább azzal le tudja törölni a talpát, de csak egy barna kartongurigát talált. Jól indul ez a kedd is! Bár a részletek változtak, életének minden napja többé-kevésbé ugyanolyan szörnyű volt.

Letépte a cetlit a tükörről, és azzal törölte le a lábát, aztán, anélkül hogy a tükörbe nézett volna, felvett egy fekete farmert, fekete pólóval. Közben próbálta felidézni, amit a biológiatanár a dolgozatról mondott.

Mire a földszintre ért, Bruce már a müzlisdoboz maradékát rázogatta a szájába. Lilith tudta, hogy az a szikkadt gabonapehely volt az utolsó ehető morzsa a házban.

– Elfogyott a tej – mondta Bruce.

– És a müzli is – mondta Lilith.

– Igen, a müzli is, és minden. – Bruce tizenegy éves volt, és majdnem olyan magas, mint Lilith, csak vékonyabb. Beteg volt. Mindig is beteg volt. Túl hamar született, olyan szívvel, ami nem tudott lépést tartani a lelkével, ahogy Lilith anyja szerette mondani. Bruce-nak beesett volt a szeme, és a bőre kékes árnyalatban játszott, mert a tüdeje sosem jutott elég oxigénhez. Amikor a hegyekben tűz volt – márpedig a hegyekben mindennap tűz volt –, a legkisebb megerőltetéstől is zihálni kezdett. Többször maradt otthon az ágyban, mint ahányszor iskolába ment.

Lilith tudta, hogy Bruce-nak nagyobb szüksége van a reggelire, mint neki, de a gyomra attól még tüntetően korgott. Étel, víz, az alapvető higiéniai eszközök – minden hiánycikk volt abban a lepusztult viskóban, amit az otthonuknak hívtak.

Kinézett a szutykos konyhaablakon, és látta, hogy az iskolabusz épp elindul a megállóból. Felnyögött, felkapta a gitártokját és a hátizsákját, de előbb megnézte, hogy benne van-e a naplója.

– Később találkozunk! – kiáltotta oda Bruce-nak, azzal elviharzott.

Dudák visítottak, kerekcsikorogtak, ahogy Lilith, anélkül hogy körbenézett volna, átsprintelt az úton, pont úgy, ahogy

Bruce-nak tanította, hogy nem szabad. Annak ellenére, hogy általában nem volt szerencséje, a haláltól sosem félt. A halál azt jelentené, hogy megszabadul az élet örült mókuskerekéből, de tudta, hogy úgyszincs ekkora szerencséje. Az univerzum vagy Isten vagy valami azt akarja, hogy nyomorult maradjon.

Végignézte, ahogy elpöfög a busz, aztán a hátát verdeső gitártokkal nekivágott, hogy lesétálja az iskoláig vezető öt kilométert. Átsietett az úton, elhaladt a bevásárlóközpont mellett, ahol az egydolláros bolt és a folyton tönkremenő, majd újranyitó kínai kajálda volt. Mikor már néhány saroknyira maga mögött hagyta a poros környéket, amit a városban csak „Süllyesztőnek” hívtak, a járda kisimult, és az úton is megritkultak a kátyúk. A házaikból az újságért kilépő emberek öltönyt viseltek, nem elnyűtt fürdőköpenyt, mint Lilith szomszédai általában. Egy jól öltözött nő, aki a dán dogját sétáltatta, kedvesen köszöntötte Lilithet, de Lilithnek nem volt ideje udvariaskodásra. Átsietett a sztráda alatt húzódó betonalagúton.

A Trumbull Gimnázium a High Meadow út és a 2-es sztráda sarkán állt, amit Lilith főként a Bruce rosszulletei alkalmával a sürgősségre tett, stresszes utazásokkal kapcsolt össze. Olyankor az anyja lila egyterűjében száguldottak az úton, az öccse Lilith vállára hajtott fejjel, bágyadtan zihált, ő meg mindig az út menti zöld jelzőablákat nézte, amelyek mutatták, milyen messze vannak más városok. És bár nem sok mindent – semmit sem – látott még Crossroadson kívül, Lilith szerette elképzelni a nagyvilágot, mely azon túl terül. Szeretett arról álmodozni, hogy egy napon majd, ha valaha is befejezi az iskolát, elmenekül innen valami jobb helyre.

Már a késést jelző csengő szólt, amikor a campus szélénél kiért az alagútból. Köhögött, és égett a szeme. A hegyekben tomboló bozottűz, ami körülzárta a várost, az iskolát is füstkoszorúval övezte. A barna stukkóval borított épület csúnya volt, de még jobban elcsúfították a diákok falakat borító plakátjai. Az egyik a holnapi kosármeccset hirdette, a másik a tudományos kiállítással kapcsolatos tanítás utáni megbeszélés részleteit osztotta meg, de a többségükön valami Dean nevű sportoló felnagyított tablófotója szerepelt, aki szavazatokat

próbált gyűjteni a szalagavató királya címhez.

A Trumbull főbejáratánál már ott állt Tarkenton igazgató. Alig volt magasabb másfél méternél, és bordó, műszálas öltönyt viselt.

– Megint elkéstünk, Ms. Foscor – mondta, és közben utálkozva mérte végig Lilithet. – Nem láttam a nevét a tegnapi elzárási listán is a késők között?

– Az a vicces az elzárásban – mondta Lilith –, hogy többet tanulok ott a falat bámulva, mint amennyit az órákon valaha!

– Na, induljon az első órára – mondta Tarkenton Lilith felé lépve. – És ha csak egy pillanatig is gondot okoz a mai órán az édesanyjának...

Lilith nyelt egyet.

– Anyu itt van?

Az anyja havonta néhány napot helyettesített a Trumbullban, amivel tandíjmentességet szerzett a lányának, lehetővé téve, hogy Lilith ide járjon iskolába. Lilith sosem tudta, mikor találja majd ott az anyját a menzán sorban állók között, vagy a női vécében, ahogy épp felitatja ajkairól a fölösleges rúzszt. Sosem árulta el Lilithnek előre, mikor fogja megtisztelni a gimnáziumát, és azt sem ajánlotta fel neki ilyenkor, hogy elviszi kocsival a suliba.

Mindig rettenetes meglepetésként érte Lilithet, de eddig legalább még sosem találta ott az anyját a saját osztályában.

Egészen mostanáig. Felnyögött, és azon morfondírozva, vajon melyik órán tűnik majd fel a mamája, elindult befelé.

Az osztályfőnököt megúsza, mivel Mrs. Richards már végzett a listával, és épp azzal írta vadul teli a táblát, hogyan segíthetnének neki a diákok az újrahasznosítás iskolai bevezetéséért folytatott kilátástalan kampányában. Mikor Lilith belépett, szótlánul megcsóválta a fejét, mintha csak unná a lány állandó késéseit.

Lilith becsúszott a padjába, letette a gitártokot a lábához, és elővette a biológia-tankönyvét, amit az előbb szerzett meg a szekrényéből. Hátravolt még tíz értékes perc az osztályfőnökiből, és Lilithnek mindegyikre szüksége volt, hogy bemagolhassa a leckét a dolgozatra.

– Mrs. Richards – szólalt meg Lilith felé sandítva a mellette

ülő lány. – Itt valami nagyon bűdös lett hirtelen.

Lilith a szemét forgatta. Chloe Kinggel első általános óta ellenségek voltak, bár arra már nem emlékezett, miért. Nem mintha Lilith bármiféle veszélyt jelenthetett volna a gazdag, gyönyörű, végzős lányra nézve. Chloe modellkedett a Crossroads Apparelnek, és ő volt a Perceived Sights nevű popzenekar frontembere, arról nem is beszélve, hogy a Trumbull szabadidős klubjainak legalább a felében elnökölt.

Több mint egy évtizednyi undokság után Lilith már megszokta a sorozatos támadásokat. Jobb napokon nem vett róluk tudomást. Ma is inkább a genomokra és a fenomokra koncentrált a bioszkönyvében, és próbálta kizárni Chloet.

De most a többi gimis diák is befogta körülötte az orrát, az előtte ülő osztálytársa pedig öklendezést mímelt.

Chloe felé fordult.

– Ez lenne a parfümről alkotott szánalmas elképzelésed, Lilith, vagy csak berosáltál?

Lilithnek erre eszébe jutott, hogy Alastor az ágya mellé piszkított, meg az elmaradt zuhany, és érezte, hogy elvörösödik. Felkapta a cuccait, és fittyet hányva Mrs. Richards háborgására, miszerint nem adott engedélyt a távozásra, kiviharzott az osztályteremből, és eltűnt a legközelebbi vécében.

Bent, már egyedül, nekidőlt a piros ajtónak, és lehunyta a szemét. Azt kívánta, bárcsak egész napra elbújhatna itt, de tudta, hogy ha majd kicsengetnek, előzőnlik a helyet a lányok. Odavonszolta magát a mosdóhoz. Megengedte a meleg vizet, lerúgta a cipőjét, az orrfacsaró bűzt árasztó lábát felrakta a mosdókagylóba, és pumpálni kezdte rá az olcsó, rózsaszín folyékony szappant.

Felnézett, arra számítva, hogy a saját, szomorú tükörképével találja magát szembe, de helyette egy csillogó plakátot talált a tükörrre ragasztva. *Válaszd Kinget királynőnek!* – állt a sugárzó Chloe King profi portréja alatt.

Ebben a hónapban tartották a szalagavatót, és úgy tűnt, hogy a várakozás az összes többi diákot szinte már felemészti. Lilith vagy száz ehhez hasonló plakátot látott már a folyosón. Látta, ahogy az előtte haladó lányok a telefonjaikon egymásnak mutogatják az álomcsokraikat, miközben órára tartanak. A fiúk

arról viccelődtek, mi történik majd a szalagavató után. Lilithnek hányingere volt ettől. Még ha lett volna is pénze ruhára, és lett volna olyan srác, akivel szívesen elment volna, nincs az az isten, hogy betegye a lábát a gimnáziumba akkor, amikor törvény szerint nem kötelessége megjelenni.

Letépte Chloe plakátját a tükörről, és azzal törölte ki a cipője belsejét. Aztán bedobta a mosdókagylóba, és addig folyatta rá a vizet, amíg Chloe arca nedves masszává nem mállott szét.

Irodalomórán Mr. Davidson annyira elmerült abban, hogy Shakespeare 20. szonettjét felírja a táblára, hogy észre sem vette, Lilith késve érkezett.

Óvatosan leült, és figyelte a többieket, mikor fogja be valaki az orrát vagy kezd el öklendezni, de szerencsére most csak addig vettek tudomást róla, amíg a kis üzeneteik továbbításához kellett. Paige, a sportos, szőke lány Lilith balján ilyenkor oldalba böki, aztán egy összehajtott cetlit csúsztat az asztalára. A mostani üzenet sem volt megcímezve, de Lilith már tudta, hogy természetesen nem neki szánják, hanem Kimi Grace-nek, a menő, félig koreai, félig mexikói lánynak, aki a jobbán ül. Már épp elég üzenetet továbbított kettejük között ahhoz, hogy bepillantást nyerjen a szalagavatóval kapcsolatos terveikbe – az oltári afterpartiról és a tök ízléstelen limóbérlésről, amire összedobják a zsebpénzüket. Lilithnek még sosem volt zsebpénze. Ha az anyja meg tudott takarítani bármit is, az rögtön Bruce orvosi ellátásának költségeire ment.

– Így van, Lilith? – kérdezte Mr. Davidson, amitől Lilith összerezzent. A cetlit az asztala alá dugta, nehogy rajtakapják.

– Megismételné, kérem? – kérte. Igazán nem szerette volna felbosszantani Mr. Davidson. Az irodalomóra volt az egyetlen, amit szeretett, főleg, mert nem állt bukásra belőle, és mert Mr. Davidson volt az egyetlen általa ismert tanár, aki láthatóan élvezte a munkáját. Sőt, tetszett neki néhány azokból a dalszövegekből, amiket Lilith versírási feladatként adott be. Lilith még mindig őrizgette azt a kitépett füzetlapot, amire – az

Exile című dalszövege alá – Mr. Davidson egyszerűen csak annyit írt: *Váó!*

– Azt mondtam, remélem, feliratkoztál open micra – mondta Mr. Davidson.

– Ó, persze – motyogta Lilith, pedig dehogy iratkozott, és remélte, hogy nem is fog. Azt sem tudta, mikor van.

Davidson meglepődve és elégedetten mosolygott, aztán az osztály többi tagjához fordult.

– Akkor mindannyian örömmel nézünk elébe!

Amint Davidson visszafordult a táblához, Kimi Grace megbökte Lilithet. Mikor Lilith meglátta Kimi szép, sötét szemét, egy pillanatra elgondolkodott, hogy az előadóestről akar-e beszélni vele, mert ő is ideges lett a gondolattól, hogy közönség előtt olvasson fel. De Kimi csak az összehajtott papírlapot akarta megkapni Lilithtől.

Lilith sóhajtott, és odaadta neki.

A testnevelést próbálta ellőgni, hogy készülhessen a bioszdogára, de természetesen rajtakapták, ezért végül ott kellett futnia körbe-körbe a teremben tesipólóban és bakancsban. Az iskola tornacipőt már nem utalt ki, az anyjának pedig sosem volt pénze rá, úgyhogy a bakancs dobogása, miközben röplabdázó osztálytársai körül rőtta a köröket, egyenesen fülsértő volt.

Mindenki őt nézte. És senkinek sem kellett hangosan kimondania, hogy lúzer. Tudta jól, hogy mind ezt gondolják.

Mire eljött a biológiaóra, Lilith teljesen letört és kimerült. És éppen ezen az órán találta magát szembe az anyjával, aki limezöld szoknyájában, a haját szoros kontyba kötve osztotta ki a dolgozatlapokat.

– Hát ez csodás! – nyögött fel Lilith.

– Ssss! – válaszolta vagy egy tucat diák.

Az anyja magas volt és barna, szép, szögletes arccal, Lilith pedig törékeny, és a haja olyan izzó vörös, mint a hegyekben a tűz. Az orra rövidebb volt, mint az anyjáé, a szeme és a szája kevésbé finom vonalú. A járomcsontjuk is más szögben ívelt.

Az anyja elmosolyodott.

– Helyet foglalnál, kérlek?

Mintha a nevét se tudná.

De a lány bizony tudta az övét.

– Természetesen, Janet – mondta Lilith, és ledobta magát egy üres székre az ajtóhoz legközelebb eső sorban.

Anyja dühös pillantást vetett rá, aztán elmosolyodott, és elfordította a tekintetét.

A „kedvességgel hengereld le őket” volt az anyja egyik kedvenc mondása, legalábbis mások előtt. Otthon ugyanis nyersebben viselkedett. Mindenért, amit a saját életében gyűlölt, Lilithet hibáztatta, mert amikor született, ő még csak tizenkilenc éves volt, és gyönyörű, és nagyszerű jövő állt előtte. Mikor Bruce érkezett, már felépült annyira a Lilith születése okozta traumából, hogy igazi anyává tudjon válni. A tény, hogy az apjuk nem volt a képben – senki sem tudta, hol van –, csak még több okot adott az anyjának arra, hogy a fiáért éljen.

A biológiadolgozat első oldalán egy négyzethaló szerepelt, amin be kellett mutatniuk a domináns-recesszív öröklés menetét. A Lilithtól balra ülő lány fürgén töltögette a négyzeteket. Lilith hirtelen az égvilágon semmire sem tudott visszaemlékezni abból, amit egész évben tanult. A torka kapart, és érezte, hogy a tarkója izzadni kezd.

A folyosóra vezető ajtó nyitva volt. Kint biztosan hűvösebb van. Szinte azelőtt, hogy tudta volna, mit csinál, Lilith már az ajtóban állt, egyik kezében a hátizsákja, a másikban a gitártok.

– Az osztályterem engedély nélkül elhagyása automatikusan büntetést von maga után! – kiáltotta Janet. – Lilith, tedd le a gitárodát, és gyere vissza!

Lilithet a hatalommal szembeni tapasztalata arra tanította, hogy figyelmesen hallgassa végig, amit mondanak neki, aztán annak az ellenkezőjét tegye.

Végigtrappolt a folyosón, és futva vágta ki az ajtót.

Kint fehérén izzott a levegő. Hamu szállingózott az égből, Lilith hajára és a szikkadt, szürkészöld fűre hullva. Úgy lehetett feltűnésmentesen elhagyni az iskolát, ha az ember az egyik, menza mögötti kijáratot használta, ami egy kis, kavicsos

területre nyílt, ahol a diákok szép időben ebédelni szoktak. A területet egy hevenyészett drótkerítés „védte”, amin könnyen át lehetett mászni.

Lilith átjutott a kerítésen, majd megállt. Mégis, mit csinál? Kisértalni egy dolgozatról, amit a saját anyja felügyel, borzalmas ötlet volt. Nem menekülhet majd a büntetés elől. De most már késő.

Ha továbbmegy ebben az irányban, akkor a málló vakolatú, viharvert házukhoz jut, amire ránézni is rossz. Hát nem, abból nem kér, kösz. Egy ideig nézte a fenti autópályán elsüvítő néhány autót, aztán megfordult, és átvágott a campus nyugati oldalán fekvő parkolón oda, ahol a szentjánoskenyérfák sűrűje magasodott. Betért a kis erdőbe, és a Rattlesnake patak árnyas, eldugott partja felé indult.

A parton két nagy ág között letelepedett, és kifújta magát. Sűrű rengeteg. Valami olyasmi. Legalábbis Crossroads aprócska városában ez számított a természetnek.

Lilith a megszokott görbe fatörzsnek támasztotta a gitártokját, a lábát feldobta egy halom száraz narancslevélre, és hagyta, hogy a betonmedrében csordogáló patak hangja ellazítsa.

Az iskolai tankönyveiben látott már képet „gyönyörű” helyekről – a Niagara-vízesésről, a Mount Everestről, a hawaii vízesésekről –, de a Rattlesnake patakot jobban szerette bármelyiknél, mert egyetlen lelket sem ismert, aki a kornyadt fáknak ezt a kis ligetét rajta kívül szépnek találta volna.

Kinyitotta a tokot, és kivette belőle a gitárját: egy sötét narancs-színű Martin 000-45-öst, a gitártesten végigfutó repedéssel. Valaki az utcájukban dobta ki, Lilith pedig nem engedhette meg magának, hogy válogasson. Egyébként pedig, úgy vélte, hogy a sérüléstől csak gazdagabb lett a hangzása.

Játszani kezdett a húrokon, és ahogy a levegő akkordokkal telt meg, érezte, hogy egy láthatatlan kéz simogatja a lelkét. Mikor játszott, mindig úgy érezte, barátok veszik körül, pedig nem volt neki egy sem.

Milyen lenne találkozni valakivel, akinek ugyanolyan a zenei ízlése, mint az övé? – morfondírozott. Valakivel, aki nem gondolja, hogy a Four Horsemen úgy énekel, mint „a

megkorbácsolt kutyák”, ahogy egy cheerleader egyszer Lilith kedvenc bandáját jellemezte. Lilith arról álmodott, hogy egyszer majd élőben láthatja őket, de szinte elképzelhetetlen volt, hogy részt vegyen egy Four Horsemen-koncerten. Túlágosan híresek ahhoz, hogy Crossroadsban lépjenek fel. De ha el is jönnének ide, hogy fizetné ki a jegyet, mikor a családjának ételre is alig futja?

Észre sem vette, hogy belekezdett a dalba. Még nem volt teljesen kész, még csak a bánata vált eggyé a gitárral, de amikor néhány perccel később abbahagyta, a háta mögött valaki tapsolni kezdett.

– Huhh! – Lilith megpördült, és egy fekete hajú fiúval találta magát szemben, aki egy közeli fának támaszkodott. Bőrkabátot viselt, fekete farmere szárát agyonhordott bakancsába tűrte.

– Helló! – mondta, mintha ismernék egymást.

Lilith nem válaszolt. *Nem* ismerte. Miért szól hozzá egyáltalán?

A srác átható tekintettel, elmerülten nézegette.

– Még mindig gyönyörű vagy – mondta lágyan.

– Te pedig... elég ijesztő – válaszolta Lilith.

– Meg sem ismeresz? – A hangja csalódott volt.

Lilith vállat vont.

– Nem követem, kiket köröznék!

A fiú nevetve lehajtotta a fejét, aztán a gitár felé bökött.

– Nem félsz attól, hogy még jobban tönkreteszed?

Lilith meghökkent, mert nem értette.

– A dalomat?

– A dalod isteni volt – mondta a srác, majd ellökte magát a fától, és közelebb lépett. – A gitárodon lévő repedésre gondoltam.

Lilith figyelte, milyen könnyedén mozog. Higgadtan, lazán, mintha életében még soha senki nem hozta volna zavarba. A fiú megállt előtte, és leengedte a vászontáskát a válláról. A táska vállpántja Lilith bakancsán landolt, aki úgy bámult rá, mintha a fiú szándékosan rakta volna oda, mintegy megérintve őt. Arrébb rugdosta.

– Vigyázok rá. – És átölelte a gitárt. – Egyelőre épp megfelelő rajta a gitár-repedés arány. Akkor lenne baj, ha ennél

nagyobb lenne a repedés.

– Úgy hangzik, ezt alaposan átgondoltad. – A fiú elég hosszan nézett rá ahhoz, hogy Lilith kezdje kényelmetlenül érezni magát. Lenyűgözően zöld szeme volt. Nyilvánvalóan nem környékbeli srác. Lilith nem nagyon találkozott még senkivel, aki nem crossroadsi.

A fiú gyönyörű volt és érdekes, tehát túl szép, hogy igaz legyen. Lilith már most utálta.

– Ez itt az én helyem. Keresz magadnak másikat! – mondta.

Ahelyett, hogy odébbállt volna, a fiú leült mellé. Közvetlenül mellé. Nagyon közel. Mintha barátok lennének. Vagy több mint barátok.

– Másokkal is szoktál játszani? – kérdezte.

Oldalra döntötte a fejét, és Lilith megpillantott a nyakán egy csillagkitörést ábrázoló tetoválást. Azon kapta magát, hogy visszatartja a lélegzetét.

– Mármint zenélni? Úgy érted, bandában? – És megrázta a fejét. – Nem. Nem mintha ehhez bármi közöd lenne. – Ez a srác betolakodott az ő területére, és megzavarta az egyetlen pillanatot, ami csak az övé. Azt akarta, hogy menjen el.

– Mit szólsz ahhoz, hogy The Devil's Business? – kérdezte a fiú.

– Micsoda?

– Bandanévnek.

Lilith ösztönei azt súgták, hogy jobb lenne, ha fölállna és elmenne, de még soha senki sem beszélgetett vele zenéről.

– Miféle bandáról beszélsz? – kérdezte.

A srác felszedett egy szentjánoskenyér-levelet a földről, és az ujjai között pörgetve nézegette.

– Ezt inkább te mondd meg, a te bandádról van szó!

– Nincs is bandám! – válaszolta Lilith.

A fiú felhúzta sötét szemöldökét.

– Talán itt az ideje, hogy legyen.

Lilith álmodni sem mert arról, milyen lehet egy igazi zenekarban játszani. Áthelyezte a testsúlyát, hogy nőjön a távolság kettejük között.

– Cam vagyok.

– Lilith. – Nem teljesen értette, miért tűnik olyan

grandiózusnak ez a pillanat, hogy megmondja a nevét ennek a fiúnak, de annak érezte. Azt kívánta, bárcsak ne lenne itt ez a srác, bárcsak ne hallotta volna őt játszani. Senkinek sem zenélt még.

– Tetszik a neved – mondta Cam. – Illik hozzád.

Most már igazán ideje volt menni. Nem tudta, mit akar a srác, de egész biztosan semmi jót. Felpattant, és megragadta a gitárját.

Cam próbálta megállítani.

– Hová mész?

– Miért szóltál hozzám? – kérdezte Lilith. Volt a srácban valami, amitől forrni kezdett a vére. Miért ilyen tolakodó? Mégis, mit képzelsz? – Nem is ismered. Hagyj békén!

Lilith nyersesége általában kellemetlenül érintett másokat, de nem ezt a srácot. Nevetett kicsit a bajusza alatt.

– Azért szólítottalak meg, mert hosszú ideje te meg a dalod volt a legizgalmasabb dolog, amivel találkoztam.

– Elég unalmas életed lehet! – mondta Lilith.

Aztán elindult. Erőt kellett vennie magán, hogy ne nézzen vissza. Cam nem kérdezte, hová megy, és nem is tűnt meglepettnek, hogy beszélgetés közben csak úgy lelép.

– Hé! – kiáltott utána Cam.

– Mit hé? – Lilith hátra sem fordult. Cam az a típus, aki fájdalmat okoz az olyan lányoknak, akik elég buták ahhoz, hogy ezt hagyják. Neki pedig nincs szüksége több fájdalomra az életben.

– Én is gitározom ám! – mondta Cam, mikor Lilith elindult visszafelé a fák között. – Már csak egy dobos kell!

KETTŐ

DEAD SOULS

CAM

CAM FIGYELTE, AHOGY Lilith eltűnik a Rattlesnake patak erdejében, és elnyomta magában az elsőprő vágyat, hogy utánarohanjon. A lány ugyanolyan káprázatos volt, mint Kánaánban, ugyanaz a szépségén is átragyogó, kifejező lélek. Cam el volt ámulva, de rettentően megkönnyebbült, mert amikor tudomására jutott a sokkoló hír, hogy Lilith lelke nem a Mennyben van, ahogyan várta, hanem a Pokolban Luciferrel, a legrosszabbra gondolt.

Annabelle-től tudta meg végül. Azért kereste fel, mert azt gondolta, elárul néhány részletet Lilith hogylétéről a Mennyben. A rózsaszín hajú angyal viszont a fejét rázta, és borzasztó szomorú arcot vágva lefelé mutatott, *jó messzire*, és azt kérdezte:

– Hát nem tudtad?

Cam alig bírta türtőztetni magát, hogy megtudja, hogyan jutott Lilith, a tiszta, kedves Lilith a Pokolra. De a legfontosabb kérdés mégis ez volt: vajon az a lány maradt, akit valaha szeretett, vagy Lucifer már megtörte?

Ez az öt perc, amit most Lilithtel töltött, egyenesen Kánaánba repítette vissza, az egykori, lélegzetelállító szerelmükhöz. Reménységgel töltötte el, hogy mellette lehet. Kivéve, hogy...

Lilith valahogy megváltozott. A keserűség borotvaéles páncélja mögé rejtőzött.

– Jól szórakozol? – A hang valahonnan felülről jött.

Lucifer.

– Kösz, hogy megmutattad! – mondta Cam. – Most pedig

engedd ki őt innen!

Forró nevetés rázta meg a fákat.

– Könyörögve jöttél hozzám, hogy megismerhesd a lelkiállapotát – mondta Lucifer. – Megengedtem, hogy meglátogasd, de csak azért, mert te vagy az egyik kedvencem. Akkor talán térjünk is az üzletre!

Mielőtt Cam válaszolhatott volna, eltűnt a talaj a lába alól. A gyomra úgy liftezett, hogy az csak az ördög műve lehetett, és miközben zuhant lefelé, az angyali erő végességéről elmélkedett. Cam többnyire hallgatott az ösztöneire, de most azt súgták, hogy újra szeretniük kell egymást Lilithtel. De bármily elsöprő volt is ez a vágy, a beteljesüléséhez vagy az ördög irgalmára lenne szüksége, vagy szembe kéne szállnia vele. Kiengedte a szárnyait, és nézte, ahogy a lába alatti kék folt egyre nő, és egyre kivehetőbbé válik. Egy linóleumpadlóra érkezett.

A Rattlesnake patak melletti erdő eltűnt, és Cam egy elhagyatott pláza ételudvarának közepén találta magát. Behúzta a szárnyait, és leült a székre egy olcsó, narancssárga asztalhoz.

Az ételudvar csarnoka óriási volt, és vagy száz, az övéhez hasonló, ronda asztal állt benne. Lehetetlen volt megmondani, hol kezdődik, és hol ér véget. Hosszú tetőablak húzódott fölötte, de annyira koszos volt, hogy Cam nem látott át a szürke mocsokkal borított üvegen. A padlón szétszórva mindenhol szemét – üres tányérok, zsíros szalvéták, összegyűrt papírpoharak, megrágott, műanyag szívószálakkal. A levegőben pedig valami áporodott szag terjengett.

Körülötte tipikus üzlethelyiségek sorakoztak. Kínai, pizza, csirkeszárnyak, de mind lepukkant: a burgerező be volt zárva, a szendvicsezőben ki voltak égve a lámpák, a joghurtozó üvegputtya pedig be volt törve. Csak egy üzletben égett a lámpa. Az ajtó fölötti, fekete ernyőn arany betűkkel ez a szó állt: *Aevum*.

Egy hullámos vörösesbarna hajú, fiatalos alak állt a pultban, fehér pólót, farmert és lapos, fehér szakácssapkát viselt. Épp főzött valamit, de Cam nem látta, hogy mit.

Az ördög bukás utáni álcája bármi lehet, de Cam mindig felismerte Lucifert a belőle áradó, perzselő forróságról. Bár vagy húsz lépés választotta el őket, mégis olyan érzés volt, mintha egy forró grillsütő lóíe hajolna.

– Hol vagyunk? – kiáltott neki Cam.

Lucifer odapillantott, és furcsa, csábos mosolyt vetett Cam felé. Az arca egy helyes, szeplős orrú, karizmatikus huszonkét éves fiúé.

– Ez itt az Aevum, amit időnként Limbónak is hívnak – mondta az ördög, és kezébe vett egy nagy szedőlapátot. – Ez az örökkévalóság és az idő közötti lét állapota, és épp valami különlegességet készítek az újdonsült vendégeknek.

– Nem vagyok éhes – mondta Cam.

Lucifer vad tekintete megvillant, amint a lapáttal valami sistersgő dolgot dobott a barna menzai tálcára. Aztán a bézs színű pénztárgép mögé lépett, és felemelte a kis konyhát az ételudvartól elválasztó műanyag sorompót.

Egy vállkörzéssel kibontotta hatalmas merev, régi, patinás ékszerekhez hasonló, zöldesarany szárnyát. Cam visszatartotta a lélegzetét, hogy ne érezze az émelyítő, dohos szagot, ami abból és a szárnyak redőiben fészkelő, aprócska fekete elátkozott lelkekből áradt, akik fel-alá nyargalásztak benne.

Lucifer a tálcát magasra tartva közeledett Camhez. Hunyorogva figyelte Cam szárnyait, melyekben a fehér folt most is kiviláglott az arany közül.

– A fehér nem áll jól neked. Nem akarsz mondani valamit?

– Mit keres Lilith a Pokolban, Lucifer?

Lilith volt az egyik legerkölcösebb ember, akivel Cam valaha is találkozott. Fel nem foghatta, hogyan válhatott Lucifer alattvalójává.

– Tudod, hogy nem adhatok ki a bizalmas információt – mosolygott Lucifer, és letette a műanyag tálcát Cam elé. Egy arany talapzatú, apró hógömb állt rajta.

– Ez micsoda? – kérdezte Cam. Sötétszürke hamuval lett tele a gömb. Szakadatlanul, varázslatosan hullott benne a hamu, ami majdnem teljességgel elfedte a benne lebegő parányi lantot.

– Nézd meg magad! – szólt Lucifer. – Fordítsd meg!

Cam megfordította a gömböt, és egy kis, arany felhúzókart talált a talpán. Megtekerte, aztán hagyta, hogy a lantmuzsika a hatása alá vonja. Az a dallam volt, amit azóta dünnögött, mióta Tróját maga mögött hagyta: Lilith dala. Ő legalábbis így nevezte magában.

Lehunyta a szemét, és a háromezer évvel ezelőtti Kánaánban találta magát a folyóparton, ahol Lilith játékát hallgatta.

Ez az olcsó zenedobozos változat azonban fülsértőbb volt, mint amire számított. Cam ujjai megfeszültek a gömbön. Aztán...

Durr!

A hógömb darabokra tört. A zene lassan elhalt, Cam tenyerén végigcsordult a vér.

Lucifer odahajított neki egy bűzös, szürke mosogató rongyot, és intett, hogy törölje fel, amit csinált.

– Szerencséd, hogy olyan sok van belőle! – És a Cam háta mögötti asztal felé bökött a fejével. – Gyerünk, nézz meg egy másikat! Mindegyik egy kicsit más.

Cam letette a kezéből az első hógömb darabkáit, megtörölte a kezét, és figyelte, hogyan gyógyulnak be a sebek a tenyerén. Aztán megfordult, és végignézett az ételudvaron: a korábban üres, narancs-sárga asztalok közepén most egy-egy hógömb állt, barna műanyag tálcán. Az asztalok száma is megszorodott – most már tengernyi volt belőlük, szinte belevesztek a távolba.

Cam a háta mögötti asztalon álló gömbért nyúlt.

– Finoman! – mondta Lucifer.

Ennek a gömbnek a belsejében egy pöttöm hegedű volt. Cam megtekerte a gombot, és ugyanannak a keserédes dalnak egy másik változatát hallotta.

A harmadik gömb egy miniatűr csellót tartalmazott.

Lucifer leült, és az asztalra tette a lábát, míg Cam körbevándorolt az ételudvarban, és mindegyik gömbön beindította a zenét. Volt ott szitár, hárfa, brácsa. Lap Steel gitár, balalajka, mandolin – mindegyik Lilith összetört szívéhez zengett ódát.

– Ezek a gömbök... – kezdte Cam lassan – azokat a poklokat szimbolizálják, amelyekben eddig fogva tartottad?

– És akárhányszor meghal valamelyikben – mondta Lucifer – ide kerül vissza, ahol ismételten emlékeztetem az árulásodra. – Felállt, és a sorok között sétálgatva büszkén vizsgálta a művét. – Akkor aztán, nehogy megunjam, egy újabb pokolba száműzöm, melyet kifejezetten neki hozok létre. – Lucifer elvigyorodott, kivillantva borotvaéles fogait. – Igazán nem

tudom megmondani, mi a rosszabb: a poklok végtelensége, amiket újra és újra kiszabok rá, vagy az, hogy vissza kell térnie ide, hogy eszébe jusson, mennyire gyűlöl téged. De hát épp ez tartja fenn... a düh és a gyűlölet.

– Amit irántam érez – nyelt egyet Cam.

– Hozott anyagból dolgozom. Nem tehetek róla, hogy cserbenhagytad. – Cam dobhártyája beleremegett Lucifer nevetésébe. – Tudni akarod, mi a kedvenc fogásom Lilith jelenlegi poklában? Nincs hétvége! Az év minden napján iskola! El tudod képzelni? – Lucifer felemelt egy hógömböt, aztán hagyta, hogy a földre essen, és ripityára törjön. – Ami őt illeti, Lilith egy tipikusan búskomor tinédzser, aki tipikusan lehangoló gimnáziumi éveket szenved végig.

– Miért Lilith? – kérdezte Cam. – Mindenkinek így alkotod meg a maga poklát?

Lucifer elmosolyodott.

– Az unalmas alakok maguknak készítik a saját unalmas poklukat: tűz és kénkö meg a többi baromság. Nekik nincs szükségük a segítségemre. De Lilith különleges... nem mintha ezt épp neked kéne magyaráznom.

– És mi van azokkal, akik vele együtt szenvednek? A gyerekekkel az iskolában, a családjával...?

– A bábjaim – mondta Lucifer. – A Purgatóriumból hoztam őket, hogy valaki más történetében játsszanak el egy kis szerepet, ami a számukra egy másfajta pokol.

– Nem értem – mondta Cam. – Teljességgel megkeserítetted számára a létezést...

– Ó, nem csak az enyém ám a dicsőség! – mondta Lucifer. – Te is segítettél!

Cam nem vett tudomást a lelkét mardosó bűntudatról, nehogy megfojtsa.

– ... mégis lehetőséget adsz neki az egyetlen dologra, amit olyan nagyon szeret. Miért engeded zenélni?

– A létezés akkor a legnyomorúságosabb, amikor van benned érzék a szépség iránt – válaszolta Lucifer. – Arra szolgál, hogy emlékeztessen mindarra, ami sosem lehet a tiéd.

Mindarra, ami sosem lehet a tiéd.

Luce és Daniel felébresztett Camben valamit, amiről azt

hitte, örökre elveszett: hogy képes szeretni. A felismeréstől, hogy ez számára is lehetséges, hogy talán kaphat még egy esélyt, epekedni kezdett Lilith után.

Most, hogy újra látta, most, hogy végre tudja, hol van...

Tennie kell valamit!

– Megint találkoznom kell vele! – mondta Cam. – Ez túl rövid volt...

– Már elég szívességet tettem neked – vicsorgott Lucifer. – Megmutattam, milyen számára az örökkévalóság. Még ennyit se kellett volna.

Cam végignézett a hógömbök végtelenjén.

– Nem hiszem el, hogy mindezt eltitkoltad előlem!

– Nem titkoltam én előled semmit... téged nem érdekelt Lilith! – mondta Lucifer. – Mindig túl elfoglalt voltál. Luce és Daniel, a Sword & Cross népszerű tagjai és a többi. De most... nos, kíváncsi vagy Lilith néhány korábbi poklára? Jó móka lesz!

Anélkül, hogy megvárta volna a választ, Lucifer rátette a tenyerét Cam tarkójára, és nekinyomta a fejét az egyik hógömbnek. Cam összeszorította a szemét, mert arra számított, hogy az arca az üvegnek csapódik...

De ehelyett:

Luciferrel együtt állt egy folyó hatalmas deltájánál. Özönvízszerű eső zúdult alá az égből. Cókókjukat szorongató emberek menekültek a viskók sorából, az arcukon páni félelem, és a folyó közben egyre csak dagadt. A túlsó partján szitárral a kezében egy szomorú, nyugodt tekintetű lány sétált lassan, szinte kiragyogott a körülötte lévő káoszból. Bár egyáltalán nem emlékeztetett a Kánaánból ismert Lilithre, sem arra a lányra, akivel nemrég Crossroadsban találkozott, Cam mégis azonnal felismerte.

Az áradó folyó felé tartott.

– Óh, Lilith! – sóhajtott Lucifer. – Annyira tudja, mikor kell feladni!

Leült a parton a sárba, és játszani kezdett. A keze csak úgy repdesett a hosszú nyakú hangszeren, amiből szomorú, gazdagon zengő dallam csendült fel.

– Vízbe fúló blues – mondta Lucifer egy cseppnyi csodálattal a hangjában.

– Nem, nem, ez vízbe fúlás előtti blues – válaszolta Cam. – Nagy különbség!

Ekkor a folyó kilépett a medréből, és elnyelte Lilithet a szitárával, a házakat, a menekülő embereket, elnyelte Camet és Lucifert is.

Néhány pillanattal később Cam és Lucifer egy hegyormon állt. Gomolygó köd fonta körül a fenyőfákat.

– Ez az egyik kedvencem – mondta Lucifer.

Bánatos bendzsómuzsika zendült fel mögöttük. Megfordultak, és hét csontsovány gyereket pillantottak meg egy roskadozó faház tornácán. Mezítláb voltak, a hasuk felpuffadva. Egy szőkésvörös hajú lány az ölében tartotta a bendzsót, és finoman pengette a húrokat.

– Nem fogok itt állni, és végignézni, ahogy Lilith addig bendzsózik, míg éhen nem hal! – mondta Cam.

– Ó, az nem olyan rossz ám, csak olyan, mintha elaludnál – mondta Lucifer.

Úgy tűnt, hogy a legkisebb fiú most pont ezt teszi. Az egyik lánytestvére a kisfiú vállára hajtotta a fejét, és követte a példáját. Aztán Lilith is abbahagyta a zenélést, és lehunyta a szemét.

– Ebből elég! – mondta Cam.

Eszébe jutott az a Lilith, akivel az imént találkozott a Rattlesnake pataknál. A sok múltbéli szenvedés, az összes halálának lenyomata mind ott van benne valahol, de nem tud rólok. Épp, mint annak idején Luce.

Aztán rögtön rájött, hogy Lilith mégsem hasonlít Luce-hoz. Olyan távol állnak egymástól, mint kelet és nyugat. Luce arkangyalként élte le az elátkozott halandó életét. Lilith viszont halandó, akit halhatatlan erők átka sújt, és számára felfoghatatlan, örök szelek repítik át az univerzumon. Mégis érzi ezeket az erőket: ott vannak abban, ahogy csukott szemmel énekel, és a megrepedt gitárján játszik.

Menthetetlen. Hacsak...

– Küldj vissza! – mondta Cam az ördögnek. Újra ott álltak a Pokol ételudvarában, az asztalok tetején a Lilith fájdalomával teli hógömbök, bárhová nézett.

– Annyira szeretted Crossroadsot? – kérdezte Lucifer. – Meg vagyok hatva!

Cam mélyen az ördög szemébe nézett, és megborzongott attól a vadságtól, amit ott talált. Lilith végig Lucifer átka alatt senyvedett.

Miért?

– Mit tehetnék azért, hogy szabadon engedd? – kérdezte Cam. – Bármit megteszek!

– *Bármit?* Jól hangzik! – Lucifer a farzsebébe csúsztatta a kezét, oldalra döntötte a fejét, és töprengve Camre bámult. – Lilith jelenlegi poklának tizenöt nap múlva vége. Élvezettel nézném, ha arra a két hétre még nyomorultabbá tennéd! – Szünetet tartott. – Érdekessé tehetnénk az egészet.

– Megvan az a rossz szokásod, hogy érdekessé teszed a dolgokat – szúrta közbe Cam.

– Kössünk alkut! – javasolta Lucifer. – Ha a fennmaradó tizenöt napban képes vagy megtisztítani Lilith sötét szívét az irántad való gyűlölettől, és ráveszed, hogy újra beléd szeressen – és most valódi szerelemről beszélek –, akkor bezárom a boltot. Legalábbis, ami őt illeti. Akkor nem lesz több rá szabott pokol.

Cam hitetlenkedve hunyorgott.

– Ez így túl egyszerű. Hol itt a trükk?

– Egyszerű? – ismételte Lucifer kuncogva. – Nem tűnt fel, mennyire haragban áll a világgal? Miattad! Gyűlöl téged, haver! – mondta, és kacsintott egyet. – És még csak nem is tudja, miért!

– Azt a nyomorúságos világot gyűlöli – mondta Cam. – Bárki gyűlölné. Ez még nem jelenti, hogy engem is gyűlöl. Nem is emlékszik rá, ki vagyok.

Lucifer megrázta a fejét.

– A nyomorúságos világa iránt táplált gyűlölet csak a felszíne az irántad érzett régebbi, sötét gyűlöletnek. – Mellkason bökte Camet.

– Ha az ember lelkén olyan mély sebet ejtenek, mint te Lilithén, a fájdalom állandósul. Bár az arcodat már nem ismeri fel, a lelkedet még igen. A lényedet. – Lucifer a földre köpött. – És megvet téged.

Cam összerezzent. Ez nem lehet igaz. Aztán eszébe jutott, milyen rideg volt hozzá Lilith.

– Helyrehozom!

– Persze, biztosan – mondta Lucifer egy fejbiccentéssel. –

Próbáld meg!

– És ha visszahódítom – kérdezte Cam –, akkor mi lesz?

Lucifer leereszkedően mosolygott.

– Akkor szabadon leélheted vele a halandó élete hátralévő napjait. Boldogan, míg meg nem hal. Ezt akarod hallani? – És csettintett egyet az ujjával, mintha épp most jutott volna eszébe valami. – De tényleg, kérdezted, hogy hol itt a trükk!

Cam várt. Égett a vágytól, hogy a szárnyai Lilithhez repítsék.

– Túl sokáig nagyon is elkényeztettelek – mondta Lucifer hirtelen ridegséggel és nagyon komolyan. – *Amikor elbúsz,* vissza kell térned oda, ahová tartozol, mégpedig ide, hozzám! Nincs több csajozás a galaxisokon át, nincs több fehér folt a szárnyadban! – Lucifer összehúzta vérvörös szemét. – Szépen megtérsz hozzám a Sötétség Fala mögé, ide, a jobbomra. Örökre.

Cam higgadtan nézett az ördögre. Luce-nak és Dánielnek hála, most számára is megadatott a lehetőség, hogy újrairhassa a sorsát. Hogyan is adhatná fel ismét ilyen könnyedén?

Aztán Lilithre gondolt, és a reményvesztettségre, amiben évezredek óta része van.

Nem! Nem teheti meg, hogy azon agyaljon, milyen lenne veszíteni. Arra fog koncentrálni, hogyan nyerje vissza a szerelmét, és hogyan szabadítsa meg a fájdalomtól. Ha bármi remény van arra, hogy megmentse, mindenáron meg kell próbálnia.

– Benne vagyok! – szólalt meg Cam, és kézfogásra nyújtotta a kezét.

Lucifer félrelökte.

– Tartsd meg Danielnek az ilyen baromságokat! Nekem nincs szükségem kézfogásra ahhoz, hogy a szavadon fogjalak. Majd meglátod!

– Rendben – mondta Cam. – És hogy jutok vissza Lilithhez?

– A hot dogozó bal oldalán lévő ajtón át – mutatott Lucifer az üzletsorra, amely most messze a távolban volt. – Amint megérkezel Crossroadsba, elkezdődik a visszaszámlálás.

Cam már indult is az ajtó, vagyis Lilith felé, de amint átlépett a Pokol ételudvarának ajtaján, utolérte Lucifer hangja:

– Csak tizenöt napod van, öregem! Tiktak!

HÁROM

ATMOSPHERE

LILITH

Tizenöt nap

LILITH NEM KÉSHET ma is az iskolából.

Azzal, hogy tegnap meglógott a bioszdogáról, máris szerzett magának egy elzárást, amit az utolsó óra után kell majd leülnie... Az anyja szó nélkül adta át neki a tanulószobába szóló papírt, amikor hazaért. Úgyhogy ma reggel külön vigyázott, hogy odaérjen az osztályfőnökre, még mielőtt Mrs. Richards hozzáadja a tejport a kávéhoz az ő kis biológiailag lebomló, környezetbarát poharába.

Lilith már két oldalt megírt az irodalomházijából, mielőtt kicsengettek, és annyira elégedett volt a teljesítményével, hogy meg sem rezzent, amikor egy ismerős árnyék vetült az asztalára.

- Hoztam neked ajándékot! – mondta Chloe.

Lilith felnézett. A végzős lány benyúlt a zebracsíkos táskájába, kihúzott belőle valami fehérét, és Lilith asztalára csapta. Egy felnőtt pelenka volt, olyan nagyon idős, inkontinens embereknek való.

- Ha netán megint összecsinálnád magad – mondta Chloe előbb inkább vedd fel!

Lilith arcát elöntötte a forróság.

Lelökte a pelenkát az asztaláról, és úgy csinált, mintha hidegen hagyná, hogy most a földön van, és a többi diáknak majd át kell lépni rajta, ha el akarnak jutni a helyükre. Felpillantott, hogy Mrs. Richards észrevette-e, de bánatára az osztályfőnök éppen Chloeval csevegett mosolyogva.

– A samponos és a hajbalzsamos flakont is újra lehet hasznosítani? – kérdezte Chloe. – Nem is tudtam! Egyébként elmehetek most az óráról? Tarkenton igazgató úrral kell találkoznom.

Lilith irigykedve nézte, ahogy Mrs. Richards gyorsan firkant egy engedélyt Chloenak, aki, miután elvette, már el is húzott a teremből. Lilith felsóhajtott. A tanárok úgy osztogatják Chloenak a távozási engedélyeket, mint Lilithnek az elzárásokat!

Aztán megszólalt a csengő, és sercegni kezdett a hangosbemondó.

– Jó reggelt, Trumbull Bikák! – szólt bele Tarkenton. – Mint tudják, ma jött el a napja, hogy nyilvánosságra hozzuk az idei szalagavató rendkívül izgatottan várt témáját.

Lilith körül a többiek mind kiabáltak és tapsoltak. Megint egyedül érezte magát köztük. Nem arról volt szó, hogy okosabbnak gondolta magát náluk, vagy hogy azt hitte, jobb az ízlése, mint ezeknek a srácoknak, akiknek egy gimnáziumi tánc ilyen sokat jelent. Valami mélyebben rejtező, valami fontosabb választotta el mindenkitől, akivel az eddigi életében találkozott. Nem tudta, mi az, de általában úgy érezte magát, mint egy földönkívüli.

– Maguk szavaztak, mi számoltunk – folytatta az igazgató –, és az idei szalagavató témája... a Bandák csatája!

Lilith a homlokát ráncolva nézett a hangszóróra. *Bandák csatája?*

Az idén nem is töltött ki szavazócédulát, de nehezen hitte el, hogy az iskolatársai olyan témát választanak, ami tulajdonképpen már-már érdekes. Ekkor persze eszébe jutott, hogy Chloenak már van együttese, márpedig neki mindig sikerül úgy manipulálnia a diákságot, hogy azt gondolják, minden menő, amit csinál. Tavalý tavasszal elérte, hogy az iskola legnépszerűbb arcai minden csütörtök este bingózzanak, mintha az annyira menő lenne. Persze Lilith sosem ment el a Bingó Bébikre, ahogy magukat hívták, mert most komolyan, nyolc és nyolcvan között ki a fene élvezi ezt a játékot egyáltalán?

A szalagavató témája rosszabb is lehetett volna, de azért

Lilith biztos volt benne, hogy Tarkenton és a gimnáziumi csatlósai majd gondoskodnak róla, hogy szar legyen.

– Most pedig hallgassátok meg Chloe King, a szalagavató főszervezőjének üzenetét! – mondta Tarkenton.

A hangszóróból zavaros hangok jöttek, ahogy az igazgató átadta a mikrofont.

– Helló, Trumbull Bikák! – szólalt meg Chloe egyszerre energikusan és érzéken. – Vegyétek meg a jegyeteket, és készüljétek fel, hogy az éjszakát a fantasztikus barátaitok fantasztikus zenéjére fogjátok átbulizni! Bizony, a buli félig Coachella, félig valóságshow lesz, odamondogató zsűrivel, meg minden. Az egész a King Media támogatja... köszi, apu! Úgyhogy jegyezzétek meg: április harminc, szerda! Már csak tizenöt nap! A *saját* bandámat már beneveztem a versenyre... ti mire vártok?

A hangosbemondó kikapcsolt. Lilith ugyan még nem volt Chloe egyetlen koncertjén sem, de szerette azt képzelni, hogy a lányba nagyjából annyi zenei tehetség szorult, mint egy homárba.

Aztán Lilith eszébe jutott a srác, akivel tegnap a Rattlesnake pataknál találkozott. Aki egyszerre csak azzal állt elő, hogy Lilith hozzon össze egy saját zenekart. Eddig próbálta elfelejteni ezt a találkozást, de most, hogy Chloe arról hadovált, hogy jelentkezzenek a szalagavatós fellépésre, Lilith meglepetten tapasztalta, igazából bánja, hogy nincs zenekara.

Ekkor kivágódott az osztályterem ajtaja, és besétált rajta a Rattlesnake pataki srác. Végigslattyogott a padok között, és amikor Lilith mellé ért, elfoglalta Chloe King székét.

Lilith testét forróság járta át, amikor végignézett a srác motorosdzsekijén és a mellkasán feszülő vintage Kinks-pólóján. Azon tűnődött, vajon hol árulnak ilyen ruhákat Crossroadsban. Egyik boltban sem, amit ismer. Még sosem találkozott senkivel, aki így öltözött.

A fiú kisöpörte az arcából a sötét haját, és Lilith szemébe nézett.

Lilithnek tetszett, ahogy a srác kinéz, de az már nem, ahogy ránézett. Volt valami csillogás a tekintetében, amitől feszengeni kezdett. Mintha minden titkát ismerné. Valószínűleg minden

lányra így néz, és valószínűleg van, akinek ez bejön. Hát Lilithnek nem jött be, egyáltalán nem, de kényszerítette magát, hogy állja a srác tekintetét. Nem akarta, hogy a fiú azt higgye, zavarba hozza.

– Segíthetek? – kérdezte Mrs. Richards.

– Új vagyok – mondta Cam, még mindig Lilithet bámulva. – Mi a szitu?

Mikor felvillantotta a Trumbull-diákigazolványát, Lilith annyira megdöbbsent, hogy köhögőrohamot kapott. Halálra váltan küszködött, hogy visszanyerje az önuralmát.

– Cameron Briel – olvasta Mrs. Richards az igazolványról, aztán tetőtől talpig végignézett Camen. – A szitu az, hogy most átül oda, és csendben marad! – Azzal a még mindig köhögő Lilithtől legtávolabb eső székre mutatott.

– Lilith – mondta Mrs. Richards –, ismered a statisztikákat az elmúlt évtizedben megnövekedett szén-dioxid-kibocsátás következtében egyre terjedő asztmáról? Kérlek, ha befejezted a köhögést, vegyél elő egy lapot, és írd egy levelet a képviselőasszonynak, amiben változást követelsz!

Most komolyan? A köhögés miatt kerül bajba?

Cam kétszer finoman megütögette Lilith hátát, ahogy az anyja szokta Bruce-ét, amikor rohama van. Majd lehajolt, felvette a pelenkát a földről, és a szemöldökét felvonva Lilithre pillantott, aztán a pelenkát belegyömöszölte Chloe táskájába.

– Később talán szüksége lesz rá – mondta, és a terem túlsó végébe indulva rámosolygott Lilithre.

A Trumbull nem volt egy nagy iskola, de ahhoz elég nagy volt, hogy Lilithnek meglepetést okozzon, hogy az irodalomórán is ott találja Camet. Akkor még jobban meglepődött, amikor Mr. Davidson a mellette lévő üres helyre ültette, ahonnan ugyanis Kimi Grace betegség miatt hiányzott.

– Helló! – mondta Cam a helyére csúszva.

Lilith úgy tett, mintha nem hallotta volna.

Tíz perccel az óra kezdete után, miközben Mr. Davidson Petrarca, az itáliai költő egyik szerelmes szonettjét olvasta fel, Cam odahajolt, és egy levélkét dobott Lilith asztalára.

Lilith lenézett a levélre, aztán fel Camre, aztán a jobb oldalára pillantott, mert biztos volt benne, hogy valaki másnak

szánták. De Paige nem nyújtotta a kezét, hogy elvegye a cetlit, Cam pedig vigyorogva bökött a papír címzésére, ahol takaros, fekete betűkkel az állt: *Lilith*.

Kinyitotta, és furcsa izgalmat érzett, mint amikor beleveti magát egy tök jó könyvbe, vagy először hall egy jó számot.

Az óra első tíz percéből a tanár kerek nyolc percet töltött a táblának fordulva. Számításaim szerint, ha újra megfordul, simán ki tudnánk slisszanni, és egészen addig fel sem tűnne senkinek, hogy hiányzunk, amíg a Rattlesnake patakhoz nem érünk. Kacsints kétszer, ha benne vagy!

Lilith azt se tudta, mit kezdjen ezzel. Kacsints kétszer? Inkább kopj le háromszor! – mondta volna szíve szerint a srácnak. Mikor felnézett rá, a fiú arcán valami furcsa, nyugodt kifejezés ült, mintha olyan barátok lennének, akik folyton ezt csinálják, egyáltalán, mintha barátok lennének. Az egészben az volt a furcsa, hogy Lilith tényleg folyton lógott az órákról – tegnap is kétszer meglépett, osztályfőnökiről és biológiáról –, de sosem szórakozásból. A menekülés volt az egyetlen választása, afféle túlélési mechanizmus. Bosszantotta, hogy Cam azt gondolja, ismeri őt, és tudja, hogyan éli az életét. Egyáltalán nem akarta, hogy a srác bármit is gondoljon róla.

Nem, firkantotta a papírra, közvetlenül Cam szavai fölé. Összegyúrte a cetlit, és amikor Mr. Davidson legközelebb elfordult, Camhez vágta.

A nap további része hosszú volt és rettentő unalmas, de legalább nyugta volt a sráctól. Nem látta sem ebédkor, sem a folyosón, sem a többi órán. Lilith úgy vélte, ha már muszáj vele két órát eltölteni, akkor még mindig jobb, ha azok egymás után következnek, rögtön reggel, hogy aztán megszabadulhasson attól a nyugtalanító érzéstől, amit a fiú keltett benne. Miért viselkedik vele olyan közvetlenül? Mintha azt gondolná, hogy Lilith élvezi a társaságát. Volt valami ebben a fiúban, ami feldühítette.

Mikor utoljára kicsengettek, és ő a leginkább arra vágyott, hogy a szentjánoskenyérfa ágai mögé bújva egyedül

gitározhasson a Rattlesnake pataknál, Lilith elvonszolta magát a tanulószobába.

A terem elég ridegen volt berendezve – csak néhány pad és egy plakát a falon, amin egy kiscica egy faágba kapaszkodik. Már vagy háromezredszerre, Lilith megint elolvasta a cica kalikó farka alá nyomtatott szavakat:

CSAK EGYSZER ÉLSZ,
DE HA JÓL CSINÁLOD, EGYSZER IS ELÉG!

Az elzárás túlélésének egyetlen módja, ha az ember transzba esik. Lilith addig meredt a kiscicás plakátra, amíg az teljesen át nem lényegük. A cica rémültnek tűnt, ahogy ott lógott, és karmaival az ágba kapaszkodott. Vajon ez a „helyes életet” hivatott megtestesíteni? Ebben az iskolában még a dekorációnak sincs semmi értelme.

– Ellenőrzés! – jelentette be Burroughs edző, amikor beviharzott a terembe. Minden tizenöt percben, óraműpontossággal, ellenőrzést tartott. A kosarasok másodedzője hátranyalva hordta ezüstös haját, mint egy öregedő Elvis-imitátor. A diákok Forró Burroughsnek hívták a szeméremsértés határát súroló rövidnadrágjának köszönhetően.

Bár ma egyedül Lilith volt elzáráson, Burroughs mégis úgy járt végig a termen, mintha egy nagy csapat láthatatlan delikvenst regulázna. Mikor Lilithhez ért, egy leragasztott borítékot csapott elé a padra.

– A javítódolgozata biológiából, fenség! Nem ugyanaz, mint amiről tegnap meglógott.

Ugyanaz vagy nem, tökmindegy... úgyis egyesre fogja írni. Csodálkozott, miért nem hívták még be soha a tanácsadó irodájába, mintha senkit sem érdekelné, hogy a rémes jegyei már a továbbtanulási esélyeit fenyegetik.

Mikor kinyílt az ajtó, és Cam sétált be rajta, Lilith szó szerint a homlokára csapott.

– Most hülyéskedsz? – mormogta az orra alatt, ahogy a srác átadta a sárga elzárási céduláját Burroughsnek.

Burroughs bólintott, és leültette Camet a terem másik felébe, majd megkérdezte:

– Van valami feladat, amivel elfoglalhatja magát?
– Inkább bele se kezdek a felsorolásba, annyi dolgom van! – válaszolta Cam.

Burroughs erre az ég felé tekintett.

– A mai fiatalok azt hiszik, olyan nehéz a dolguk! Akkor sem tudnák, mi a rendes munka, ha kiszúrná a szemüket! Tizenöt perc múlva itt vagyok. Addig is, be van kapcsolva a távbeszélő, úgyhogy az irodában mindent hallani, ami ebben a teremben történik. Értve vagyok?

Cam rákacsintott Lilithre a padjából. A lány erre a falnak fordult. Nincsenek ők kacsingatós viszonyban!

Amint becsukódott az ajtó Burroughs mögött, Cam odament a tanári asztalhoz, és kikapcsolta a távbeszélőt, aztán beült a Lilith előtti padba, felrakta a lábát Lilith asztalára, és a csizmájával a lány ujjait bökdöste.

Lilith lelökte a lábát az asztalról.

– Meg kell írnom egy dolgozatot – mondta. – Ha nem haragszol.

– Pedig jobb ötletem van. Hol a gitárod?

– Hogy sikerült az iskola első napján elzárást szerezned? Új rekordot akarsz felállítani? – kérdezte Lilith, hogy ne kelljen azt mondania, amit valójában akart... mégpedig, hogy: *Te vagy az első új gyerek, akit meg tudtam jegyezni. Honnan jöttél? Hol veszed a cuccaidat? Milyen a világ többi része?*

– Nem érdekes – mondta Cam. – Térjünk vissza a gitárodhoz! Nincs sok időnk.

– Elég furcsa ezt egy olyan lánynak mondani, aki egy örökkévalóság óta elzáráson ül!

– Te így képezed az örökkévalóságot? – Cam körbenézett, zöld szeme egy pillanatra elidőzött a cicás plakáton. – Hát, én nem erre szavaznék – mondta aztán. – Egyébként is, ha jól érzed magad, nem veszed észre, hogy örökké tart. Az idő csak a sportban és a bánatban tényező.

Cam addig nézte a lányt, míg az bele nem borzongott. Lilith érezte, hogy elpirul, de nem tudta eldönteni, hogy zavarban van-e vagy inkább dühös. Észrevette, min ügyködik a srác. Azzal próbálja lekenyerezni, hogy a zenéről beszél. Tényleg azt

hiszi, hogy vele ilyen könnyű játszani? Érezte, ahogy kitörni készül belőle az újabb, megmagyarázhatatlan dühroham. Gyűlölte ezt a fiút.

Cam előhúzott a táskájából egy egyadagos müzlisdoboz méretű, fekete tárgyat, és Lilith asztalára tette.

– Mi ez? – kérdezte a lány.

Cam a fejét csóválta.

– Most úgy csinállok, mintha fel sem tetted volna ezt a kérdést. Egy miniatűr erősítő.

Lilith bólintott, mintha azt mondaná, *persze*.

– Csak még sosem láttam ennyire... ööö...

– Szögleteset? – segítette ki Cam. – Már csak egy gitár kell, amit ráköthetünk.

– Burroughs tizenöt perc múlva visszajön – mondta Lilith az órára pillantva. – Tizenkettő. Nem tudom, milyen az elzárás arrafelé, ahonnan jöttél, de itt nem szokás közben gitározni.

Cam új srác volt, mégis úgy sétált be ide, mintha az egész hely az övé lenne. Lilith viszont egész életében itt rohadt, ő tudja, hogy működnek itt a dolgok, hogy mennyire szar ez az iskola, úgyhogy Cam nyugodtan visszavehetne magából.

– Szóval tizenkét perc? – Cam visszadobta a minierősítőt a táskájába, felállt, és Lilith felé nyújtotta a kezét. – Akkor jobb, ha sietünk!

– Nem megyek veled... – ellenkezett Lilith, de közben hagyta, hogy a fiú kihúzza magával a teremből. A folyosón csönd volt, úgyhogy inkább befogta a száját. Egy pillanatig még nézte a fiú kezét a kezében, aztán odébb lökte.

– Látod, milyen könnyű? – kérdezte Cam.

– Soha többé ne érj hozzám!

Úgy tűnt, mintha a szavai gyomron vágták volna Camet. Fájdalmas arcot vágott, majd így szólt:

– Kövess!

Lilith tudta, hogy vissza kellene mennie a tanulószobába, de tetszett neki a csínytevés ötlete, még ha a büntetését nem is szerette annyira.

Zsörtölődve követte Camet, szorosan a fal mellett, mintha legszívesebben beleolvadna a diákok által készített plakátokba, amelyek a Trumbull rettenetes kosárcsapátát bátorították. Cam

előhúzott egy filctollat a táskájából, és a *Hajrá, Bikák!* feliraton a B-t F-re javította.

Lilith meglepetten nézett rá.

– Mi van? – kérdezte Cam felvont szemöldökkel.

A második emeleten megérkeztek a *Zeneszóba* feliratú ajtó elé. Ahhoz képest, hogy csak egy napja van itt, Cam túlságosan is otthon van az épületben. A kilincs felé nyúlt.

– És ha van bent valaki? – kérdezte Lilith.

– Az első órában volt zenekari próba. Megnéztem.

Mégis volt bent valaki. Jean Rah, a félig francia, félig koreai fiú, aki Lilithhez hasonlóan kitaszított egyénnek számított. Akár barátok is lehettek volna, mert mint Lilith, ő is megszállottja volt a zenének, bunkó és furcsa. De nem voltak barátok. Lilith azt kívánta, bárcsak Jean Rah örökre felszívódna, és látta a fiú szemében, hogy ő is pont ezt kívánja vele kapcsolatban.

Jean felnézett a dobszerkő mögül, ahol éppen a pergőt állította. Minden létező hangszeren játszott.

– Tűnj innen! – mondta. – Vagy hívom Mr. Mobley-t!

Cam elvigyorodott. Lilith észrevette, hogy Cam azonnal megkedvelte ezt a dühös tekintetű srácot a Buddy Holly-stílusú, fekete keretes szemüvegével, és ettől csak még jobban utálta mind a kettőjüket.

– Ismeritek egymást? – kérdezte Cam.

– Vigyázok, hogy ne ismerjem – mondta Lilith.

– Kiismerhetetlen vagyok – válaszolta Jean – az olyan idióták számára, amilyen te vagy.

– Csak folytasd ezeket a szarságokat, és a szart is kiverem belőled! – ripszolt Lilith, és örült, hogy a dühének céltablája akadt. A teste megfeszült, és a következő pillanatban már neki is rontott Jeannak...

– Ho-hó! – kiáltotta Cam, és elkapta a derekát.

Lilith vergődött az erős karok között, melyek visszafogták, és hirtelen nem is tudta, melyik fiút szeretné jobban megütni. Cam teljesen felzaklatta azzal, hogy félbeszakított egy órányi békés elzárást, és idehozta... És az a kacsintgatás! Most, hogy ez megint az eszébe jutott, újra felhúzta magát rajta.

– Eressz el! – toporzékolt.

– Lilith – mondta Cam gyengéden. – Minden rendben van.

– Fogd be! – kiáltotta Lilith, és kirántotta magát a karjából. – Nincs szükségem sem a segítségedre, sem a szánalmadra, akármit is próbálsz elérni!

Cam megrázta a fejét.

– Én nem...

– De igen! – mondta Lilith. – És jobb lesz, ha abbahagyod!

Viszketett a tenyere, úgy pofon vágta volna Camet. És még a fiú arckifejezése, ami a zavar és a megbántottság felkavaró elegye volt, még az sem enyhített ezen az érzésen. Csak azért nem ütötte meg Camet, mert Jean is jelen volt.

– Uhh... – Jean felvonta a szemöldökét, és hol Lilithre, hol Camre nézett. – Elégge kiborítóak vagytok! Hívom Mobley-t.

– Gyerünk, hívd csak! – csattant fel Lilith. – Mire vársz?

De a fiút ez annyira sokkolta, hogy nem mozdult.

Lilith elsőre azonnal ott akarta hagyni a zeneszobát, de furcsa módon rá kellett döbbsennie, hogy mégis inkább maradna. Nem értette, miért nem jött még ide sosem. Megnyugtató érzés volt a hangszerek között lenni. Még ha ezek nem is olyan jól ápolt hangszerek – a trombiták néhol behorpadtak, a dobokon a bőr átlátszóra vékonyodott, a triangulum megrozsdásodott –, ebben az iskolában semmit sem talált eddig akár feleannyire sem érdekfeszítőnek.

Cam arcán halvány mosoly futott át.

– Van egy ötletem!

– Valószínűleg életedben az első! – mondta Jean.

– Bocsásd meg, ha nem vagyunk meghatva – mondta Lilith, és meglepetten tapasztalta, hogy Jeannel egy oldalon áll.

– Srácok, van közös ellenségeitek! – jelentette ki Cam.

Lilith felnevetett.

– Gyorsan észreveszed, hogy utálnak! Mennyi időbe is telt, tíz percbe?

– Nem magamra gondoltam – mondta Cam. – Az iskolára. A városra. – Szünetet tartott. – A világra.

Lilith nem tudta eldönteni, hogy Cam bölcs vagy csak sablonos.

– Hogy érted?

– Miért ne egyesítenétek az erőiteket, és terelnétek mederbe az indulataitokat? – kérdezte Cam. Odanyújtott Lilithnek egy

gitárt, aztán Jean vállára tette a kezét. – Lilith és én bandát alapítunk!

– Nem, nem alapítunk! – mondta Lilith. Mi a fene ütött ebbe a srácba?

– Dehogynem! – mondta Cam Jeannak, mintha ez nem lenne kérdés. – Tizenöt nap múlva lesz a szalagavató, és szükségünk lesz egy dobosra, ha meg akarjuk nyerni a Bandák csatáját.

– Mi a nevetek? – kérdezte Jean szkeptikusan.

Cam Lilithre kacsintott. *Megint!*

– The Devil's Business.

Lilith felnyögött.

– Az tuti, hogy soha nem fogok olyan bandában játszani, aminek The Devil's Business a neve! Ha már bandát alapítok, azt Revenge-nek fogom hívni!

Persze, mindezt semmiképp sem akarta elárulni. Igaz, ezt a bandanevet évek óta titokként dédelgette magában, azóta, hogy eldöntötte, a legjobban úgy tud bosszút állni a sulis összes tahóján, ha híres lesz, lesz egy igazi együttese, rendes zenészekkel, és többé senki sem látja Crossroadsban a telt házas koncerteket leszámítva, amiket online kell majd streamelniük, mert az ő bandája ugyan soha nem lépne föl a szülővárosában!

Sosem tervezte, hogy hangosan kimondja ezt a nevet.

Cam szeme elkerekedett.

– Ezzel a névvel szükség lesz egy bazi nagy szintire! És egy diszkógömbre is.

Jean szeme összeszűkül.

– Nekem lenne kedvem a szart is kiszintizni ebből az iskolából! – szólalt egy másodperc múlva. – Én benne vagyok!

– De én nem! – mondta Lilith.

Cam rámosolygott Lilithre.

– Ő is benne van!

Mosolyog vissza, Lilith! Más lányok visszatükrözték volna az arckifejezését, de ő egyáltalán nem olyan volt, mint a többi lány, akit ismert. A gyomrában kemény gombóccá állt össze a düh, ami Cam önelégültségétől és magabiztosságától csak még hevesebben lüktetett. Dühödten összevonta a szemöldökét, és szó nélkül elhagyta a zeneszobát.

– Éhen halok – mondta Cam, követve Lilithet az iskolából kifelé.

Időben visszaértek a tanulószobába, hogy újra bekapcsolhassák a távbeszélőt, még mielőtt Burroughs megtette volna az utolsó ellenőrző útját. Lilith beadta a dolgozatát, nagyjából üresen, és mind a ketten el lettek engedve.

Miért nem hagyja békén Cam?

A fiú jobb kezében még a zeneszobából kölcsönvett gitár himbálózott. Vászontáskája a vállán.

– Hol szeretsz kajálni itt, a környéken?

Lilith vállat vont.

– Egy kedves kis helyen, amit úgy hívnak: *semmi közöd hozzá!*

– Egzotikusan cseng! – válaszolta Cam. – Merre van? – Ahogy sétáltak egymás mellett, Cam puha ujjbegye hozzáért a lány bőr-keményedéses ujjaihoz. Lilith ösztönösen elkapta a kezét, az arcára pedig az volt írva, hogy ha nem véletlen volt, jobb, ha még egyszer nem próbálkozol!

– Én arra megyek – mutatott a Rattlesnake patak irányába, és máris megbánta, hogy elárulta. Nem akarta azt sugallni, hogy Cam is csatlakozzon hozzá.

De ő pontosan ezt tette.

A kis erdő szélén Cam félrehúzott egy szentjánoskenyérfa-ágot, hogy Lilith át tudjon mászni alatta. A lány észrevette, hogy Cam úgy nézegeti a fát, mintha még soha nem látott volna ilyet.

– Felétek nincs szentjánoskenyérfa? – kérdezte. Crossroadsban ugyanis mindenhol ilyenek nőttek.

– Igen is, meg nem is – válaszolta Cam.

Valamit motyogott a bajusza alatt, miközben Lilith átbújt a fák között. A lány leült, és figyelte, hogyan csordogál a víz a mederből kiálló sziklák között. Kicsivel később Cam is csatlakozott hozzá.

– Mégis, honnan jöttél?

– A környékről... – válaszolta Cam, és hátranyúlt a görbe

ágak közé, ahová a lány a gitárját rejtette. Néha, mikor kihagyta az ebédet, Lilith ide jött játszani. Ez segített neki elfelejteni, mennyire éhes.

– Titokzatos... – mondta Lilith a srác hanghordozását utánózva, és elvette tőle a gitárt.

– Nem olyan menő, mint amilyennek hangzik – mondta Cam. – Múlt éjjel egy tv-szerviz előtti kapualjban aludtam.

– Az O'Malley s előtt, a Hill utcában? – kérdezte Lilith, és közben a magas E-húrt hangolta. – Érdekes. Ott én is aludtam egyszer, mikor szobafogságban voltam, de muszáj volt elszabadulnom Janettől.

Érezte magán a fiú tekintetét, és hogy további részletekre vágyik. – Janet az anyukám. – De ez a téma zsákutcába vitt, úgyhogy újat keresett helyette. – Hogy kerültél ide?

Cam állkapcsa megfeszült, és a homlokán, a két szeme között kidudorodott egy ér. Nyilvánvaló volt, hogy erről egyáltalán nem akar beszélni, amitől Lilith gyanakodni kezdett. Szóval a fiú is titkol valamit, akárcsak ő.

– Elég a *Kulisszák mögöttéből!* – Cam kinyitotta a gitártokot, amit a zeneszobából nyúlt le, és kivett belőle egy zöld *Kender Jaguar*, ami a Trumbull gimi tulajdonát képezte. – Játsszunk valamit!

Lilith tüsszentett egyet, és a gyomrára szorította a kezét. Mardosta az éhség.

– Az éhségtől tüsszentettél! – mondta Cam. – Nem lett volna szabad hagynom, hogy lebeszélj az evésről! Még jó, hogy velem vagy!

– Miért?

– Mert jók vagyunk együtt. – Kisöpörte sötét haját a szeméből. – És mert mindig van nálam valami ínycsiklandó harapnivaló.

A vászontáskájából elővarázsolt egy csomag kekszet és egy alacsony, dundi üvegcsét, rajta idegen betűkkel. Próbálta lecsavarni a tetejét, de az meg se moccant. Még egyszer megpróbálta, és a homlokán újra kidagadt az ér.

– Add ide! – Lilith elvette tőle az üveget, és a kupakot az egyik húrba akasztva végighúzta a gitáron, hogy a húr a tető alá

szaladva kiengedje a vákuumot. Otthon már csinált ilyet egyszer, amikor Bruce éhes volt, és egy üveg csemegeuborka bizonyult az utolsó ehető dolognak a házban.

A tető könnyedén kinyílt a kezében.

Cam csettintett egyet a nyelvével, és elismerően biccentett.

– Már meglazítottam neked.

Lilith belekukkantott az üvegcsébe: nedves, fekete kis tojásokkal volt tele.

– *Osetra* – mondta Cam a legfinomabb kaviár.

Lilithnek fogalma sem volt arról, hogy a kaviárt eszik-e vagy isszák. Honnan szerezhette a fiú, főleg, ha előző éjjel az utcán aludt? Cam kibontotta a kekszes zacskót, és egy keksszel kikanalazott egy balom fényes, fekete ikrát.

– Csukd be szemed, nyisd ki szád! – mondta.

Lilith vonakodott, de az éhség erősebb volt nála.

A keksz ropogós volt, a kaviár pedig lágy és buja. Meglepte az ikrák sós íze, és elsőre azt gondolta, nem ízlik neki ez az íz. De aztán még egy pillanatig a nyelvén hagyta, és akkor az ízek gazdagsága szétáramlott a szájában, vajszerű lágyságot érzett, csípős utóízzel. Mire lenyelte, már függővé vált.

Mikor kinyitotta a szemét, Cam mosolyogva nézett rá.

– Sokba kerül? – kérdezte Lilith némi büntudattal.

– Akkor a legfinomabb, hogyha lassan eszed.

Csendbe burkolózva, nyugodtan ettek. Lilith hálás volt az ételért, de bosszantotta, hogy a srác úgy viselkedik, mintha közelebb állnának egymáshoz, mint valójában.

– Haza kéne mennem – mondta –, szobafogságban vagyok.

– Ez esetben olyan sokáig kéne maradnod, amilyen sokáig csak tudsz! – Cam oldalt döntötte a fejét, és úgy nézett rá, ahogy a filmekben a pasik néznek a lányokra, mielőtt megcsókolják őket. Egy pillanatig így maradt, aztán felkapta Lilith gitárját.

– Hé! – kiáltott Lilith, amikor felcsendült egy akkord. Ez a gitár volt a legdrágább tulajdona. Senki más nem nyúlhatott hozzá rajta kívül. De amikor Cam ujjai a húrokhoz értek, és a fiú dudorászni kezdett, megbabonázva figyelte. Gyönyörű volt, amit énekelt... és valahogy ismerős. Nem tudta, hol hallotta korábban.

– Te írtad? – Nem tudta megállni, hogy megkérdezze.

– Talán. – Cam abbahagyta a gitározást. – Kellene hozzá egy női hang.

– Biztos vagyok benne, hogy Chloe King elérhető – válaszolta Lilith.

– Ha már megemlítetted – mondta Cam –, mit gondolsz a szalagavató témájáról? A Bandák csatája? – Félrebillentette a fejét. – Akár klassz is lehet.

– Klassz a legkevésbé sem – vágta rá Lilith.

– Én jelentkezem, ha te is!

Lilith elnevette magát.

– És ettől kéne elcsábulnom? Nem mondták még neked, hogy egy kicsit önhitt vagy?

– Már legalább öt perce nem – mondta Cam. – Azért gondolkodj rajta! Két hetünk van arra, hogy összerakjunk egy rendes bandát. Meg tudnánk csinálni. – Szünetet tartott. – Meg *tudnád* csinálni. És tudod, mit mondanak a Revenge-ről?

– Mit? – kérdezte Lilith, és várta, hogy a fiú megint olyat mondjon, ami felbosszantja.

Cam a távolba meredt, és valami mintha elszomorította volna. Mikor megszólalt, a hangja lágy volt.

– Hogy édes. A bosszú édes.

NÉGY

HOLDING OUT

CAM

Tizennégy nap

A KÖVETKEZŐ REGGELEN, mikor a nap a hegyek fölé ért, Cam feltápáskodott a Trumbull sportcsarnok tetejéről, ahol az éjszakát töltötte. A nyaka beállt, és szüksége volt egy forró fürdőre, hogy kilazítsa. Körbenézett, hogy biztosan tiszta-e a levegő, aztán leereszkedett a sportcsarnok magas ablakaihoz, és bekúszott az egyik nyitott ablakon.

A fiúöltözőben csend volt. Cam egy pillanatra megállt, hogy megnézzze magát a tükörben. Az arca... öregebbnek tűnt, a vonásai szögletesebbek lettek, a szeme beesett. Az évezredek leforgása alatt sokszor változtatott a külsején, hogy beolvadhasson a környezetébe, például hagyta, hogy a nap bronzosra süsse a fehér bőrét, vagy fejlesztett még egy kis izomzatot a természetesen karcsú alakjára, de ezeket a változásokat mindig maga vitte végbe. Olyan nem volt, hogy csak úgy *megtörténtek*. Még sosem fordult elő, hogy megremisztette a saját tükörképe.

Mi történik?

A kérdés még zuhanyzás közben is ott motoszkált benne. Aztán elcsent egy tiszta, fehér pólót valamelyik srác szekrényéből, belebújt a farmerébe és a motoros dzsekijébe, és elindult kifelé, hogy megvárja Lilith buszát.

Az utca végén, ahol a buszok megfordultak, Cam nekidőlt egy hirdetőtáblának, ami az iskola különböző, szabadidős programjairól tájékoztatót. Volt ott német nyelvű klub

háromtól. TANULD MEG, HOGY HÍVHATSZ EL NÉMETÜL EGY LÁNYT A SZALAGAVATÓRA! – hirdette az egyik szórólap. Egy másik a cross count-ry versenyekről osztott meg részleteket: JÖJJ FORMÁBA, HOGY TÜNDÖKÖLHESS A BÁLI RUHÁDBAN! – ajánlotta. Középen pedig Chloe King együttese, a Perceived Sights jövő heti koncertjét reklámozta egy csillogó plakát. Egy helyi banda, a Ho Hum előzenekaraként lépnek fel. HOGY ELMONDHASD, TE MAR LÁTTAD ŐKET, MIELŐTT MEGNYERTÉK A BANDÁK CSATÁJÁT A SZALAGAVATÓN!

Cam még csak egy napot töltött Crossroadsban, de már ő is tapintani tudta a levegőben az iskolai szalagavató-örületet. Évtizedekkel ezelőtt már volt egyszer szalagavatón egy jó fej csajjal Miamiból, aki belé volt zúgva. És bár kikapcsolták a tűzriasztót, és az éjszaka nagy részét a tetőn töltötték a hullócsillagokat bámulva, néhány gyors számra is táncoltak, és Cam nagyon jól érezte magát. Természetesen el kellett repülnie, mielőtt bármi is túl komolyra fordult volna.

Kíváncsi volt, vajon Lilith mit gondol a szalagavatóról, vajon vágyik-e rá, hogy részt vegyen rajta. És ekkor eszébe jutott, hogy meg kellene kérnie, hadd legyen a párja a bálon. De a gondolat borzongatóan régimódinak tűnt. Különlegessé kellene tennie valahogy. Mindent a lehető legjobban kell csinálnia.

Pillanatnyilag úgy látszott, hogy Lilith szerelmének elnyerése halott ügy. Lucifernek igaza volt, a lány gyűlöli őt. De az a lány is ott van valahol, a sok fájdalom alatt, akibe valaha beleszeretett. Csak hozzá kell férkőznie valahogy.

Fékcsikorgás riasztotta fel, és Cam odafordult, hogy lássa, hogyan sorakozik fel a sárga buszok karavánja. A diákok lemasíroztak a buszlépcsőkön. Többségük kettes vagy hármas csapatban indult az épület felé.

Csak Lilith bandukolt egyedül. Lógatta a fejét, vörös haja eltakarta az arcát, a fülhallgató fehér zsinórja himbálódzott, ahogy lépett. A vállai előreestek, és ettől alacsonyabbnak látszott, mint valójában. Mikor nem látta a szemében a tüzet, Lilith annyira elcsigázottnak tűnt, hogy Cam alig bírta elviselni a látványt. Akkor érte utol, amikor Lilith már belépett az iskola főbejáratán.

Megérintette a vállát, mire a lány megpördült.

– Helló! – mondta Cam, és hirtelen elakadt a lélegzete.

Nem szokott hozzá, hogy ilyen közel legyenek, a sok, egymástól távol töltött idő után. Ez a lány más volt, mint akit Kánaánban szeretett, de éppoly varázslatos. Amikor megkötötte az alku Luciferrel, nem számított rá, hogy ennyire nehéz lesz, hogy nem érhet úgy Lilithhez, ahogyan szokott. Minden készítésnek ellen kellett állnia, annak, hogy hozzáérjen, hogy megsimogassa az arcát, hogy a karjába vegye és megcsókolja, és soha többé ne eressze el.

Lilith ránézett, és összerándult. Amikor kivette a fülhallgatót, az arca grimaszba gyúródott az undortól vagy valami még rosszabbtól. Cam semmit nem ártott neki ebben az életében, de Lilithnek már a zsigereiben volt az iránta érzett utálat.

– Mi van? – kérdezte.

– Mit hallgatsz? – kérdezte Cam.

– Semmi olyat, ami neked tetszene.

– Tégy egy próbát!

– Kösz, nem – mondta Lilith. – Mehetek, vagy szeretnéd még folytatni ezt a szálnalmas beszélgetést?

Cam tekintete a mellettük álló szekrényre ragasztott szórólapra tévedt, ami a Perceived Sights koncertjét hirdette. Letépte, és odatartotta Lilith elé.

– Ez a banda játszik a jövő héten – mondta. – Van kedved eljönni?

A lány a flyerre pillantott, és megrázta a fejét.

– Nem épp az én stílusom. De ha te szereted a rágógumi-popot, mulass jól!

– A Sights csak előzenekar. Azt hallottam, hogy a Ho Hum elég jó – hazudta Cam. – Szerintem jó buli lenne. – Kis szünetet tartott. – Szerintem jó buli lenne veled menni.

Lilith hitetlenkedő arcot vágott, és megigazította a hátizsákja pántját a vállán.

– Úgy érted, randizzunk?

– Na, most egy hullámhosszon vagyunk! – mondta Cam.

– Én egyáltalán *nem* vagyok veled egy hullámhosszon! – válaszolta Lilith, és indult is tovább. – A válaszom nem!

– Ugyan már! – követte Cam. A folyosó hemzsegett a

szekrényüknél a tanítási napra készülődő diákoktól. Ki-be pakolták a könyveiket, ajakfényt tettek fel, és a szalagavatóról fecsegték. – És mit szólnál ahhoz, ha bevinnék a backstage-be?

Cam ugyan kételkedett abban, hogy ezen a koncerten lesz-e egyáltalán backstage, de bármit bevetett volna azért, hogy Lilith igent mondjon.

– Valaki „backstage”-et emlegetett? – szólalt meg egy sziszegő hang. – Előttem minden backstage nyitva áll!

Lilith és Cam megtorpant és hátrafordult. A hátuk mögött, a folyosó közepén egy vörösésbarna hajú srác állt, szögletes, majdnem csinos arcán öntelt vigyorral. Szagगतott farmer és rombuszmintás póló volt rajta, halványszürke koponyákkal a rombuszok közepén, a nyakában pedig vékony aranyláncot viselt. Az egyik kezében egy tabletet tartott.

Lucifernek nem lett volna szabad itt lennie. Ez nem volt része az alkunak.

– Te ki vagy? – kérdezte Lilith.

– Luc vagyok – mondta Lucifer. – A King Mediánál dolgozom. Társultunk a Trumbull gimivel, hogy összehozzuk az iskola valaha volt legjobb szalagavatóját. A gyakornokuk vagyok, de szerintem felvesznek majd teljes munkaidőbe...

– Nem leszek ott a szalagavatón – mondta Lilith kimérten. – Csak az idődet pazarolod.

– De a *zene* érdekel, ugye? – kérdezte Lucifer.

– Ezt honnan tudod? – kérdezett vissza Lilith.

Luc elmosolyodott.

– Olyannak nézel ki. – Azzal beütötte a jelszót a tabletjébe, és megnyitott egy elektronikus jelentkezési lapot. – Én kezelem a diákok jelentkezését a Bandák csatájára. – Camre pillantott. – Te fel akarsz iratkozni, haver?

– Nincs ez még neked is méltóságodon alul? – kérdezte Cam.

– Ó, Cam – mondta Luc –, ha nem csinálsz olyan dolgokat, amelyek méltóságodon aluliak, sosem leszel elég profi ebben a világban!

Lilith Camet vizslatta.

– Te ismered ezt a srácot?

– Régi barátok vagyunk – válaszolta Luc. – De milyen

modortalan is vagyok! – Azzal kézfogásra nyújtotta a kezét. – Örvendek a szerencsének, Lilith.

– Tudod, hogy hívnak? – Lilith egyszerre csodálkozó és undorodó tekintettel meredt Lucra. Cam ismerte már az ördög visszas vonzerejét. Ennek köszönhető, hogy Lucifer seregei egyre nőttek.

– Mi más is lehetne a neved? – kérdezte Luc. – Vagyis... a King Media is utánajár a dolgoknak – fűzte hozzá mosolyogva, Lilith pedig sután kezet rázott vele.

Cam ideges lett. Ez nem fair. Csak két hete van arra, hogy Lilith beleszeressen. Nincs ideje Lucifer közbelépésére.

– Mit művelsz itt? – kérdezte Lucifertől, és képtelen volt elrejtteni a hangjában remegő dühöt.

– Maradjunk annyiban, hogy nem éreztem elég nagynak a kihívást – válaszolta Luc. – Aztán megkaptam ezt a gyakornoki állást a King Mediánál...

– Gőzöm sincs, miről beszélsz! – mondta Cam.

Luc vigyorába még több önelégültség vegyült.

– A szalagavatóval és a Bandák csatájával kapcsolatos bármely kérdés vagy probléma hozzám tartozik. Azt akarom, hogy itt minden diák ismerjen engem, és barátként tekintsen rám, ne hivatalos személyként. Mire eljön a szalagavató ideje, mind legjobb barátok leszünk.

Ekkor bekapcsolt a hangszóró, és még több zajt vegyített a folyosón lévő nyüzsgésbe.

– Jó reggelt, Bikák!

Luc ujjal a mennyezet felé bökött.

– Szerintem érdemes lesz figyelmesen végighallgatnotok ezt a bejelentést.

– Ma este hatkor – hallatszott Tarkenton hangja – open mic estet rendezünk a menzán. Mindenki számára nyitott, de akik Mr. Davidson irodalomórájára járnak, azoknak kötelező.

Lilith felnyögött.

– Inkább meghalok, mint hogy közönség előtt felolvassak néhány rettenetes verset – mondta Lilith nyomorúságos arckifejezéssel. – De Mr. Davidson órája az egyetlen, ahol nem állok bukásra... és ott is csak éppen hogy.

– Hallottad, mit mondott Tarkenton! – szólt Cam. – *Open*

mic. Nem kell feltétlenül olvasnod a verset, el is énekelheted! Megejthetnénk ma este a Revenge első fellépését!

– *Mi* nem csinálunk semmit, mert *nekünk* nincs közös bandánk! – mondta Lilith.

Mostanra nagyjából kiürültek a folyosók. Még egy perc, és elkésnek az óráról. De Cam úgy érezte, lecövekelt. Elég közel állt Lilithhez, hogy érezze a bőre illatát, és teljesen elbódította a vágy.

– A francba az osztályfőnökivel! – mondta Lilithnek. – Szökjünk ki most, és menjünk gyakorolni!

Nagyon régen, még Kánaánban, a zene volt a kapocs kettejük között. Most újra szüksége volt rá, hogy másodszorra is kifejtse a varázserejét, itt, Crossroadsban. Ha együtt adhatnának elő, a köztük lévő vonzalom lebontaná a Lilith körül húzódó falakat, és Camnek elég ideje lenne arra, hogy újra elnyerje a lány szívét. Tudta, hogy ez működni fog. És ha ahhoz, hogy újra együtt zenélhessenek, egy gimnáziumi szalagavatón kell részt vennie, ám legyen!

– Lilith, én egész biztosan szívesen meghallgatnám, hogyan énekelsz – vágott közbe Luc.

– Te maradj ki ebből! – mondta Cam. – Nincs más dolgod? Bűnbe vinni az elsősöket, vagy valami ilyesmi?

– Ó, dehogy nincs! – mondta Luc. – De előtte még felírom Lilithet a listámra. – Újra odatartotta a lánynak a tabletet, és megvárta, míg az beüti az e-mail címét. Aztán rácsukta a gépre a tokját, és elindult az ajtó felé. – Még találkozunk, lúzer! – kiáltott oda Camnek. – És Lilith, te is hallasz még rólam!

Gyorsan eltelt a nap. Túlságosan is gyorsan.

Lilith tudomást sem vett Camről sem az osztályfőnökin, sem irodalomórán, és a nap hátralévő részében sem találkoztak újra. Cam ebédkor kilopódzott a Rattlesnake patakhoz azt remélve, hogy ott találja a lányt a gitárján akkord ózva, de csak az áprilisi patak dallamtalan csobogása várta.

Lilith nem volt ott.

Aztán az utolsó kicsengetés után a zeneterem körül lődörgött, hátha Lilith odamegy majd a nap végén.

De nem ment.

Alkonyatkor egyedül indult a Trumbull Open Micra. Átvágott a sivár campuson az étkezde felé, és köhögött a füsttől. Az égő hegyoldalak, Lilith poklának alig-alig álcázott lángnyelvei egész Crossroadsot körbeölelték, és ez úgy tűnt, senkit sem zavar. Aznap reggel Cam mellett elhaladt egy tűzoltóautó, amelyik a bozotttűz felé tartott, és meglátta a tűzoltók tekintetében az ürességet. Valószínűleg minden napot azzal töltenek, hogy locsolják a vizet a parázsló fákra, tekintet nélkül arra, hogy a tűz sosem lohad.

Ebben a városban mindenki Lucifer bábja csak. Amíg az ördög úgy nem akarja, senki és semmi nem változik Crossroadsban.

Kivéve, remélte Cam, Lilithet.

Mikor odaért a menzához, kinyitotta az ajtót egy kézen fogva érkező párnak. A fiú belesúgott valamit a lány fülébe, aki felnevetett, és magához húzta a barátját egy csókra. Cam elfordította a tekintetét, úgy érezte, tört mártanak a szívébe. Zsebre dugott kézzel beoldalgott a menzára.

A terem nappali jellegtelenségét csak ímmel-ámmal fedték el. Az egyik végében felállítottak egy rögtönzött színpadot, ami mögött két pózna közé egy szakadt, fekete drapériát húztak ki függönynek. Mr. Davidson a színpad közepén állt, egy mikrofonállvány mögött.

– Üdv mindenkinek! – mondta, és megigazította a szemüvegét. Harmincasnak tűnt, kusza, sötétbarna sörénnyel és idegességet sugárzó, vézna testalkattal. – Semmi sem izgalmasabb annál, mint amikor az ember új, életteli műalkotásokat fedezhet fel. Alig várom, hogy ma este megosszátok egymással, velünk, a munkáitokat!

A hallgatóság zúgolódása és morgása közepette még hozzátette:

– Meg kell jegyeznem, hogy mindenképp szerepelnetek kell, különben egyest kaptok! Úgyhogy minden további teketóriázás nélkül tegyétek össze a kezeteket az első előadónkért, Sabrina Burke-ért!

A közönség lagymatag tapsa közben Cam becsúszott a Jean Rah mellett álló üres székre, aki feltartotta neki a kezét egy öklözésre. Jean bejött Camnek. Morcos, vicces, akinek a kedvességéért mélyre kell ásni. Cam azon gondolkodott, vajon mit tehetett Jean, hogy Lucifer birtokán végezte. A legizgalmasabb halandók – és angyalok – közül néhányan egészen sajátos módon bosszantották fel a Trónust.

Sabrina keze reszketett a színpadon, ahogy a mikrofonért nyúlt.

– Köszönöm – suttogta, közben széthajtogatva egy lapot, amin kézzel írt vers állt. – Ennek a versnek az a címe, hogy... *Házasság*. Köszönöm a segítségét, Mr. Davidson! Maga a valaha volt legjobb tanár. – Megköszörülte a torkát, és olvasni kezdett:

*Az esküvő két ember közötti ősi rituálé,
egy férfi és egy nő
LEGALÁBBIS, EZT ÁLLÍTJÁK!*

Itt felnézett a papírból.

*NEM VEHETITEK EL A SZABADSÁGOMAT!
SZABAD? OSTOBA!*

Nő vagyok. Figyeld, ahogy a magasban szárnyalok!

Lehajtotta a fejét.

– Köszönöm!

A diákok tapsoltak.

– Annyira bátor! – mondta egy Cam mellett ülő lány. – Annyira igaz!

Cam végigpásztázta a közönséget, míg rá nem lelt Lilithre, aki a harmadik sorban ülve rágta a körmét. Tudta, hogy a lány most elképzei, milyen lesz majd ott fent, egyedül. Az a Lilith, aki az emlékeiben élt, miután túljutott a színpadon állás okozta kezdeti pánikon, ösztönös előadóművészként viselkedett.

A közönség most egy hatalmas fekete fiúnak tapsolt, aki magabiztosan ment fel a színpadra. Nem vacakolt azzal, hogy beállítsa a mikrofont, ami amúgy is túl alacsony volt hozzá.

Csak kinyitotta a laptopját, és hangosan rákezdet:

– Ez olyasmi, mint egy haiku – mondta.

A terem végében egy csapat lány sikítani és ujjongani kezdett, és azt kiabálták a srácnak, hogy:

– Annyira lírai vagy, James!

A srác úgy intett oda nekik, mintha csak úgy, üdítőital-vásárlás közben vagy a kocsiából kiszállva kapta volna ezt a reakciót, aztán elhagyta a színpadot.

Egy monológ következett, aztán még három költő, mielőtt Mr. Davidson újra színpadra állt.

– Mindenki nagyon ügyes! Ki következik? *Lilith!*

Néhány huhogás visszhangzott végig a termen, és Mr. Davidson próbálta elcsendesíteni a közönséget. Lilith elfoglalta a helyét a színpadon. A reflektor fényében élénkebb színű volt a haja, és sápadtabb az arca, amikor a fekete noteszével a hóna alatt arra készült, hogy felolvassa az egyik versét. Megköszöörülte a torkát. A mikrofon fülsértően gerjedni kezdett.

A diákok egy része befogta a fülét, az egyikőjük pedig felkiabált:

– Húzz le a színpadról, lúzer!

– Na, elég legyen! – kiabált Mr. Davidson. – Ez nem túl kedves!

– Ööm... – Lilith próbálta beállítani a mikrofont, de az csak visított.

Cam addigra már otthagyta a helyét, és felsietett a színpadra.

Lilith elképedve bámult a közeledő fiúra.

– Mit művelsz? – suttogta.

– Ezt – válaszolta Cam. Egy gyors csuklómozdulattal megigazította a mikrofont, hogy az a megfelelő távolságra kerüljön Lilith szájától, így már nem kellett legörnyednie. Beszélhetett a természetesen mély hangján, az egész teremben tisztán hallhatóan.

– Menj le a színpadról! – mondta, közben tenyerével eltakarta a mikrofont. – Zavarba hozol! – Odafordult a közönséghez. – Oh. Lilith vagyok, és...

– És ultrabéna! – üvöltötte egy lány a menza végéből.

Lilith felsóhajtott, és végigpörgette a füzetlapokat. Cam

világosan látta, mennyire utálja Lilithet a többi diák, és ő milyen szörnyen érzi magát ettől. Nem akart maga is egy lenni a sok közül, aki csak még nyomorultabbá teszi a helyzetét...

Már kezdett lehátrálni a színpadról, mikor a lány tekintetében valami megállította.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Nem tudom megcsinálni – tátogta Lilith.

Cam megint közel ment hozzá, és épphogy csak sikerült megállnia, hogy megölelje.

– De igen, meg tudod!

– Inkább vállalom az egyest. – Lilith a noteszét szorongatva elhátrált a mikrofontól. – Nem tudok felolvasni azok előtt, akik mind utálnak.

– Akkor ne tedd! – mondta Cam. Már korábban észrevette Lilith gitártokját a szék lábánál, ahol ült. Szerencse, hogy ma nem rejtette el a pataknál.

– Mi? – kérdezte Lilith.

– Lilith – kiáltotta a terem végéből Mr. Davidson –, valami baj van?

– Igen – válaszolta Lilith.

– Nincs – válaszolta ugyanabban a pillanatban Cam.

Leugrott a színpadról, felpattintotta a gitártok ezüst kapcsait, és a karjába vette a kedves, sérült hangszert. Visszafojtott vihogást hallott a tömegből, és látta, hogy valaki vakuval fotózza a színpadon lámpalázzal küszködő Lilithet.

Cam nem vett róluk tudomást. Lilith kezébe nyomta a gitárt, és a pántot átvette a vállán, vigyázva, hogy ne fogja oda a lány hosszú, vörös haját. Elvette tőle a noteszét, és érezte rajta Lilith kezének melegét.

– Ez katasztrófa! – mondta Lilith.

– A legtöbb nagy dolog így kezdődik – biztatta halkan Cam, hogy csak a lány hallja. – Most pedig csukd be a szemed! Képzeld azt, hogy egyedül vagy! Képzeld azt, hogy naplemente van, és az egész éjszaka a tiéd!

– Menjetek szobára! – kiáltotta valaki. – Szarok vagytok mind a ketten!

– Nem fog menni – mondta Lilith, de Cam észrevette, hogy az ujjai közben maguktól akkordot fogtak. A gitár pajzsként

szolgált közte és a közönség között. Már most otthonosabban érezte magát, mint egy perccel korábban.

Úgyhogy Cam folytatta.

– Képzeld azt, hogy épp most találtad ki ezt az új dalt, és büszke vagy rá...

Lilith próbált közbeszólni:

– De...

– Légy büszke magadra! – mondta neki Cam. – Nem azért, mert azt gondolod, hogy ez jobb, mint más dalok, hanem mert ez fejezi ki a lehető legjobban, hogy ki vagy és mit érzel most.

Lilith lehunyta a szemét. A mikrofonhoz hajolt. Cam visszafojtott lélegzettel figyelt.

– Búúúú – bődült el valaki.

Lilith szeme felpattant, az arca elsápadt.

Cam a nézőtér közepén kiszúrta Lucot, ahogy a kezével tölcsért formálva a szája előtt Lilithet csúfolja. Még sosem ütötte meg az ördögöt, de nem félt attól, hogy ma este ezen változtasson. Higgadtan kinézett a közönségre, mindkét öklét felemelte, és bemutatott.

– Ebből elég, Cam! – szólt Mr. Davidson. – Kérlek, hagyd el a színpadot!

Nagyon halk nevetés hangzott lel a háta mögül. Odafordult Lilithhez, aki kuncogva, egy alig észrevehető mosollyal az arcán nézte őt.

– Megmutatod nekik, ki a főnök? – kérdezte.

Cam megrázta a fejét.

– Kezdj el játszani azon a gitáron, és mutasd meg nekik te!

Lilith nem válaszolt, de a fiú látta az arcán, hogy ez betalált. A lány újra a mikrofonhoz hajolt. A hangja lágy volt, és tiszta.

– Ennek a dalnak *Exile* a címe – mondta, és énekelni kezdett.

*Ha szerelem sarkall, át kell írnom a
rímeket, rímeket,
azok követik szenvedő elmémet,
elmémet, elmémet.*

*Mi legyen végül, hogy kezdődjön?
Megfojt-e majd ez a szomjúság?*

A dal úgy áradt belőle, mintha arra született volna, hogy énekelje. A mikrofonnál, csukott szemmel Lilith arca nem tűnt annyira eltorzultnak a dühtől. Benne volt annak a valaha volt lánynak az emléke, akibe Cam annak idején beleszeretett.

Akibe még mindig szerelmes.

Mire Lilith abbahagyta az éneklést, Cam reszketett a rátört érzelmektől. A dal annak a dalnak volt egy változata, amit a Trójából való távozásakor dudorászott. Lilith még mindig tudta. Tehát a szerelmük története még mindig ott él benne. Pont, ahogy remélte.

Lilith elemelte az ujjait a gitárhúrokról, a közönség hallgatott. Reménykedő tekintettel várta, hogy tapsoljanak.

De csak kinevették.

– A zenéd még nálad is szarabb! – üvöltötte valaki, és egy üres üdítőüveget hajított a színpadra. A palack térdén találta Lilithet, akinek ettől minden remény kihuny a szemében.

– Abbahagyni! – kiáltotta Mr. Davidson, amikor visszatért a színpadra. Lilithhez fordult. – Szép munka!

De Lilith már rohant is le a színpadról, ki a teremből, Cam pedig utána, de a lány túl gyors volt, és kint túl sötét volt ahhoz, hogy lássa, merre ment. Lilith jobban ismerte ezt a helyet, mint ő.

Ahogy az ajtó becsukódott Cam mögött, a következő, verset olvasó diák hangja is elhalt. Sóhajtva nekidőlt a vakolt falnak. Eszébe jutott Daniel, aki olyan sok sivár időszakot szenvedett végig, amikor a Luce iránti vágyakozása szinte felemésztette, és azt kívánta, bárcsak meghalna, hogy megszabaduljon az őket sújtó átoktól. És a szenvedéséért nem járt több vigasz, mint Luce egyetlen, röpké érintése a következő életükben, mielőtt az is újra szertefoszlott.

Megéri a szenvedés? – kérdezte sokszor a barátját Cam.

Most ő is megértette, miért válaszolta Daniel mindig ugyanazt. *Persze hogy megéri. Ez az egyetlen dolog az életben, amiért élnem érdemes.*

– Újoncbetegség!

Cam arra fordította a fejét, ahol Luc alakja kivált az árnyék

takarásából.

– Micsoda? – motyogta Cam.

– Hogy már az első nap szemtelenkedsz! – sziszegte Lucifer.

– Még két hetünk van hátra, és olyan sokféleképpen veszíthetsz!

Cam nagyon távol állt attól, hogy szemtelennek érezze magát. Ha az ördög megkapja, amit akar, azzal nem csak ő veszít.

– Bármikor bekeményíthetsz! – szűrte a szavakat a fogai között. – Készen állok!

– Majd meglátjuk, mennyire állsz készen – vihogott Lucifer, mielőtt eltűnt, és ott hagyta Camet egyedül.

KÖZJÁTÉK

SPARKS

DÁN TÖRZSE, ÉSZAK-KÁNAÁN

Kr. e. 1000 körül

A HOLDVILÁGNÁL EGY SZŐKE fiú fejest ugrott a Jordán folyóba.

Daninek hívták, és bár még csak egy hónapot töltött a faluban, a kedvessége máris legendássá vált innentől egész le Bersebáig.

A folyó partjáról egy sötét hajú lány nézte őt, és közben a nyakláncával játszott. Holnap tölti be a tizenhetet.

A lányt pedig – rejtekéből – Cam figyelte. Sokkal szebbnek tűnt, mióta beleszeretett az éjszakai fürdőzőbe. Persze Cam tudta, mi a lány végzete, de semmi sem állíthatta meg a Dani iránti szerelmét. Az ő szerelme – gondolta Cam – tiszta.

— Ez a fiú olyan neki, mint a vallás – szólalt meg mögötte egy lány hang. Megfordult, és egy lenyűgöző, vörös hajú lánnyal találta magát szemben. – A lány csak érte él.

Cam közelebb lépett a vörös hajú lányhoz. Még sosem látott hozzá hasonló halandót. Derékig érő haja úgy ragyogott, mint a gránát. Olyan magas volt, mint ő, és még mozdulatlanul állva is kecsesség sugárzott belőle. Karcsú vállát és sima arcát szeplők pettyezték. A kék szemében fénylő melegség ámulatba ejtette, mintha máris bűntársak lennének valami pompás csínytevésben. Mikor a lány elmosolyodott, a metszőfogai között lévő kis réstől Cam számára addig ismeretlen borzongást érzett.

— Ismered őket? – kérdezte Cam. Ez a káprázatos lány csak azért beszélget vele, mert rajtakapta, hogy Danielt és Lucindát

figyeli.

A nevetése tiszta volt, mint az esővíz.

– Liattel nőttem fel. Danit pedig mindenki ismeri, bár csak az utolsó hold vége felé talált rá a törzsünkre. Van benne valami múlhatatlan, nem gondolod?

– Lehet – válaszolta Cam. – Ha az embernek bejön ez a típus.

A lány fürkészőn nézett Camre.

– Azon az óriási csillagon érkeztél, amely az égből hullott alá múlt éjszaka? – kérdezte. – A nővéreimmel ott ültünk a tűznél, és úgy láttuk, hogy a csillag csodálatos módon emberi alakot ölt.

Cam tudta, hogy a lány évődik és flörtöl vele, de tetszett neki, hogy ilyen pontosan eltalálta. Előző éjjel hozták ide a szárnyai, egy hullócsillag nyomát követte.

– Mi a neved? – kérdezte.

– A barátaim Lilithnek hívják.

– És az ellenségeid?

– Ők *Lilithnek*. – És vicsorgott hozzá. Aztán elnevette magát.

Mikor Cam is felnevetett, Liat néhány méterrel alább hirtelen megpördült.

– Ki az őt? – kiáltotta bele a sötétségbe a folyópartról.

– Menjünk innen! – súgta Lilith Camnek, és felé nyújtotta a kezét.

A lány lenyűgöző volt. Vad és életvidám. Cam megfogta a kezét, és hagyta, hogy vezesse, kicsit aggódott is, hogy most már talán örökké így tesz majd. Követi a lányt, amerre jár.

Lilith lejjebb, egy íriszekkel benőtt töltéshez vezette a kanyargó folyó mentén, aztán benyúlt egy hatalmas szentjánoskenyérfa üreges törzsébe, és előhúzott egy lantot. A virágok között ülve behangolta a hangszerét, olyan ügyesen, hogy Cam rögtön látta, a lány minden napját ezzel tölti.

– Játsszani fogsz nekem? – kérdezte Cam.

A lány bólintott.

– Igen, ha meghallgatsz. – Azzal játszani kezdett, s a hangok úgy fonódtak össze, mint a szeretők, és úgy hajladoztak, mint a folyó kanyarulatai. Lassanként a fenséges dallam, amit dúdolt, csodálatos módon szavakká alakult.

Lilith egy szomorú, szerelmes dalt énekelt, amelyet

hallgatva Cam minden mást elfelejtett.

Beburkolta a dal, nem is érdekelhette volna most kevésbé Lucifer meg a Trónus, Daniel vagy Lucinda. Csak Lilith lélegzetelállító, lágyan csordogáló muzsikája létezett a számára.

Vajon itt komponálta, a folyóparti íriszek között? Mi juthatott hamarabb az eszébe, a dallam vagy a szöveg? És vajon ki inspirálta?

– Valaki összetörte a szívedet? – kérdezte Cam, és remélte, hogy sikerül lepleznie a féltékenységét. Kivette a lány kezéből a lantot, de az ujjai ügyetlenek voltak. Képtelen volt bármit is játszani, ami csak egy kicsit is megközelítené a Lilithből áradó dallam szépségét.

A lány Camhez hajolt, a szemhéja leereszkedett, ahogy a fiú ajkát nézte.

– Még nem. – Visszavette a hangszerét, és egy csilingelő akkordot csalt elő belőle. – Még a lantomat sem törte össze senki, de az ember lánya sosem lehet elég óvatos!

– Megtanítasz játszani? – kérdezte Cam.

Több időt akart tölteni Lilithtel, ami a számára furcsa érzés volt. Ott akart ülni szorosan mellette, és nézni, ahogy a napfény a hajában ragyog, emlékezetébe akarta vésni az ujjai kecses ritmusát, ahogy szépséget varázsol a húrokból és a fából. Azt akarta, hogy úgy nézzen rá, ahogy Liat nézett Danire. És mindennap csókolni akarta azokat az ajkakát, folyton-folyvást.

– Valami azt súgja, hogy nagyon is jól tudsz játszani! – mondta Lilith. – Találkozzunk itt holnap éjjel. – Felpillantott az égre. – Amikor a hold ugyanott áll, mint most, *te* is legyél ugyanitt!

Felnevetett, visszadugta a lantját a fatörzsbe, és vidáman elszökdécselt, maga mögött hagyva egy sötét hajú, zöld szemű angyalt, aki életében először örülten szerelmes lett.

ÖT

MARKED

LILITH

Tizenhárom nap

LILITH NEM VÁRTA, hogy az open micos performansa után majd megváltozik körülötte a világ. És nem is változott. Nem igazán. Az élet még mindig ugyanolyan szar volt.

– Lilith! – kiabált az anyja, mielőtt még megszólalt volna az ébresztőórája. – Hol van a körömvirágsárga kardigánom a gepárdmintás könyökfolttal?!

Lilith felnyögött, és a párnája alá fúrta a fejét.

– Tegnap beugrott a divatrendőrség, hogy elvigye – mormogta magának. – Veszélyt jelentett a társadalomra.

A nyitott ajtóra mért három halk, rövid koppantásra kidugta a fejét a párna alól. Ez az öccse kopogása.

– Helló, Bruce! – köszöntötte a kócos fiút, aki egy fagyott ostyát rágcsált.

– Anya azt hiszi, te loptad el a jó kis hamisított, sárga pulcsiját. Kezd kissé Hihetetlen Hulkká változni miatta.

– Őszintén azt hiszi, hogy valaha is magamra húznék bármit, ami körömvirágsárga? – kérdezte Lilith, mire Bruce felkacagott. – Hogy vagy, kölkök?

Bruce vállat vont.

– Minden oké.

Az emberek sokszor mondták Lilith öccsére, hogy törékeny, mert annyira sovány és sápadt. De Lilith életében Bruce volt a legszívósabb erő. Bizakodó mindennek ellenére. Már az is jó volt, ha az ember csak elücsörgött mellette a kanapén. Bruce

mindig tudta, hogyan neveltetheti meg a nővérét. Lilith azt kívánta, bárcsak az becsének jobb élete lenne.

– Minden oké, csak ennyi? – kérdezte Lilith, és felült az ágyban.

Bruce megint vállat vont.

– Nem túl rózsás a helyzet. Ma alacsony volt az oxigénszintem, úgyhogy megint itthon kell maradnom. – Felsóhajtott. – Te szerencsés vagy.

Lilith nyersen felnevetett.

– Én, szerencsés?

– Mindennap mehatsz iskolába, és lóghatsz a barátaiddal.

Bruce annyira őszintén beszélt, hogy Lilithnek esze ágában sem volt beszámolni arról, mennyire utálja őt az egész iskola.

– Az én egyetlen barátom Alastor – folytatta Bruce, és a neve hallatára a kiskutya bedöcögött a szobába. – Ő meg semmi mást nem csinál, csak lekakálja a szőnyeget.

– Ó, ne, ne, most nem! – És Lilith az ölébe kapta a kis korcsot, mielőtt az tönkretelhetne volna a mosott ruhákat, amelyek még össze-hajtogatásra vártak egy kupacban. Az egyetlen tiszta farmere is ott volt közöttük. A fürdőszobába menet Lilith az öccse vállára tette a kezét.

– Lehet, hogy holnap jobb lesz az oxigénszinted. Mindig van remény.

Mikor belépett a zuhanyzóba – megint volt víz, bár amióta elzárták, rozsdaszaga volt –, azon gondolkodott, amit Bruce-nak mondott. Mióta hisz ő abban, hogy „mindig van remény”, hogy holnap talán jobb lesz?

Biztosan azért mondta, mert próbálta felvidítani Bruce-t. A testvére mindig előhozta belőle a gyengédebb énjét, amiről más nem is tudta, hogy létezik. Bruce-nak annyira jó szíve volt, és olyan ritkán jutott ki a házból, hogy csak Lilith és az anyjuk érezhette a melegét. Gyakorlatilag lehetetlenné tette Lilith számára az önsajnálatot.

Miközben felöltözött, becsukta az ajtót, és azt a dalt dudorászta, amit előző este énekelt. És erről véletlenül eszébe jutott Cam és a vágyakozó pillantás, amit a szemében látott, amikor odaadta neki a gitárját. Mintha Lilith számítana neki. Mintha szüksége lenne rá... vagy valamit akarna tőle.

Lilith önkéntelenül is keserű grimaszt vágott. Bármit akar is tőle Cam, nem fogja megadni neki.

– Tűnj az utamból, te pozőr! – Egy szögletes fejű focista csávó félrelökte Lilithet, neki egy sor rozoga fémszekrénynek. A többieknek még a szeme sem rebbent.

– Aú! – dörzsölte Lilith a karját.

Fölötte villódzott és sercegett a fénycsó. Letérdelt a takonyzöld padlóra, hogy beüsse a kódját, és kivehesse az aznapi könyveit. Néhány szekrénnel arrébb Chloe King épp a jobb vállán lévő új, angyalszárnyas tetkóját mutogatta az aktuális pasijának és annyi imádójának, amennyi csak elfért körülötte.

Mikor Chloe észrevette Lilithet, gyanúsan széles mosolyra fakadt.

– Nagyszerű volt az előadásod tegnap este, Lilith! – mondta énekelve.

Lehetetlen, hogy Chloe tényleg kedves legyen hozzá. Lilith tudta, hogy jobb lenne eltakarodni innen, még mielőtt eldurvul a helyzet.

– Oöö, kösz – válaszolta, és igyekezett kinyitni a szekrényajtót.

– Jesszusom, azt hiszed, komolyan mondtam? Csak vicc volt! Mint a fellépésem! – Chloe elröhögte magát, és az egész klikkje vele tartott.

– És... egy újabb rettenetes nap – mormogta Lilith, ahogy visszafordult a szekrényéhez.

– Nem kell annak lennie.

Lilith felnézett.

Luc, az a gyakornok, akivel tegnap ismerkedett meg, állt fölötte. A szekrénysornak támaszkodott, és egy furcsa aranyérmét pöckölgetett a levegőbe.

– Azt hallottam, mindig késel – mondta.

Lilith nem találta izgalmas témának a fecsegéshez, hogy krónikus késő. Tarkentonon, néhány tanáron, Jeanon és most

már Camen kívül soha senki nem törődött a Trumbullban azzal, hogy egyáltalán észrevegye őt.

– Ha tudtad, hogy késni fogok, miért vagy itt már becsengetés előtt?

– Hát nem ezt csinálja az ember a gimiben? – pillantott körbe Luc a folyosón. – Hogy az osztálytársa szekrényénél várja, hátha elhívják a szalagavatóra?

– Nem vagy az osztálytársam! És remélem, hogy nem épp arra próbálsz rávenni, hogy elhívjalak a szalagavatóra. Mert akkor jó sokáig kell majd várnod! – Lilith kinyitotta a szekrényét, és bedobott néhány könyvet. Luc a szekrényajtóra könyökölt, és lenézett a lányra. Lilith felpillantott rá, arra várva, hogy mozduljon már, hogy becsukhassa az ajtót.

– Hallottál valaha a Four Horsemenről? – kérdezte Luc.

– Róluk mindenki hallott! – fordult el Chloe King az imádóitól, hogy megnézhesse Lucot. Ezüstszínű szemhéjtus csillámlott a hibátlan barna bőrén, a haját pedig ezernyi kis fonatba fonva hordta. Lilithre pillantott. – Még az ilyen aljanép is, mint ő.

– Mióta hallgatod te a Four Horsement? – kérdezte Lilith.

A Four Horsemen fülbemászó volt, és mély értelmű. A rockballadáik sokatmondóak és szomorúak voltak, és minden új albumuk más volt, mint az előző, úgyhogy az igazi rajongók valódi fejlődést figyelhettek meg a stílusukban. A frontemberük, Ike Ligon dalai inspirálták Lilithet arra, hogy ő is zenész akarjon lenni. Egy olyan lány, mint Chloe, egész biztosan nem tudta volna átérezni azt a fájdalmat, ami a zenéjükben kifejeződött.

– Kegyetlenség reményt kelteni benne! – mondta Lucnak Chloe, és elkezdte dudorászni a Four Horsemen legújabb kislemezéről a *Sequins of Events* refrénjét.

Lilith becsukta a szekrényét, és felállt.

– Reményt mivel kapcsolatban?

– Ha nem lógnál olyan sokat a suliból – mondta neki Luc –, hallhattad volna a hírt!

– Milyen hírt? – kérdezte Lilith.

– A szalagavatót a Four Horsemen koncertje zárja – mondta Chloe. A háta mögött három barátnője felsikoltott. Egyikőjüknek egy szivacsos gitártok lógott a vállán, és Lilith

levette, hogy ezek a lányok minden bizonnyal Chloe együttesében játszanak.

Lilith szíve vadul zakatolni kezdett.

– Az lehetetlen!

– Ide fogom tetováltatni Ike nevét – fordult vissza Chloe a pasijához és a barátaihoz, kigombolt egy gombot a ruhája dekoltázsán, és megmutatta a tetkó eljövendő helyét. – Pont a szívem fölé, látjátok?

A fiúk egész biztosan látták.

– A Four Horsemen idejön Crossroadsba? – hitetlenkedett Lilith. – *De miért?*

Chloe vállat vont, mintha el sem tudná képzelni, hogy egy ilyen csodálatos zenekar miért ne akarna fellépni a borzalmas városkájukban.

– Ők segítenek Tarkentonnak zsúrizni a Bandák csatáját. – Várjunk! Azt akarod mondani, hogy a Four Horsemen végig fogja nézni, ahogy a sulis bandái játszanak? – kérdezte Lilith halkan. – A szalagavatón?

Luc úgy bólintott, mint aki megérti, milyen új világot nyit meg ez a hír.

– Én magam vetettem fel az ötletet Ike-nak.

– Te ismered Ike Ligont? – pislogott Lilith Lucra.

– Múlt éjjel SMS-ben beszéltük meg – mondta Luc. – Remélem, nem hozlak zavarba, de a tegnapi esti open mic fellépésed miatt felmerült bennem, hogy milyen csodálatos lenne, ha a Four Horsemen egy trumbullos diák által írt dalt adna elő.

Tehát Luc is ott volt tegnap? Lilith meg akarta kérdezni, miért, de csak annyi jött ki a száján, hogy:

– Váó!

Mert végre felfogta: a Four Horsemen *itt* lesz Crossroadsban! A Trumbullban!

Ennél jobban még sosem mutatta ki nyilvánosan a rajongását egy zenekar iránt.

– Ike imádta az ötletet – mondta Luc. – Mától kezdve fogadjuk a dalszövegeket vagy a diákok által készített MP3-fájlokat, Ike pedig a szalagavató zárásaként elénekli majd a győztes dalt.

– Apa szerint így bensőségesebbé lehet tenni a szalagavatót – fűzte hozzá Chloe. – Kivéve az olyan nyomiknak, mint te!

De Lilith alig hallotta Chloet. Már látta is maga előtt, ahogy Ike Ligon borostás arca felderül, amikor az ő dalszövegét olvassa. Egy röpke pillanatra még azt is elképzelte, hogy találkoznak, és a fantáziája hamarosan már egy igazi stúdiófelvételt repítette, ahol Ike-kal épp az első albumát veszik fel.

Chloe sanda pillantást vetett Lilithre.

– Már megbocsáss, de csak nem azon fantáziálsz, hogy majd a *te* egyik dalodat választják? – Chloe visszafordult a barátaihoz, és nevetni kezdett.

Lilith érezte, hogy elvörösödik.

– Én nem...

– Még *zenekarod* sincs! – mondta Chloe. – Az enyémnek ellenben már három kislemeze is megjelent, és Ike imádni fogja! – És a szekrényre csapott. – Annyira fantasztikus lesz, amikor majd én leszek a bálkirálynő, és megnyerem a versenyt, és az én egyik dalomat fogja előadni a Four Horsemen!

– Úgy érted, a *mi* egyik dalunkat, ugye? – kérdezte Chloet a lány a gitárral.

– Persze! – mondta Chloe egy bosszús kis prüszkölés kíséretében. – Tökmindegy. Menjünk! – Csettintett az ujjával, és elindult a folyosón, a barátai pedig utána, mint a pulikutyák.

– Nem fog nyerni – súgta Luc Lilith fülébe, ahogy Chloe eltávolodott.

– Mindent megnyer – mormogta Lilith, és a vállára vette a hátizsákját.

– De nem ezt. – Volt valami Luc hangjában, ami arra készítette Lilithet, hogy megálljon és hátraforduljon. – Tényleg van esélyed arra, hogy győzz, Lilith, csak... De mindegy is.

– Csak mi?

Luc a homlokát ráncolta.

– Cam. – Az osztálytermekbe igyekvő, mellettük elhaladó diákokra pillantott. – Tudom, hogy tegnap próbált rávenni, hogy közösen alapítsatok zenekart, de ne menj bele!

– Nem is terveztem – mondta Lilith. – De mit érdekel ez

téged?

– Te nem ismered Camet úgy, mint én.

– Nem – értett egyet Lilith. – De nem kell ismernem ahhoz, hogy tudjam, mennyire utálok. – Most, hogy ezt kimondta, feltűnt neki, milyen furán hangzik. *Tényleg* utálja Camet, de nem is tudta, miért. Semmi rosszat nem tett neki, mégis elég volt csak rágondolnia, és olyan ideges lett, hogy a legszívesebben összetört volna valamit.

– Senkinek ne mondd el, amit most elmesélek – hajolt közelebb Luc –, de egy darabig Cam együtt zenélt egy énekes bigével.

– *Énekes bige?* – Lilith szeme összeszűkülte. A pasik gázosak.

– Énekesnő, úgy értem – mondta Luc a szemét forgatva. – Ő írta a dalokat, és tök szerelmes volt Cambe.

Lilithet nem érdekelte Cam, de nem lepte meg túlságosan, hogy más lányokat igen. Felfogta, hogy Cam szexi és vonzó, de nem az ő típusa. Amikor a srác elkezdte tenni neki a szépet, ő csak még jobban megvetette.

– És ez kit érdekel? – kérdezte Lilith.

– Téged kéne, hogy érdekeljen – válaszolta Luc. – Főleg, ha ágyba bújsz vele, mármint zenei értelemben.

– Én Cammel semmilyen értelemben nem fogok ágyba bújni – mondta Lilith. – Csak szeretném, ha békén hagyna.

– Jó – mondta Luc titokzatos mosollyal. – Mert Cam... hogy is mondjam? Az a szívtipró fajta, aki szereti elhagyni a nőket.

Lilith úgy érezte, hánynia kell.

– És akkor mi van?

– És akkor egy napon, miután olyan jól alakultak a dolgok, legalábbis ez a fiatal lány így gondolta – mondta Luc Cam egyszerűen eltűnt. Hónapokig nem hallott felőle senki. Habár végül mégiscsak hallottunk *róla*. Emlékszel még a *Death of Stars* című számra?

– A Dysmorphiától? – kérdezte Lilith, és bólintott. Csak ezt az egy kislemezüket hallotta, de imádta. – Tavaly nyáron nem volt nap, hogy ne ment volna a rádióban.

– Igen, Cam miatt – ráncolta a homlokát Luc. – Ellopta a lány dalszövegét, és a sajátjaként eladta a Lowercase

Recordsnak.

– Miért tett volna ilyet? – kérdezte Lilith. Eszébe jutott az a tegnapi pillanat, amikor Cam szelíden rávette az éneklésre a bénító lámpaláza ellenére. Mélyen megvetette a fiút, mégis... ez volt az egyik legkedvesebb dolog, amit valaha bárki is tett érte.

Megszólalt a csengő, és a folyosón lévő tömeg lassan eltűnt, ahogy a diákok beszállingóztak az osztálytermekbe. Luc válla fölött Lilith megpillantotta a folyosón a későkre vadászó Tarkentont.

– Mennem kell! – mondta.

– Én csak azt mondom – szólt Luc, maga is indulófélben –, hogy jók a dalaid. Túl jók ahhoz, hogy engedjük Camnek, hogy újra lecsapjon.

Lilith zúgó fejjel igyekezett az osztályfőnöki órára. Hogy is pazarolhatná az idejét órákra, mikor dalíró verseny lesz, ahol Ike Ligon zsűrizik? Már az sem érdekelte, hogy mindez a szalagavatón történik majd. Az is lehet, hogy csak a Bandák csatájára megy el, akkor nem lesz szüksége kísérőre vagy báli ruhára. Csak arra, hogy egy légtérben tartózkodhasson Ike Ligonnal.

Most is inkább gyakorolnia kéne, új dalokon dolgoznia.

Mielőtt észrevette volna, a lábai már a zeneterembe vitték.

Cam ült a földön, és azt a karcsú, zöld elektromos gitárt hangolta, amelyiken a múltkor is játszott. Jean Rah a lábain dobolt a dobverővel. Mit csinálnak itt?

– Épp rólad beszéltünk! – mondta Jean Rah.

– Nem itt kéne lennetek! – mondta Lilith.

– Neked sem – szólt Cam, és küldött felé egy újabb, idegesítő kacsintást.

– Te tikkelsz? – kérdezte Lilith. – Begörcsölt a szemizmod?

Cam meglepetten nézett rá.

– Kacsintásnak hívják, Lilith. Van, aki kedvesnek találja.

– És van, aki pedig azt gondolja, hogy úgy nézel ki tőle, mint egy perverz hülye!

Cam rámeredt, ő pedig várta, hogy a fiú visszavágjon valami pökhendi beszéléssel, de csak annyit mondott:

– Ne haragudj, nem csinálom többet!

Lilith felsóhajtott. A zenére kellene koncentrálnia, és Cam zavarta ebben.

Vele kapcsolatban minden zavaró volt, a mozdulattól, ahogy az ujjával a gitárt pengette, az érthetetlen mosolyáig, amitől ráncokba gyűrődött a zöld szeme, amikor felpillantott rá. Lilithnek ez mind nem tetszett.

Jean pedig sosem szerette. Azt akarta, hogy mind a ketten menjenek innen. A szája lekonyult.

– Légyszi, menjetek el! – mondta. – Mind a ketten.

– Mi voltunk itt előbb – válaszolt Jean. – Ha valakinek el kell mennie, az te vagy!

– Mindketten higgadjatok le! – mondta Cam. – Jammeljünk egy kicsit! Várj csak, míg meghallod azt a groove-ot, amit Jeannel az előbb csináltunk!

– Nem! – válaszolt Lilith. – Azért jöttem, mert dolgom van itt. Egyedül. És a gitárom sincs nálam.

Cam már bent kotorászott a szekrényben, és előszedett egy gitárt a tokjából. Odament Lilithhez, és a kezébe adta, aztán mögé nyúlt, hogy a nyakába akassza a pántot. Egy *Les Paul* volt, karcsú nyakú, a fogólapja menő ezüstre festve. Még sosem volt ilyen szép gitár Lilith kezében.

– Egyéb kifogás? – kérdezte szelíden Cam. A keze a szükségesnél tovább maradt Lilith tarkóján, mintha nem akarná elvonni onnan.

Úgyhogy Lilith arrébb lökte.

A mosoly lelohadt a srác ajkáról, mintha Lilith megbántotta volna.

Ha meg is bántotta, azt mondta magának, nem érdekli. Nem értette, miért olyan közvetlen vele ez a fiú, miért bátorítja a zenélésre. Eszébe jutott Chloe King, és hogy milyen bunkó volt vele az open mic fellépéssel kapcsolatban. Ez volt eddig az egyetlen alkalom, hogy Lilith nyilvánosan zenélt. Most, hogy a kezében tartotta ezt a gitárt, rájött, mennyire nem akarja, hogy egyben az utolsó is legyen.

Ez persze nem jelentette azt, hogy most akkor együtttest

alapítanak. De attól még, ahogy Cam mondta, *jammelhetnek* egyet.

– Mit kell csinálnom? – kérdezte Lilith, és olyan védtelennek érezte magát. Nem szerette, ha ki van szolgáltatva valaki másnak, főleg nem, ha Camnek.

Cam csendben odahúzta Lilith egyik kezét a gitár meleg nyakára, jobb kézzel pedig végigsimította a másikat a húrokon. A lány ettől egy kicsit megszedült.

– Tudod, mit kell tenned – mondta Cam.

– Nem tudom. Másokkal még sosem...

– Csak kezdj el játszani! – mondta Cam. – Mi majd megyünk utánad.

Azzal biccentett Jeannak, aki négyszer összeütötte a dobverőket, Cam pedig felkapta közben a karcsú zöld, tremolókaros régi Jaguart.

És ekkor, mintha az egész nem is lenne olyan nagy ügy, Lilith szabadjára engedte az ujjait.

A gitárjátéka úgy harmonizált Jean Rah lábdobritmusával, mint szívdobogással a lélegzet. Cam nyers akkordjai pedig olyan összevisszaságban követték a súlyos beateket, mintha egy Kurt Cobainból és Joe Strummerből gyúrt hibrid játszott volna őket. Jean időnként billentyűzött kicsit a rövid, fekete Moog szintetizátoron, ami ott állt a dobszerkó mellett. A szintetizátorból jövő hangok kövér, barátságos méhekként döngicséltek, és a rezgésük könnyedén betöltötte a többi hangszer által hagyott teret.

Egy idő után Cam felemelte a kezét, Lilith és Jean pedig abbahagyta a játékot. Mindannyian érezték, hogy elkaptak valamit.

– Most vigyünk bele éneket is! – mondta Cam.

– Úgy érted, most azonnal? – kérdezte Lilith. – Csak így?

– Aha, csak így. – Cam bekapcsolta a mikrofont, és az ujjával megkocogtatta kicsit, aztán Lilith felé fordította, és visszament a helyére. – Mit szólnál ahhoz a dalhoz, amit tegnap énekeltél?

– Az *Exile* – mondta Lilith, és a szíve vadul dobogni kezdett. Elővette a noteszét, amiben minden szövege benne volt, de akkor eszébe jutott, hogy tegnap mennyire utálta mindenki az előadását. Mit művel? Ha mások előtt énekel, akkor csak még

több megaláztatásban lesz része.

Aztán elképzelte Ike Ligont, ahogy az ő dalát énekli az egész iskola előtt.

– Rajta, kezdhetjük! – mondta.

– Egy, két, há, négy – számolt be Cam halkan, és már el is kezdték Jeannel. Cam intett Lilithnek, hogy kezdje az éneket.

De nem ment.

– Mi a baj? – kérdezte Cam.

Minden, válaszolta volna legszívesebben. Lilith csak a csalódást ismerte, neki még soha semmi sem sikerült az életben. Ami többnyire rendben is volt, mert sosem engedte meg magának, hogy elvárásai legyenek, úgyhogy nem is nagyon érdekelt az egész.

De a zene!

Az számított. Ha elrontja az éneket, ha nem az ő dalát választják a versenyen, vagy ha Cammel és Jeannel hármasban tényleg bandát alapítanak, de aztán az később feloszlik, akkor Lilith elveszítené az egyetlen dolgot, ami számít. Túl nagy a tét.

Sokkal jobb, ha még most kihátrál az egészből.

– Nem megy – mondta.

– Mért nem? – kérdezte Cam. – Jók vagyunk együtt, te is tudod...

– Nem, én *nem* tudom! – Találkozott a tekintetük, és Lilith érezte, hogy az idegei pattanásig feszülnek. Eszébe jutott az aznap reggeli beszélgetése Luckal, és beindult a fejében a *Dysmorphia Death of Stars* című számának refrénje:

Ma éjjel arcodra vetülnek a csillagok

Ma éjjel tőled mindent megkapok

– Mi van? – kérdezte Cam.

Megkérdezze a dalról? És a lányról? Vagy örültség lenne?

Mi van, ha Cam *tényleg* dalszövegeket lop? Mi van, ha ez a valódi, titkos oka annak, hogy együtt akar vele bandát alapítani? A gitárja mellett csak a saját dalai jelentettek értéket Lilith számára. Nélkülük semmije sem volt.

– Mennem kell – mondta. Lerakta a gitárt, és felkapta a

táskáját. – És nem indulok a dalversenyen. Ennyi.

– Várj! – kiáltott Cam, de addigra Lilith már el is hagyta a szobát.

Átvágott az iskola parkolóján a füstbe burkolózó erdő felé. Köhögött, és közben próbált nem arra gondolni, hogy milyen jó is volt a fiúkkal zenélni. Hülyeség volt jammelni velük, hülyeség volt reménykedni bármiben is, hiszen ő Lilith, és az ő életében mindig minden szar, és soha nem kapja meg azt, amire vágyik.

A többi diák nem hezitált, amikor az álmaikról kérdezték őket. „Egyetem – mondták – aztán pedig pénzügyi karrier.” Vagy „szeretném két év alatt hátizsákkal beutazni Európát”, vagy „be akarok állni a seregbe”. Olyan volt, mintha Lilithen kívül mindenki más kapott volna egy e-mailt, amelyben elmagyarázzák, melyik egyetemre kell felvételizni, és ha már bent vannak, hogyan csatlakozhatnak például a Tri Delt főiskolai lányszövetséghez, vagy mit kell tenniük, ha orvosok akarnak lenni.

Lilith zenész akart lenni, a saját dalait akarta énekelni, de okosabb volt annál, hogy elhiggye, mindez lehetséges.

Leült a kedvenc helyén a patak mellett, és kinyitotta a hátizsákját, hogy elővegye a noteszét. Hiába kutatót a füzet után. Egyre mélyebben kotorászott, félrelökte a történelemkönyvét, a tolltartóját, a kulcsosomóját. Hol lehet? Szélesre tárta a táska száját, és kiborította a tartalmát a földre, de a fekete, kemény fedeles notesz nem volt ott.

Aztán eszébe jutott, hogy a zeneszobában elővette, amikor úgy volt, hogy énekelni fog. Tehát még mindig ott van... Cammel.

Lilith már ugrott is fel, és rohant vissza a zeneszobába. Eddig nem sejtette, hogy ilyen gyorsan is tud futni. Lihegte tépte fel az ajtót.

A zeneterem üres volt. Camnek, Jeannak – és a fekete noteszének – csak hült helyét találta.

HAT

GOING UNDER

CAM

Tizenkét nap

LILITH FEKETE NOTESZE másnap reggel a fiúöltözőben feküdt egy padon kinyitva, amíg Cam öltözött. Mikor a lány előző nap elrohant a zeneszobából, azonnal vissza akarta adni neki. Kereste a Rattlesnake pataknál, de nem találta, a házukhoz pedig nem vihette el, mert nem tudta, hol laknak.

De minél tovább volt nála a notesz, annál ellenállhatatlanabb volt a kísértés, hogy kinyissa. Sötétedéskor megtört, és az egész éjszakát azzal töltötte a Trumbull sportcsarnokának tetején, hogy a telefonja fényénél újra és újra elolvasta Lilith összes megrendítő és briliáns dalát.

Tudta, hogy rosszat tesz, hogy ezzel megsérti a lány magánszféráját, mégsem tudott ellenállni a kísértésnek. Olyan érzés volt, mintha valaki felemelte volna a Lilith szívéhez vezető bársonykordont, és ezzel VIP hozzáférést adott volna neki. Egyszer régen Cam már közel került Lilith érzékeny, sebezhető énjéhez, de most csak a dalain keresztül férhetett hozzá.

És micsoda dalok voltak! Összetörték. Mindegyikben – a *Misery Lövéstől* a *Standing at the Cliffs Edge*-ig és Cam személyes kedvencéig, a *Somebodys Other Bluesig* – a szenvedés, a megaláztatás és az elhagyatottság érzése uralkodott. És az egészben az volt a legrosszabb, hogy Cam pontosan tudta, honnan ered ez a sok fájdalom. Mindkettejük emlékének terhet egyedül cipelni kín szenvedés volt számára.

Az is kínozta, hogy Lilith most úgy nézett rá, mintha idegen

lenne. Cam végre együtt tudott érezni Dániellel, akinek folyton előlről kellett kezdenie Lucindával, minden alkalommal, ahányszor újra találkoztak.

Felvett egy újabb lopott pólót, a szokásos farmert és a bőrdzsekit, de annyira szégyellte magát a Lilithnek okozott fájdalom miatt, hogy nehezebbre esett a tükörbe nézni. Ujjaival megfésülte a vizes haját, és meglepetten tapasztalta, hogy kicsit gyéresebbnek tűnik. Most, hogy belegondol, tulajdonképpen a farmere is kicsit szorítja a derekán.

Odahajolt a tükörhöz, hogy megnézzze magát, és megdöbbenve látta, hogy a hajvonalánál, ami már legalább egy centit hátrébb húzódott, feltűnt néhány öregségi folt. Mi a fene történik?

És akkor hirtelen világossá vált számára, hogy *Lucifer* az oka, aki, hogy ezzel is nehezítse Lilith szerelmének elnyerését, manipulálja Cam halandó külsejét. Mintha nem lenne amúgy is elég nehéz.

Ha az ördög lassanként megfosztja a szépségétől, amit Cam eddig készpénznek vett, akkor miféle előnye marad még? Muszáj lesz felkötnie a gatyáját. Pillantása Lilith noteszére esett, és hirtelen rájött, mit kell tennie.

A Trumbull campusán az egyetlen hely, ahol használható wifi működött, a nyomasztó, poros könyvtár volt. Cam az ablaknál ült le, hogy lássa, amikor Lilith busza megérkezik. Szombat reggel volt, úgyhogy más körülmények között Lilith még épp aludt volna, de Crossroadsban a szombat semmit sem jelentett. Lucifer már büszkélkedett, hogy ebben a pokolban nem létezik a hétvége. Egyik diákot sem izgatta például, hogy a szalagavató napja szerdára esik.

Cam szánta őket. Nem ismerik a péntek délután négy óra különleges örömet, sem egy szombat éjszakai autózás hedonista gyönyörét, amelyből egész vasárnap tart a felépülés. Nem ismerik, és soha nem is fogják.

A könyvtáráblakon át Cam ki tudta venni a Crossroadsot körbeölelő bozóttüzek narancsszínű fényfoltjait. Tisztában volt azzal, hogy ha Lilith felfedezné, mire készül, az indulatai hevesége túlszárnyalná azokat a tüzeket, mégis meg kellett kockáztatnia.

Ráguglizott a Four Horsemenre, és hamarosan meg is találta Ike Ligon e-mail-címét. Csekély esélye volt annak, hogy az e-mailjét majd a frontember kapja meg, és nem, például, valami asszisztens, de a másik út, hogy kapcsolatba lépjen Ike-kal, vagyis Luciferen keresztül, nem volt járható.

Az összes többi versenyre beadott dal Luc ellenőrzésén esik majd át. Cam tudta, hogy a Four Horsemennek nem lesz szava a zsűrizésben, és hogy, tegnapig legalábbis, Lilith nem tervezett indulni a versenyen. De tehetségesebb volt, mint egész Crossroads együttvéve, és Cam azt akarta, hogy Lilith kedvenc énekeसे nélkül hallhassa Lilith zenéjét, hogy az ördög elbizonytalaníthatná.

Elnyújtózott a székbén, és belehelyezkedett Lilith szerepébe, hogy megírja az e-mailt a telefonján.

Kedves Mr. Ligon!

Remélem, nem bánja, hogy közvetlenül Önnél jelentkezem, de mert az Ön zenéje mindig inspirált, szeretném megmutatni Önnek az egyik dalomat. Alig várom, hogy ott lehessenek a crossroadsi fellépésükön! Csatolva küldöm az önéletrajzomat és a Bandák csatája versenyre nevezett dalom szövegét. Mindent köszönök!

A fekete notesz ott hevert Cam ölében, de igazából már ki sem kellett nyitnia. Kedvence, a *Somebodys Other Blues* szövegét fejből írta be.

*Azt álmodtam, az élet álom,
amit valaki az én szememmel lát
Én kívülről néztem, hátha megtalálom
De nem volt ott más, csak hazugság
Ez nem az én életem, nem az én életem
Nem én vagyok, akinek semmi öröme*

Camet gépelés közben is lenyűgözte Lilith dalszövegírói ereje. Az önéletrajz viszont már neccesebb volt. Egyetlen zenész sem ereszti bő lére. Általában felsorolják a lemezeiket, talán megneveznek egy példaképet, vagy hogy volt-e olyan

szerencséjük, hogy toplistára kerültek, aztán megmondják, hol élnek, és ennyi.

De Cam számára lehetetlen volt, hogy Lilith életéről és a sajátságos helyzetéről ilyen objektíven számoljon be. Úgyhogy inkább ezt írta:

Ezt a dalt az iskolám mögötti pataknál írtam, ahol menedéket találok, amikor a világ körülöttem fojtogatóvá válik. Mindennap elmegyek oda. Ha tehetném, ott élnék. Azután írtam ezt a számot, hogy összetörték a szívemet, de nem rögtön utána. Annyira fáj, hogy sok időbe telt, míg szavakba tudtam foglalni, mit érzek. Még mindig van, amit nem értek ezzel kapcsolatban, és nem tudom, hogy valaha is megérttem-e. De a zene sokat segít. Ezért írok, és ezért hallgatok zenét állandóan. Ha ez számít, az Ön dalait szeretem a legjobban.

Nem várom, hogy megnyerem ezt a versenyt. Megtanultam, hogy jobb, ha az ember soha semmit sem vár. De már maga a lehetőség, hogy elolvassa, amit írtam, megtisztelő.

Ahogy az utolsó szavakat leírta, Camnek elhomályosodott a tekintete, és a szeme megtelt könnyel.

Nem sírt, amikor elúzták a Trónus közeléből, sem akkor, amikor a Semmin keresztülzuhant. Még akkor sem sírt, amikor először veszítette el Lilithet oly sok ezer évvel ezelőtt.

De most nem tudta elfojtani a sírást. Lilith olyan sokat szenvedett, és ennek ő az oka. Tudta, hogy fájdalmat okozott neki az, amikor szakítottak, hogy is ne tudta volna, de sosem gondolta, hogy a fájdalom és a harag ilyen sokáig a lánnyal marad majd, és az uralja az életét, mint itt Crossroadsban. Annak a lánynak a szelleme, akit valaha szeretett, még mindig benne volt, de kegyetlenül megkínózva.

A könnyei megállás nélkül patakzottak. Örült, hogy egyedül van a könyvtárban.

Hsssssssz.

Egy könnycsepp az asztalra hullott, és sisteregni kezdett. Láta, hogy lyukat éget az asztallapba, majd alatta a szőnyegbe is. Fekete füst szállt fel a padlóról.

Cam felpattant, és letörölte a szemét a bőrdzsekije ujjával. A

könnyei a bőrt is megrongálták. Mi történik?

– Egy démonnak nem lenne szabad sírnia.

Cam megfordult, és Lucot találta a háta mögött egy asztalnál ülve. Vezeték nélküli fülhallgatóval a Doomot hallgatta a tabletjéről. Vajon mióta ül itt?

Az ördög lekapta a fülhallgatót a fejeéről.

– Tudod, miből van a démonkönnny?

– Sosem volt okom rá, hogy tudjam – mondta Cam.

– Undok cucc – folytatta Luc. – Szörnyen mérgező. Úgyhogy vigyázz vele! Vagy ne tedd, rajtad áll!

Cam lenézett a telefonjára, és örömmel látta, hogy azt nem érte könny. Gyorsan megnyomta a *Küldést*. Lucifer az orra alatt füttyörészett.

– El fogod veszíteni – mondta Luc. – Lilith utálni fogja, amit csináltál.

– Ha közbelépsz – mondta Cam –, azzal semmissé teszed a fogadásunkat.

Lucifer felvihogott.

– Te épp eleget ártasz magadnak, haver, nincs szükséged a segítségemre! – Szünetet tartott. – Ami azt illeti, az eddigi teljesítményed annyira szánalmas, hogy egészen megsajnáljalak. Úgyhogy adok egy ajándékot.

Az ördög odatartott egy cedit, amit Cam azonnal kikapott a kezéből.

– Mi ez?

– Lilith címe – válaszolta Luc. – Azonnal neked fog esni, amikor visszaadod a noteszét. Talán jobb lenne négyszemközt, nem az egész iskola előtt.

Cam felkapta az oldaltáskáját, elviharzott az ördög mellett, ki a könyvtárból. Egy órája volt a becsöngetésig. Talán még otthon találja Lilithet.

Kifutott az iskola hátsó udvarára, megvárta, hogy elhaladjon mellette egy szemétszállító, és akkor kibontotta a szárnyait. Jó érzés volt így kiengedett szárnyakkal. Gyérülhet a haja, és vastagodhat a dereka Lucifer hóbortjából, de a szárnya akkor is a legszebb része marad. Széles, erős, és még ebben a füsttel teli fényben is meg-megcsillan...

Cam összerándult, amikor megpillantotta a szárnya végét, ami inkább vékonynak és hártvaszerűnek tűnt, mint egy denevér szárnya, nem pedig egy tündöklő bukott angyalé. Lucifer újabb csapása a hiúságán. Nem engedheti meg, hogy ez megbénítsa. Tizenkét napja maradt Lilithtel, és túlságosan is sok a tennivaló.

Hamufelhők szállingóztak a szárnyai körül, amikor felemelkedett az égbe. Érezte, ahogy az égő hegyekből áradó forróság nyaldossa a testét, ezért feljebb repült, mígnem fölötte hirtelen meghajolni látszott az ég, és áttetsző válaszfal jelent meg előtte, a hógömböket fedő üveghez hasonló, amiket Lucifer az Aevumban mutatott neki.

Elérte Lilith poklának felső határát.

Innen mindent látott, de nem volt sok látnivaló. A város főútjai, még az iskola mellett elvezető sztráda is, mind csak a rajtuk haladó autókat vég nélküli körökbe terelő, egymásba érő hurkok voltak. A legkülső gyűrű mögött emelkedtek az égő, parázsló hegyek.

A klausztofóbiától rángani kezdett a szárnya. Ki kell szabadítania Lilithet erről a helyről!

Cam balra dőlt, és elindult lefelé, a High Meadow út végénél lévő, lepusztult városrész irányába. Hirtelen megállt, és hat méterrel Lilith háza fölött körözni kezdett a levegőben. A tető néhány helyen be volt omolva, és a ház környezete úgy festett, mintha már legalább egy évtizede elhagyatottan állna. Ebben a városrészben különösen nagy volt a füst. Szörnyű lehet itt felnőni.

Lentről hallotta felszűrődni Lilith hangját.

Dühösnek tűnt, bár mindig dühösnek tűnik. Behúzta a szárnyait, és a hátsó udvar kiégett, száraz fűvén landolt.

Lilith a verandán ült egy kissráccal, aki minden bizsonnyal az öccse lehetett. Mikor meglátta a ház sarkán felbukkanó Camet, ökölbe szorult kézzel ugrott fel.

– Hol van a noteszem?

Cam szó nélkül a táskájába nyúlt, és átadta neki a fekete füzetet. Ahogy a lány átvette tőle, egymáshoz ért az ujjuk, és Cam érezte, hogy az egész testén végigfut a remegés.

Hirtelen azt kívánta, bárcsak megtarthatná azt a noteszt.

Tegnap éjjel majdnem olyan volt, mintha a füzettel együtt Lilith is vele lett volna. Ma éjjel újra egyedül kell majd aludnia.

– Ő kicsoda? – kérdezte Lilithet az öccse, és Cam felé bökött a fejével.

Cam kezét nyújtott a srácnak.

– Cam vagyok. Téged hogy hívnak?

– Bruce – válaszolta a fiú felvillanyozva, mielőtt rátört egy köhögőroham. A keze és a lába nagy volt a testéhez képest, mintha sokkal nagyobbnak kéne lennie, csak nem sikerült megnőnie.

– Ne beszélj vele! – szólt oda Lilith az öccsének, és egyik karjával Bruce-t szorította magához, a másikkal pedig a noteszét. Felpillantott Camre.

– Látod, mit csináltál?

– Jól van?

– Mintha érdekelne! – Lenézett a noteszre. – Ugye nem olvastad el?

Cam minden egyes szavát fejből tudta már.

– Persze hogy nem! – mondta. Nem akart rendszert csinálni a hazudozásból, de itt most másról volt szó. Lilith megérdemli, hogy megnyerje azt a dalszövegírói versenyt. Márpedig, ha tényleg megnyeri, Cam azt akarta, hogy az meglepetésként érje. Ha pedig nem, mert Lucifer esetleg közbeavatkozik, nem akarta, hogy csalódás érje.

– Akkor miért vitted el? – kérdezte Lilith.

– Hogy vissza tudjam adni – válaszolta őszintén Cam. – Tudtam, hogy fontos neked. – Egy lépéssel közelebb merészkedett, és nézegette a lány haján megcsillanó napsugarat. – És ha már itt vagyok, szeretnék bocsánatot kérni.

Lilith gyanakvón oldalt billentette a fejét.

– Túl sok mindenért kéne bocsánatot kérned, nincs időm végighallgatni!

– Ez valószínűleg igaz – mondta Cam. – Tudom, hogy néha kissé erőszakos vagyok. De mikor azzal piszkállak, hogy csináljunk egy zenekart, csak azért teszem, mert hiszek benned és a zenédben. Szeretek veled játszani. De visszább veszek, legalábbis megpróbálom, ha ezt akarod. – Összetalálkozott a tekintetük. – Ezt akarod?

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Lilith szemében fény gyúlna, de talán csak azt szerette volna.

– Azt hittem, sosem kérdezted meg! – válaszolt Lilith hűvösen. – Gyere, Bruce, ideje megnéznünk az oxigénszintedet.

A kissrác addigra már abbahagyta a köhögést. Egy kis, fehér kutyát simogatott épp, aki nemrég kocogott ki a házból.

– Te Lilith fiúja vagy?

Cam elvigyorodott.

– Bírom a srácot!

– Fogd be! – szólt rá Lilith.

– De tényleg, az? – kérdezte Bruce Lilithet. – Mert ha tényleg a barátod, akkor engem is meg kell majd nyernie magának. Például arcade-játékokkal meg fagyival, meg például azzal, hogy megtaníttja, hogyan kell baseball-labdát dobni.

– Miért is érnénk be ennyivel? – kérdezte Cam. – Azt is megtanítom, hogyan kell focizni, bokszolni, pókerezeni vagy éppen – és itt Lilithre sandított – megkörnyékezni a legjobb csajt.

– Póker – ismételte Bruce áhítattal.

– És mit szólnál ahhoz, ha magadat taníttanád meg a lelépés művészetére? – kérdezte Lilith Camtól.

Egy nő hangja hallatszódott a házból, Lilithet hívta. A lány felállt, és az ajtó felé irányította Bruce-t.

– Örültem a szerencsének, Bruce!

– Én is, Cam – mondta a kisleány. – Még sosem hallottam ezt a nevet, de meg fogom jegyezni.

– Ne fáradj vele! – mondta neki Lilith, és közben Camre pillantott, majd betessékelte a fiút a házba. – Többé úgysem találkoztok!

HÉT

LOVE WILL TEAR US APART

LILITH

Tizenegy nap

LILITH MÁR RÉGEN megállapította, hogy a Trumbull menzája semmiben sem különbözik egy kínzókamrától, de a következő reggelen Cam becsúsztatott egy kis cetlit a szekrényébe, és arra kérte, hogy ebédkor találkozzanak a zeneteremben. Ki volt zárva, hogy odamenjen. És bár a Rattlesnake patak mindig vonzó úti célt jelentett, ma tényleg éhes volt.

Tehát a menzára ment. Déli tizenkét óra előtt néhány perccel belépett a ragacsos asztalok zajos labirintusába. Abban a pillanatban, hogy betette a lábát, elhalkult a tracssolás, és megnyikordultak a székek.

Egy pillanatra az ő szemükkel látta magát. Barátságtalanul legörbül a szája, a kék szeme vadul villog, az olcsó, agyonhordott fekete farmerén több a lyuk, mint az anyag, végül pedig a kócos, élénkvörös haját egyetlen hajkefe sem tudta megszeliđíteni. Még Lilith sem akarna Lilithel ebédelni.

– Találtál egy dollárt az utcán? Vagy a maradékért jössz könyörögni? – kérdezte Chloe King Lilith útjába állva. Lazán, egy kézzel tartotta a tálcáját. A körme lilára volt festve. A hajfonatokból álló sörénye zizegett, mikor járt.

– Hagyj békén! – Lilith kikerülte, de ahogy elment mellette, kiütötte a tálcát Chloe kezéből, úgyhogy a hamburgere és a sült krumplicja szétterült a padlón, a dobozos tej tartalma pedig a feszülő, fehér hasított bőr miniruháján landolt.

– Örülhetsz, hogy fehér a ruhám, különben a szakadt anyád mehetne a bankba kölcsönért, hogy újat vegyen nekem!

A többi lány az együttesből, a Slightsból, rögtön Chloe oldalán termett. Mindegyikük egy-egy pasztellszínű miniruhát viselt. Lilith, mintha hirtelen reflektorfénybe kerültek volna, elképzelte őket a színpadon. Valószínűleg egyik sem játszik jól a hangszerén, de ettől még Chloe bandája fogja nyerni a versenyt, mert mindenki szerint irtó szexin festenek. Nem mintha neki lett volna saját együttese, de már a pusztá gondolat, hogy Chloe fog nyerni, teljesen felbőszítette.

– Figyelsz egyáltalán? – kérdezte Chloe. – Helló! – A csizmája hegyével megbökte a burgerét. – Lehet, hogy igazából meg kéne köszönnünk Lilithnek, hogy figyelmeztet minket, ne együk meg azt a szart, amit itt adnak!

A barátnői, ahogy azt várni lehetett, nevettek.

Lilith a szeme sarkából megpillantotta az étkezőbe lépő, az egyik kezében gitártokot tartó Camet.

– Nincs az a pénz, hogy elmenjek a szalagavatóra! Nem veszek részt a Bandák csatáján, szóval még annak is van esélye, aki úgy énekel, mint te!

– Anyád a múlt éjszaka ájtott hozzánk munkát kérni – mondta Chloe. – Apu megsajnálta, úgyhogy felajánlotta neki, hogy takaríthatja a vécémet...

– Hazudsz! – szúrta a foga között Lilith.

– Valakinek muszáj fizetnie a beteges kis vakarcs öcséd egészségügyi ellátását!

– Fogd be! – kiáltott Lilith.

– Apu persze egy fillért sem adott az anyádnak – mondta Chloe, és közben a ruháján fényesítette a körmeit. – Messziről felismeri a rossz beruházást, és bárki megmondhatja, hogy annak a gyerekeknek kampec!

Lilith nekiugrott, elkapta Chloe hajfonatait, és keményen megcibálta a haját.

Chloe feje hátranyeklett, ahogy térdre esett, és a szeme megtelt könnyel.

– Hagyd abba! – kiáltotta. – Kérlek!

Lilith erre még szorosabban húzta a haját. *Róla* mindenki azt mond, amit akar, de senki se merjen beszólni az öccsére.

– Ereszd el, te állat! – sipította a szőke lány, Kara, és közben lábujjhegyen ugrált, mintha rugó lenne benne.

– Felvegyem, hogy legyen ilyen bizonyítékunk? – kérdezte June, Chloe barátnője, és már vette is elő a telefonját.

– Lilith... – Cam a lány tarkójára tette a kezét. Az érintésére végigfutott rajta valami, ami szinte megbénította.

Aztán elkezdett járni az agya. Camnek ehhez semmi köze. Attól a pillanattól fogva, hogy meglátta, tudta, hogy az a fajta srác, aki fájdalmat okoz másoknak. A felgyülemelő dühét Chloera irányította, és még jobban húzta a fonatait.

– Menj innen, Cam!

De ő nem ment. *Nem méltó hozzád*, mintha ezt jelezte volna a keze.

Cam nem ismeri a mindennapi fájdalmat, stresszt és megaláztatást, amivel neki szembe kell néznie. Sőt, egyáltalán nem ismeri őt!

– Mi van? – csattant fel Lilith, és a srác felé fordult, hogy a szemébe nézhessen. – Mit akarsz?

A fiú Chloe felé biccentett.

– Szétrúgni a seggét!

June eldobta a mobilját, és Lilithre vetette magát, de Cam közéjük állt, és visszatartotta a lányt. June erre a karjába harapott, mint egy piranha.

– Engedd el! – sikította Kara Camnek. – Tarkenton igazgató! Valaki! Segítség!

Lilith nem tudta, hogy Tarkenton ott van-e az étkezőben, nehéz volt a körük sereglett huszonvalahány diák szoros gyűrűjéből kilátni.

– Verekedjetek! Verekedjetek! – skandálta a tömeg.

És akkor hirtelen az egész akkora hülyeségnek tűnt.

Semmi sem változik attól, ha Chloeval verekszik. Nem lesz tőle jobb az élete. Ha valamit változtat is rajta, csak még rosszabbá teszi. Kirúghatják, és akkor lehet, hogy egy ennél is rosszabb helyre küldik. Lilith elengedte Chloet, aki a földre zuhant, és dörzsölni kezdte a fejbőrét.

Kara, June és Teresa rohantak, hogy felsegítsék.

– Édes, megsérültél?

– Hogy van az akkordozó kezed? – kérdezte Teresa, majd

felemelte és behajlította Chloe gitározó kezét.

Chloe felemelkedett, és a fogát vicsorgatta Lilithre és Camre.

– Mért nem húztok el, és kötitek össze a nyavalyás életeteket? Hallom, ahogy egy kristálymetlabor szólít titeket! – A halántékához nyúlt, és összerándult. – A feketelistám élére kerültél, Lilith! Jobb lesz, ha vigyázol!

Chloe és az együttesének tagjai elvonultak. A tömeg lassan szétszéledt, csalódottan, hogy nem durvult el a verekedés.

Lilith ott állt Cam mellett, de nem érezte szükségét, hogy megszólaljon. Elengedhette volna Chloe sértéseit a füle mellett, mint eddig is majd mindennap. Az anyja őrjöngeni fog, ha meghallja, mi történt.

Cam egy közeli asztalhoz húzta Lilithet, hogy el tudjanak engedni néhány diákot maguk mellett. De mikor a diákok elmentek, akkor sem engedte el. Lilith érezte a fiú kezét a derekán, de most valamiért nem lökte el magától.

– Ne hagyd, hogy ezek a ribancok elkeserítsenek! – mondta Cam.

Lilith a szemét forgatta.

– Azzal múljam felül a lányokat, akik jobbnak hiszik magukat nálam, hogy úgy csinálók, mintha én lennék jobb náluk? Kösz a jó tanácsot!

– Nem így értettem – mondta Cam.

– Az előbb leribancoztad őket.

– Chloe csak szerepet játszik – mondta Cam –, mint egy színésznő.

– Mit csinálsz, Cam? – kérdezte Lilith fáradtan. – Miért biztattál, hogy verekedjek Chloeval? Miért próbálsz most felvidítani? Mért csinálsz úgy, mintha érdekelne a zeném? Nem is ismeresz! Akkor meg mire föl az egész?

– Az még nem jutott eszedbe, hogy *szeretnélek* megismerni? – kérdezte Cam.

Lilith keresztbe fonta a karját, és zavartan lenézett a földre.

– Nincs mit megismerni.

– Nem hiszem – válaszolta Cam. – Például... mi jár a fejedben, mielőtt elalszol? Hogy szereted enni a pirítóst? Hová mennél, ha bárhova elutazhatnál a földön? – Közelebb lépett, már szinte csak suttogott, és megérintette a lány arcát a bal

járomcsontja alatt. – Hogy szerezted ezt a sebhelyet? – Elmosolyodott kissé. – Látod? Rengeteg izgalmas titok lappang ott bent.

Lilith szóra nyitotta a száját, de aztán visszacsukta. Vajon komolyan beszél?

A fiú arcát fürkészte.

A vonásai nyugodtak voltak, úgy tűnt, nem arra próbálja rávenni, hogy most az egyszer ő csináljon valamit... mintha annyival is beérné, hogy egymás mellett állnak. Komolyan beszél, döntötte el Lilith. És egyáltalán nem tudta, hogyan válaszoljon.

Érezte, hogy valami felkavarja. Egy emlék, hirtelen felismerés, de nem volt biztos benne. Hirtelen valami furcsán ismerősnek tűnt Camben. Lenézett, és látta, hogy remeg a keze.

– Bízatsz bennem! – mondta Cam.

– Nem – válaszolta halkán. – Senkiben sem bízom.

Cam közelebb hajolt, míg az orruk hegye szinte összeért.

– Sosem foglak bántani, Lilith.

Mi történik? Lilith lehunyta a szemét, úgy érezte, mindjárt elájul.

Mikor újra felnyitotta, Cam még közelebb volt hozzá, az ajkaik szinte összeértek...

És akkor Jean Rah hangja törte meg a varázst.

– Hé, srácok!

Lilith hátralépett, és közben megbotlott a saját lábában. A térde megroggyant, zakatolt a szíve. Rápillantott Camre, aki a kézfejjével törölgette a homlokát, és mélyen kifújta a levegőt. Jean Rah egyáltalán nem vette észre, hogy mit szakított félbe.

Feltartotta a telefonját.

– Egyig szabad a zeneterem, csak mondom!

A telefonja pittyegett egyet, jelezve, hogy SMS-t kapott, és Jean magasra szökő szemöldökkel olvasta el az üzenetet.

– Azta! Te megtépted Chloe Kinget, és én lemaradtam róla?

Lilith elnevette magát, és akkor valami örületes dolog történt:

Jean is nevetni kezdett, aztán Cam is csatlakozott, és egyszerre csak mind a hárman olyan vadul nevettek, hogy a könnyük is kicsordult... mintha ez lett volna a világ

legtermészetesebb dolga.

Mintha barátok lennének.

Vajon tényleg barátok? Jó volt nevetni, Lilith csak ennyit tudott. Könnyed érzés, mint mikor tavasszal először mész ki a szabadba kabát nélkül. Ránézett Jeanra, már nem is emlékezett, miért utálta ezt a srácot egyáltalán.

Aztán vége lett, abbahagyták a nevetést. Minden visszatért a rendes, sivár kerékvágásba.

– Lilith – szólalt meg Cam –, beszélhetek veled négyszemközt?

Volt valami abban, ahogy feltette a kérdést, amitől Lilith legszívesebben igent mondott volna. De az *igen* hirtelen veszélyes szóvá változott. Nem akart egyedül maradni Cammel. Most nem. Bármit is akart csinálni a srác az előbb, az túl sok volt neki.

– Hé, Jean! – mondta Lilith.

– Igen?

– Menjünk jammelni!

Jean vállat vont, és elindult Lilith után, ki a menzáról.

– Később találkozunk, Cam!

A zeneteremben egy batikolt pólós, vézna, sötét hajú elsős küszködött azzal, hogy egy óriási, réz üstdobot lábra állítson. A srácnak mandulaszín bőre és hosszú haja volt, ami majdnem eltakarta a szemét. Jean az állát dörgölve, érdeklődéssel figyelte a jelenetet.

– Hé, Luis, kell segítség?

– Minden oké! – lihegte a srác.

Jean odafordult Lilithhez, olyan arccal, mintha egy olyan számtani problémával állna szemben, amihez nem tudja, hogyan kezdjen hozzá.

– Tényleg jammelni akarsz, vagy csak féltékennyé akartad tenni Camet?

– Miért tenné az Camet féltékennyé, hogy mi együtt játszunk? – akarta kérdezni Lilith, de aztán mégsem tette. –

Tényleg jammelni akarok.

– Fasz! – mondta Jean. – Tudod, ott voltam azon a béna open mic esten, és a dalod jó volt.

Lilith érezte, hogy elpirul.

– Igazi közönségkedvenc... – válaszolta sötéten.

– Szard le a sulit! – mondta Jean vállat vonva. – Én tapsoltam neked. – Aztán Luis felé intett. – Hárman alapíthatnánk egy zenekart. Még mindig van idő jelentkezni a szalagavatóra...

– Én nem megyek oda – mondta Lilith. Újabban több dologban sem látott tisztán, de ebben az egyben egészen biztos volt.

Jean összevonta a szemöldökét.

– De muszáj! Fantasztikus vagy!

A bók annyira őszintén jött, hogy Lilith hirtelen nem tudta, hogyan reagáljon.

– Már úgy értem... mindegy – mondta Jean. – Hagyd ki a szalagavató részét, hozz kísért vagy vágj bele egyedül, mindegy, de legalább a versenyen legyél ott! Nekem részt kell vennem az egészen, mert az örült csajom az első randink óta ezen a meggyipiros szatén maxidresszen rugózik. Tessék, még most is SMS-eket küldözget!

Odatartotta a telefonját Lilithnek. A képernyőzár Kimi Grace fotóját mutatta, annak a vagány, félig koreai, félig mexikói lánynak a képét, aki irodalomórán Lilith mellett ül. Lilith nem tudta, hogy együtt van Jeannel, de most már teljesen el tudta képzelni.

A fotón Kimi ragyogó arccal egy papírlapot tartott fel, amin nagy, buborék formájú betűkkel ez állt: TIZENEGY NAP ÉLETÜNK LEGSZEBB ESTÉJÉIG!

– Aranyos – próbálta dicsérni Lilith. – Izgul.

– Totál be van golyózva! – mondta Jean. – A lényeg, hogy mindenki annyira rá van izgulva arra, hogy a szalagavató biztos atom jó este lesz. De ha te is eljönnél, és játszánál valami atom jó zenét, az talán túl is szárnyalná a hájpot.

Lilith a szemét forgatta.

– A Trumbullban egyszerűen semmi sem atom jó... nekem elhiheted!

Jean felvonta az egyik szemöldökét.

– Talán még nem. – Megpaskolta Luis vállát. Az elsős erre felkapta a fejét, és kicsit kirázta a haját az arcából. – Itt van Luis, tud dobolni, legalábbis nem teljesen szar.

– Ja – vágta rá Luis. – Ahogy mondja.

– Luis – kezdte Jean –, van már párod a szalagavatóra?

– Mérlegelem a lehetőségeimet – válaszolta a kissrác elvörösödve. – Ismerek néhány idősebb lányt, akik lehet, hogy elhívnak. De ha nem is hívnak, játszani azért megyek, semmi kétség. Tökre tudok dobolni.

– Látod, milyen lelkes? – mondta Jean Rah. – Tehát, Luis a doboknál – Jean erre matatni kezdett a hangszeres szekrényben, aztán előhúzott egy fekete Moog szintetizátort –, te énekelisz és gitározol. Én meg majd szintin szálllok be. Ez már úgy hangzik, mint egy zenekar.

Tényleg úgy hangzott. És Lilith mindig is arról álmodott, hogy egyszer majd egy zenekarban játszik. De...

– Mit hezitálsz? – kérdezte Jean. – Kihagyhatatlan ziccer.

Talán igaza van. Talán tényleg ilyen egyszerű a dolog. Néhány tini néhány hangszerrel, az már egy zenekar. Lilith a szájába harapott, hogy Jean ne láthassa a mosolyát.

– Oké – mondta aztán. – Csináljuk!

– Csudás! – kiáltotta Luis. – Mármint... frankó!

– Ja – mondta Jean –, frankó! Akkor szerezz egy gitárt a szekrényből!

Lilith követte az utasításokat, aztán figyelte, ahogy Jean Rah az állványra helyezi a gitárt, és közelebb húzza a mikrofonállványhoz. Megint eltűnt a szekrényben, és egy barna asztalkával jött elő. Felállította Lilith mellett, és ráhelyezte a Moog szintit.

– Próbáld ki! – mondta Lilithnek.

Játszott egy C-t a szintetizátoron, a gitárral pedig odapörkölt mellé egy karcos C-t. Aztán lejátszott egy gyors, emelkedő riffet a szintin, amire a gitárral tökéletes szinkronban válaszolt.

– Pöpec, mi? – mondta Jean. – Őrjítsd meg őket!

– Ja – mondta Lilith, lenyűgözve Jean Rah zenei tehetségétől.
– Mindenképp!

– Hé, mi lesz a nevünk? – kérdezte Luis. – Nem vagyunk

igazi banda, ha nincs nevünk.

Lilith mély levegőt vett, és azt mondta:

– Revenge.

Elmosolyodott, mert úgy érezte, életében először valami nála nagyobb dolog része lehet.

– Komoly! – Luis felemelte a dobverőket, és teljes erőből rávágott a pergődobra.

Még mindig ott visszhangzott a hangja a teremben, amikor kivágódott az ajtó. Tarkenton igazgató lépett be rajta, és mogorván így szólt:

– Lilith, az irodámba! Tüstént!

Mikor beviharzott Tarkenton irodájába, az anyja tudomást sem vett róla, csak megölelte az igazgatót.

– Annyira sajnálom, Jim!

Az anyja már eleve a campuson volt, mert a franciatanárt helyettesítette, úgyhogy pillanatokon belül ott termett Tarkenton irodájában a tanár-szülő válságstáb megbeszélésén.

– Nem a te hibád, Janet – mondta Tarkenton, és kiegyenesítette a nyakkendőjét. – Épp elég velejéig rossz gyerekekkel dolgoztam már együtt ahhoz, hogy messziről felismerjem őket.

Lilith körbenézett az irodában. Tarkenton fala tele volt fotókkal saját magáról, ahogy Crossroads egyetlen, szánalmas tavában horgászik.

– A lányod az egyik legígéretesebb diákunkba kötött bele – mondta Tarkenton. – Irigységből, úgy képzem.

– Hallottam. – Lilith anyukája megigazította a pink, virágmintás kendőt, ami szorosan a nyakába volt kötve. – Chloe olyan kedves lány.

Lilith a plafont bámulta, és próbálta elrejtetni, mennyire fáj neki, hogy az anyjában soha még csak fel sem merült, hogy kiálljon mellette.

– Ráadásul Chloe édesapjának olyan nagy a befolyása a városban – folytatta az anyukája –, remélem, nem ez alapján

fogja megítélni a családjuk többi tagját! A kis Bruce-nak igazán nincs szüksége még több bajra, szegény kisfiam!

Ha Bruce ott lett volna, a szemét forgatja erre. Egész életében Lilith kivételével mindenki árnyékként kezelte, és ezt utálta.

– Úgy tűnik, az elzárás neki nem elég elrettentő – folytatta Tarkenton. – De van egy másik lehetőség, egy olyan iskola, ami az ilyen önfejű diákoknak való. – Odacsúsztatott egy brosúrát. Lilith elolvasta a gót betűkkel nyomtatott szavakat: *Sword & Cross Nevelőintézet*.

– De mi lesz a szalagavatóval? – kérdezte Lilith. Épphogy csak együtttest alapított, és még fel sem iratkozott rá, de most már fel akart. Jobban vágyott erre, mint már nagyon régóta bármire. Talán egész életében nem akart még ilyen nagyon semmit. Azt kívánta, bárcsak olyan anyja lenne, aki megérti, akivel bizalmasan megoszthatná a félelmeit és az álmait. De neki csak Janet jutott, aki még mindig meg van győződve arról, hogy Lilith lopta el tőle a hülye, sárga kardigánját.

– Mióta akarsz te részt venni a szalagavatón? – kérdezte az anyja. – Elhívott egy fiút? Az a fiú, akivel a múltkor láttalak beszélgetni kint a teraszon? Aki arra se vette a fáradságot, hogy becsöngessen és bemutatkozzon?

– Anya, kérlek! – nyögött fel Lilith. – Nem fiúról van szó, hanem a Bandák csatájáról. Zenélni akarok.

Tarkenton ránézett a verseny jelentkezési lapjára, ami ott hevert az asztal sarkán.

– Nem látom rajta a nevedet, Lilith.

Erre Lilith fogta a lapot, és gyorsan felírta rá az új bandája nevét, így, most már valóság. Egy darabig meredten nézte a lapot, aztán nyelt egyet.

– Revenge? – horkant föl Tarkenton. – Tekintélyellenesnek tűnik.

– Nem az, nem erről szól – mondta Lilith. – Kérem, adjon még egy esélyt!

Csak arra vágyott, hogy lehetőséget kapjon arra, hogy eljátszhassa a saját zenéit, hogy láthassa a Four Horsement, hogy a színpadon állva énekelhessen, és néhány percre megfeledezzen a szörnyűséges életéről. Mielőtt együtttest

alapítottak volna Jean Rah-val és Luis-val, nem is gondolta, hogy szeretne színpadra állni, de most már máson sem járt az esze.

Utána már azt csinál vele Tarkenton és az anyja, amit akar.

Mikor a jövőjéről kezdtek beszélgetni, illetve egy fegyelmi eljárás lehetőségéről, Lilith kinézett Tarkenton ablakán a parkolóba, ahol Luc sétált épp egy piros Corvette felé, ami az épület közelében parkolt. Vajon mi dolga itt? Beült a kormány mögé, és jó hangosan megbőgte a motort.

– Ez meg mi a csuda? – kérdezte Tarkenton, és a hang forrása felé pördült.

– Nagyon hangos – mondta Lilith anyja hunyorogva. – Az egy... Corvette?

Lilith érdeklődve figyelte Lucot. Vajon látja őt az ablakon át?

– Ki az a fiú? – kérdezte Lilith mamája. – Túl idősnak tűnik ahhoz, hogy gimnáziumba járjon. Ismered őt, Lilith?

Lilith az anyjára pillantott, és azon morfondírozott, hogyan kéne megválaszolnia a kérdést. Mikor visszanézett a parkolóba, Lucnak már híre-hamva se volt, mintha tulajdonképpen soha nem is lett volna ott.

– Nem – válaszolta Lilith, és a figyelmét újra a Tarkenton asztalán lévő jelentkezési lapra fordította. – Akkor részt vehetek a versenyen?

Figyelte, ahogy az anyja és az igazgató pillantást váltanak. Aztán Tarkenton hátradőlt a székében, és azt mondta:

– Kapsz még egy esélyt. De a legkisebb malőr, és véged! – folytatta. – Megértetted?

Lilith bólintott.

– Köszönöm!

A szíve vadul vert. Tehát hivatalosan is zenész lett.

KÖZJÁTÉK

ISOLATION

DÁN TÖRZSE, ÉSZAK-KÁNAÁN

Kr. e. 1000 körül

CAM ÓRÁK ÓTA figyelte a holdat, és azt kívánta, bárcsak gyorsabban haladna fent, a kihalt égbolton. Már majdnem egy nap is eltelt, mióta a szentjánoskenyérfánál búcsút vett Lilithtól. Olyan elbűvölő volt, amikor a lány terveket szőtt, és hívta Camet, hogy találkozzanak újra a folyónál a holdfényben, de órákig várni, hogy láthassa, egy újfajta kínszenvedés volt a számára.

Nem Camre vallott megengedni egy halandó lánynak, hogy lelassítsa.

– Szánalmas – motyogta, majd széttárta a fehér szárnyait, és ahogy az ég felé nyújtózott, szabadnak érezte magát.

Most olyan lesz, mint Daniel Grigori?

Megvetett mindenfajta kötődést. De mikor Lilithről volt szó, úgy tűnt, tehetetlen. A lány elérte, hogy maradni akarjon.

Cam felszállt az égbe, és elindult Lilith faluja felé. Gyorsan landolt, behúzta a szárnyait, nehogy meglássák, és kicsit meghajolva belépett egy borsátorba az oázis mellett, ahol a legkisebb esély volt arra, hogy Lilithtel találkozzon. Azt fontolgatta, hogy nem megy el a randijukra. Leült egy sötét sarokban, beszédbe elegyedett két helyi férfival, és elfogyasztotta velük az agyagkancsójuk tartalmát.

Mire Cam és az új barátai kiürítették a kancsót, a hold már alacsonyan járt az égen. Azt hitte, ettől majd megkönnyebbül, de most már semmit sem tehetett. Lehet, hogy Lilith majd

megbocsát neki, de többé nem fog bízni benne, és nem lesz szerelmes belé.

Végül is, ezt akarta, nem?

Lilith reggel kinyitotta a szemét, és mielőtt az emlék belé mart volna, felült. Miért ment bele Cam abba, hogy találkozzanak, ha igazából nem akart eljönni? Vagy történt valami, ami megakadályozta, hogy ott legyen? Csak azt tudta, hogy amikor a hold az ég közepén járt, ő ott volt, Cam pedig nem.

Nem maradt más hátra, mint megkérdezni Camet, és az egyetlen hely, ahol szerinté megtalálhatta, az a kút. Előbb-utóbb a törzs minden tagja megfordul ott. Magában dúdolgatott, míg a keskeny, homokos ösvényen a falu közepére tartott. Az ég tiszta volt, a fű felért az ujjhegyéig, a forró levegő súlyosan nehezedett a vállára.

Ahol az északi és a nyugati út találkozott, ott volt a falu kútja. Vályogból épült, és egy vastag, durva kötélhez erősített fadézsza merült alá a mélyére. A felhúzott víz még a legforróbb nyári napon is hús és tiszta volt.

Lilith meglepődött, amikor két idegent talált a kútnál, akiket még sosem látott, amint épp a kis vödört húzták fel a kútból. Egy kócos, göndör, ébenfekete hajú lányt vad csillogással a szemében, és egy sötét bőrű fiút, aki valami furcsa dallamot játszott egy kis csontfurulyán.

– Biztosan messziről jöttetek – mondta Lilith a furulya dallamára ringatózva. – Még sosem hallottam ehhez hasonló zenét.

– Melyik a legtávolabbi hely, amire gondolni tudsz? – kérdezte a kócos lány, és belekortyolt a vízbe.

Lilith nézegette a lányt.

– El tudok képzelni olyan világot, ami csupa zene, és ahol a mi nehéz testünk nem tudna létezni.

– Áh, egy zenész! – A fiú odatartotta neki a furulyát. – Lássuk, mit tudsz kihozni ebből!

Lilith átvette a furulyát, és szemügyre vette, ujjaival

próbálgatva a lyukakat. Aztán a szájához emelte, lehunyta a szemét, és belefűjt.

Furcsa dallam csendült fel belőle szinte magától, mintha csak valami különös szellem lélegzete áradna Lilith tüdejéből, és az mozgatná az ujjait. Először megrettent, de aztán hamar átadta magát a zenének, és követte a bonyolult dallamot. Mikor befejezte, kinyitotta a szemét. Az idegenek tátott szájjal bámulták.

– Én még soha... – szólt a lány.

– Igen, tudom – mondta a srác.

– Miről beszéltek? – kérdezte Lilith. – Ez nyilvánvalóan egy varázsfurulya. Bárki játszik rajta, biztosan ugyanolyan szépen hangzik.

– Csakhogy – mondta a lány – mi még sosem találkoztunk senkivel, aki Rolandon kívül meg tudta volna szólaltatni!

Roland bólintott.

– Biztosan hatalmas lelked van.

A lány átölelte Lilith vállát, és nekidőlt a kútnak.

– Engedd meg, hogy bemutatkozzam! Arriane vagyok. Jó ideje úton vagyunk.

– Az én nevem Lilith.

– Lilith, nem láttál véletlenül egy szőke fiút errefelé? – kérdezte Roland. – Aki elég új itt a környéken.

– Kissé önelégült és hiú – tette hozzá Arriane.

– Dani? – kérdezett vissza Lilith. A folyó felé pillantott, keletre, ahol utoljára látta őt úszni. A szentjánoskenyérfa a szélben lengedezve szanaszét hullajtották édes magjukat.

– Ő az! – rikoltotta Arriane. – Hol találjuk?

– Ó, itt van valahol – mondta Lilith –, valószínűleg Liattal a nyomában.

Roland összerezsent.

– Nagyon remélem, hogy van valami terve.

Arriane erre Roland karjába boksolt.

– Mármint, úgy érti, reméljük, Dani jól megvan itt. Érted, hogy jól boldogul. Közietek, hogy úgy mondjam. Innom kell még egy kis vizet. – A lány mert a vödörből, és még egyszer ivott.

Lilith a szemöldökét ráncolva méregette az idegeneket.

– Ti ketten... szeretők vagytok?
Arriane prüszkölve köpte ki a vizet.
– Szeretők? – kérdezte Roland nevetve, és felhúzódkodott a kútkávéra. – Miért kérded?
– Mert tanácsra van szükségem – sóhajtott Lilith.
Roland és Arriane összenézett.
– Tudod, mit – kezdte Roland –, te megtanítasz arra a dalra, aztán meglátjuk, mit tehetünk!

Lilith lantja ott hevert a folyóparton a furulya mellett, az viszont majdnem az összes ruhájuk mellett hevert, amit a kútnál viseltek.

Belecsobbantak a Jordán folyóba, és a hátukon lebegve nézték, ahogy a lemenő nap fénye a víz tetején táncol. A zene és a beszélgetés megtette a hatását, és az idegenek mostanra már a barátai voltak. Lilith könnyen elárulta nekik az előző éjszaka fájdalmas eseményét.

– Milyen egy fiú! – mondta Arriane, mielőtt a magasba köpött egy vízoszlopot. – Csinálj úgy, mintha nem is létezne! A bölcs nő okosabb annál, mint hogy megakadályozza, hogy egy rossz fiú eltűnjön az életéből.

Roland hagyta, hogy a víz közelebb vigye Lilithhez.

– Sok hal van még a folyóban! Te pedig nagy fogás vagy. Megpróbálhatnád elfelejteni.

– Bölcs – mondta Arriane. – Nagyon bölcs.

Lilith figyelte, ahogy a napfény Roland vállán és Arriane arcán villózik. Még sosem találkozott senki hozzájuk hasonlóval. Kivéve talán Camet.

Ebben a pillanatban valami megzizzent a parton.

– Hát nem romantikus? – kérdezte egy hang a bokrok közül.

Cam a víz széléig sétált, és a homlokát ráncolva nézett Lilithre.

– Mindenkit idehozol, akit meghódítasz?

– Várjunk csak! – mondta Arriane. – Ez lenne a fiú, akiről beszéltél?

Lilith egyszerre megborzongott és elszontyolodott.

– Hát ismered?

– Arriane, neked ehhez semmi közöd! – mondta Cam.

– Azt hittem, hogy egy mélyen érző, összetett személyiségről beszéltünk! – mondta Arriane. – Képzelheted, mennyire meglep, hogy igazából csak *rólad* van szó!

Cam grimaszolt egyet, aztán fejest ugrott a folyóba. A teste magasra ívelt a levegőben, mielőtt a vízbe ért volna. Mikor felbukkant, olyan közel volt Lilithhez, hogy az arcuk szinte összeért. A lány a vízcseppeket bámulta Cam felső ajkán. Szerette volna megérinteni... az ajkával. Dühös volt rá, de a dühét enyhítette az erős vonzalma.

A fiú megfogta a kezét, és a tenyerébe csókolt.

– Bocsáss meg a múlt éjszaka miatt!

– Mi tartott távol? – kérdezte csendesen Lilith, bár már az ajka érintésétől megbocsátott neki.

– Semmi olyasmi, ami még egyszer távol tarthatna. Ki foglak engesztelni, ígérem!

– Hogyan? – kérdezte Lilith elfúló hangon.

Cam elmosolyodott, és körbenézett a folyón, aztán fel a ragyogó kék égre. Rámosolygott a két barátjára, akik a fejüket csóválták, aztán Lilithre, egy olyan csábos, többértelmű mosollyal, ami a lány testét az övéhez vonzotta a víz alatt, és szavak nélkül is a tudomására hozta, hogy az élete már sosem lesz olyan, mint azelőtt.

– Egy partival. – Cam megölelte a lányt, és elkezdte forgatni a vízben. A szédülés olyan varázslatos volt, hogy Lilith nem tudta visszatartani a nevetését. – Mondd, hogy eljössz!

– Igen – mondta Lilith kifulladásra –, elmegyek!

Arriane Rolandhoz hajolt.

– Ennek nem lesz jó vége!

NYOLC

THE WEeping SONG

CAM

Tíz nap

— JÓ REGGELT, DIÁKOK!

Cam hátradőlt a széken, amikor az igazgató hangja belerecegett a hangszóróba a másnap reggeli osztályfőnökin.

– A mai napi bejelentések között elsőként tudatom, hogy a focicsapat iskola után jótékonysági kocsimosást tart. Kérem, jöjjenek, és biztassák őket! Mint maguk is tudják, a szalagavató bálra szóló jegyek péntekig kaphatók az étkezdében, és mindjárt felolvasom a bál udvartartásának névsorát.

Az osztályteremben azonnal elcsitult a zsibongás. Jó ideje már, hogy Cam effajta osztatlan figyelmet tapasztalt egy csapat tinédzsertől. Sokat jelentett számukra a szalagavató. Átpillantott a terem túlsó felén Lilithre, és azon gondolkodott, vajon mélyen, legbelül neki is fontos-e a bál.

Mikor Jean Rah tegnap elmondta Camnek, hogy Lilith jelentkezett a szalagavató versenyre, Cam olyan izgatott lett, hogy a levegőbe boksolt, és nagyot ugrott... teljes három másodpercre elvesztette az önuralmát.

– Hú, a francba, haver! – nevetett Jean. – Azt ugye tudod, hogy te nem vagy benne a bandában?

– Még nem – mondta Cam, és oldalra simította a haját.

Jean jóindulatúan vállat vont.

– Ezt a főnökkel beszéld meg! A Revenge igazából Lilith bandája.

– Meg is beszélem vele! – mondta Cam.

Ma megkérdezi. Nemcsak azt, hogy benne lehet-e a zenekarban, hanem azt is, hogy Lilith elmenne-e vele a szalagavatóra. Mint egy randira. Tegnap az étkezdében, miután összeverekedett Chloeval, úgy tűnt, Lilith megenyhült. Kicsit közelebb engedte magához, még akkor sem lökte el, amikor kicsit kedvesebb dolgokat merészelt mondani neki.

Azt kívánta, bárcsak a szemébe nézne most Lilith az osztály másik feléből, de ő mélyen a fekete noteszébe temetkezett.

– A bálkirálynőjelöltek – mondta Tarkenton a hangszóróból -Chloe King, June Nolton, Teresa Garcia és Kara Clark.

Chloe, aki most kétoldalt felnyírt frizurát viselt, felugrott a padból.

– A Sights újra lecsap!

Chloe és az együttesének tagjai összeölelkeztek, nevetgéltek és sírtak. A pasztellszínű miniruhák felcsúsztak a combjukon.

Mrs. Richards átsietett az osztálytermen, és szétválasztotta őket, majd felszólította a lányokat, hogy üljenek vissza a helyükre.

– Ami a bálkirályokat illeti – mondta Tarkenton –, a jelöltek: Dean Miller, Terrence Gable, Sean Hsu és Cameron Briel.

Cam összerezzen, amikor körülötte néhány gyerek fütyülni és tapsolni kezdett. Lilith természetesen fel se nézett. Cam nem erőltette meg magát, hogy Lilithen és Jeanon kívül bárki mást is megismerjen a Trumbull diákjai közül. Ez a bálkirályi jelöltség nyilvánvalóan Lucifer műve. Biztosan arra játszik, hogy Lilith mindenkitől undorodik majd, aki részt vesz a báli udvartartás körüli felhajtásban.

Tarkenton az udvari jelöltek kötelezettségeinek felsorolásával folytatta, és Cam arra gondolt, mennyi ostoba találkozót kell majd ellógnia az elkövetkező tíz napban. De akkor kivágódott az osztályterem ajtaja, és Cam minden figyelme arra összpontosult.

Luc a tabletjével a hóna alatt oldalgott be, egyenesen Mrs. Richards-hoz ment, és a fülébe súgott valamit.

Bár nem lepte meg, de Cam nagy bánatára a tanár Lilithre mutatott.

– Ő az ott, a második sorban.

Luc hálásan mosolygott, majd Lilith felé indult, és úgy tett,

mintha nem ismernék egymást.

– Ms. Foscor?

– Igen? – mondta Lilith, kissé megrettenve a fölé tornyosuló magas fiú látványától, és gyorsan eltakarta, amin eddig dolgozott.

– Ez egy igazolás arról, hogy a jelentkezését elfogadták – dobott Luc egy borítékot az asztalára.

– Milyen jelentkezésemet? – Mialatt Lilith a boríték kibontásával bíbelődött, Luc egy álszent vigyort küldött Cam felé, aztán eltűnt az osztályteremből.

Cam izgatottan előrehajolt, miközben Lilith kihajtogatta a levelet. Egyetlen papírlap volt. Rettenetesen szerette volna ő is látni, mi van benne, és feszülten várta, hogy Lilith segítségére siessen, ha az ördög egy újabb traumát okoz neki. Annyira előrehajolt, hogy az előtte ülő lány hátrapillantott a válla fölé, és fintorogva néhány centivel hátrébb tolta Cam asztalát.

– Álmodik a nyomor, te perverz! – Cam érezte, hogy a lány a bőrét mustrálja, a homlokán lévő öregségi foltokat. – Pfüj! Hányszor buktál meg elsőben? Tizenötször?

Cam nem vett róla tudomást. Láta, hogy Lilith ujjai megremegnek, a vér kifut az arcából, aztán feláll, összeszedi a cuccait, és kiviharzik a teremből.

Cam utánarohant, nem törődve a fegyelmmivel, a kirúgással és az azzal fenyegetőző Mrs. Richardsszal, hogy ír a szüleinek. A folyosón érte utol Lilithet, és a könyökénél fogva megállította.

– Hé...!

A lány ellökte a kezét.

– Kopj le!

– Mi történt?

– Figyelmeztetett, hogy milyen vagy!

– Ki?

– Luc – mondta Lilith, és lehunyta a szemét. – Annyira ostoba vagyok!

Amikor Camhez vágta a levelet, a fiú látta, hogy az Ike Ligonnak küldött e-mail másolata az, a *Somebodys Other Blues* szövegével együtt. Az egyetlen dolog, ami nem volt köztük, az a Cam által írt önéletrajz, azok a szavak, amiktől akkor elsírta magát.

– Elloptad a dalszövegem, és jelentkeztél vele a versenyre! – mondta Lilith.

Cam mély levegőt vett.

– Ez nem ilyen egyszerű.

– Tényleg nem? – kérdezte Lilith. – Átolvastad a noteszemet vagy nem? Elloptad a dalszövegemet, és benevezted erre a versenyre vagy nem?

Hogy magyarázhatná el, hogy azért tette, hogy neki segítsen? Hogy Lucifer éket próbál verni kettejük közé. Látta, ahogy a lány undorodva elfintorodik.

– Tudom, hogy rosszat tettem...

– Hihetetlen vagy! – üvöltött Lilith, mintha meg tudná fojtani Camet egy kanál vízben.

A fiú próbálta megfogni a kezét.

– Érted tettem!

De Lilith megint ellökte magától.

– Vegyük úgy, hogy ezt nem is mondtad! És *ne merj* még egyszer hozzám érni!

Cam megadóan felemelte a kezét.

– A te nevedben küldtem be a dalt, nem a sajátomban.

– Mi van?

– Az a dal zseniális! – magyarázta Cam. – És te magad mondtad, hogy nem fogsz benevezni a versenyre. Ez akkora lehetőség, Lilith, hogy a közönség megismerje a zenédet! Nem hagyhattam, hogy elszalaszd.

Lilith a nyomtatott papírt bámulta.

– Luc azt mondta...

– Nem szabad Lucra hallgatnod, oké? – mondta Cam. – Neki az az életcélja, hogy kettőnket egymás ellen fordítson.

– Miért? – kérdezte Lilith összehúzott szemmel.

– Nehéz elmagyarázni – sóhajtott Cam. – Nézd, minden jogod megvan arra, hogy dühös légy rám, de légy szíves, ne engedd, hogy ez a zenélésed útjába álljon. Megnyerhetnéd a versenyt, Lilith! Sőt, neked *kéne* megnyerned.

Cam csak akkor vette észre, milyen közel állnak egymáshoz. Csak néhány centi volt a válluk között, úgyhogy hallotta a lány lélegzetét.

Annyi fájdalom volt a szemében! Cam úgy érezte, bármit

megtenne azért, hogy újra olyan boldognak és gondtalannak lássa Lilithet, amilyennek egykor megismerte.

– Azt ígérted, hogy békén hagysz – mondta Lilith.

Cam nyelt egyet.

– Békén is foglak. De kérlek, gondold végig, amit mondtam! Túl tehetséges vagy ahhoz, hogy kihagyd ezt a lehetőséget!

Lilith elpirult, és elfordította a tekintetét, mint aki nincs hozzászokva a dicsérethez. Cam minden apróságot észrevett, amitől Lilith az volt, aki: a tintanyomokat a kezén, a bőrkeményedést az ujjain. Hatalmas tehetség, egy tündöklő csillag. Lilith zenéje a kapocs, ami Camet ahhoz a lányhoz köti, akivel oly régen egymásba szerettek, ezért kell megértetnie vele, hogy a jó szándék vezérelte, amikor benevezte a versenyre a dalszövegét.

– Lilith – súgta Cam.

Megszólalt a csengő.

Lilith tett egy lépést hátrafelé, és Cam tisztán látta, hogy elmúlt a pillanat. A lány teste megfeszült, a tekintete megint tele volt gyűlölettel.

– Miért kéne elfogadnom olyasvalaki tanácsát, aki ennyire aljas dolgot művelt? – Azzal kitépte a levelet Cam kezéből, és elviharzott. Körülöttük ajtók nyíltak, és a diákok kiözönlöttek a folyosóra.

Cam egy szekrénybe verte a fejét. Ennyit arról, hogy ma elhívja a szalagavatóra.

– Ajjaj! – kiáltotta Luc, amikor csak úgy elhaladt mellette. – És pont mikor már azt hittem, kezdtek összemelegedni! Mintha folyton valami láthatatlan erő dolgozna ellened! – Az ördög gurgulázó nevetése még sokáig visszhangzott Cam fülében, miután Luc eltűnt a kanyarban.

Délben Cam megtudta Jeantól, aki Kimitől hallotta, hogy Lilith a harmadik órán újabb üzenetet kapott, ezúttal az igazgatói irodából, és rejtélyes módon elengedték a nap hátralévő részére. Camnek valami röhejes számtandolgozatot kellett volna írnia a

negyedik órán, de egy percig sem hezitált, hogy ellőgja-e.

A hátsó kijáraton lépett le, felpattant az előző nap szerzett motorjára, és elindult a város lepusztult felébe. Nemsokára már Lilithék ajtaján kopogtatott. A garázs előtt egy ütött-kopott, szőlőszínű kisbusz állt, nyitott hátsó ajtóval.

– Mi a...! – szólt Lilith, ahogy ajtót nyitott.

– Minden rendben? – kérdezte Cam.

– Micsoda hülye kérdés! – felelte Lilith.

Lilith gesztusaiból szinte sütött, hogy maradjon távol. Próbálta tiszteletben tartani, de nehezeire esett. Rosszulesett neki, hogy akárhányszor megpillantja, a lányt előnti a düh.

Ez azért is volt különösen pocsek érzés, mert a zsebében ott lapultak a kettejüknek vásárolt jegyek a szalagavatóra.

– Van valami, amit szerettem volna megkérdezni tőled – kezdte Cam.

– Hallottál a Revenge-ről – felelte Lilith –, és azért jöttél, hogy megkérdezd, benne lehetsz-e te is.

Cam nem engedhette, hogy a lány nyersesége eltántorítsa. Könny-nyedén és szépen fogja csinálni, még a romantikával is megpróbálkozik, ahogy tervezte.

– Először is azt szeretném mondani, hogy nagyon örülök, hogy jelentkeztél a szalagavatós versenyre...

– Megkérhetlek, hogy ne hívd szalagavatónak? – csattant fel Lilith.

– Szeretném átnevezni a szalagavatót? – kérdezte Cam. – Nekem oké, de a Trumbullban lehet, hogy felkelést szítasz. Azok a gyerekek eléggé rá vannak izgulva. „Már csak tíz nap van hátra életünk legszebb éjszakájáig” és a többi.

– Ha gúnyolódsz, ki fognak rúgni a szalagavató báli elitjéből – mondta Lilith. – Ez gimis eretnekségnek számít.

Cam halványan elmosolyodott. Lilith tehát mégiscsak figyelt, amikor bemondták a nevét.

– Ennyi elég ahhoz, hogy kirúgjanak a bál udvartartásából? – kérdezte Cam. – Várj csak, azt hittem, már nem hívjuk szalagavatónak!

Lilith egy pillanatra elgondolkodott.

– Csak hogy világos legyen, azért megyek, mert játszani szeretnék, és meghallgatni a Four Horsement, nem pedig azért,

mert megálmodott bukétámat vagy a meggyzínű, szatén maxiruhámat akarom viselni!

– Reméltem is – válaszolta Cam. – A meggyzín annyira passzé!

Egy másodpercre úgy tűnt, hogy Lilith mindjárt elmosolyodik, de aztán újra rideggé vált a tekintete.

– Ha nem a zenekar miatt jöttél, mit keresel itt?

Hívd el! Mire vársz? Érezte a jegyeket a zsebében, de valamiért mégis lebénult. Nem volt megfelelő a hangulat. Nemet mondana, jobb lesz, ha vár még.

Egypercnyi zavart csend után Lilith arrébb lökte, és kiment mellette az ütött-kopott kisbuszhoz. Behajolt a hátuljába, meghúzott egy kart, és hátrébb lépett, hogy a fém feljáró kinyílhasson és leereszkedjen a földre.

Ekkor Lilith anyja jelent meg a verandán. Pink rúzszt viselt, és szélesen mosolygott, ami ettől függetlenül nem fedte el a szeméből sugárzó kimerültséget. Bár a szépsége már elhalványult, Cam jól látta, hogy valaha ő is olyan bombázó lehetett, mint Lilith.

– Segíthetek? – kérdezte tőle az anyja.

Cam már válaszra nyitotta a száját, amikor Lilith közbevágott:

– Az iskolából jött, hogy beadjon néhány házi feladatot.

Az anyja így válaszolt:

– Az iskola várhat, most segítened kell Bruce-szal. – Hátat fordított, aztán egy perc múlva újra megjelent az ajtóban egy tolószékkel, amiben Bruce ült. Reszketett, és nagyon gyengének tűnt, egy konyharuhába köhögött, a szeme is megtelt könnyel.

– Szia, Cam! – kiáltott Bruce.

– Nem tudtam, hogy beteg az öcséd!

Lilith csak egy vállrándítással válaszolt, odament Bruce-hoz, és megsimogatta a haját.

– Hát, most már tudod. Mit akarsz, Cam?

– Én csak... – kezdte Cam.

– Ugyan, hagyd! Az összes lehetséges ok közül, ami idehozott, egyet sem tudok, ami számít!

Cam igazat kellett, hogy adjon neki.

De mit tehetett volna, most bontsa ki a szárnyait, és mondja

el az igazat, hogy ő egy bukott angyal, aki egyszer annyira összetörte a szívét, hogy azóta sem épült fel belőle? Hogy az ördög évezredekén át egymást követő poklok sorozatára kárhóztatta? Hogy az iránta való dűhe sokkal mélyebb forrásból táplálkozik, mint az ellopott dal fölött érzett bosszúsága? Hogy ő, Cam, mindent elveszít, ha nem sikerül újra megnyernie a szívét?

– Lilith, ideje indulnunk! – mondta Lilith anyja. Meghúzta a kart, aztán előrement a vezetőüléshez. Ahogy a tolószék felemelkedett a kisbusz rakterébe, Bruce tekintete találkozott Camével, és meglepte őt egy kacintással, mintha azt akarta volna mondani neki, hogy „ne vedd olyan komolyan!”.

– Szia, Cam! – mondta Lilith, mikor becsukta az öccse mögött a hátsó ajtót, és beült az anyósülésre.

– Hova mentek? – kérdezte Cam.

– A sürgősségre – kiáltott ki Lilith az ablakon.

– Hadd menjek veletek, segíthetnék!

De Lilith és a családja már tolatott kifelé a behajtón. Kivárta, míg a kocsi befordul a sarkon, aztán újra kiengedte a szárnyait.

A nap már lemenőben volt, mire Cam megtalálta őket az osztályon. Lilith és az anyja egymás vállára dőlve aludt a folyosón sorakozó koszos, narancssárga székeken. Cam egy kicsit nézte Lilithet, megcsodálta a szépségét, ezt a lopott, békés pillanatot.

Megvárta, míg a biztonsági őr elhagyja a helyét, aztán visszalopódzott a kórteremhez. Több függöny mögé is bekukucskált, mire megtalálta a fiút, aki egy keskeny vaságyon ült meztelen felsőtesttel. Oxigéncső futott az orrába, a karjába pedig infúzió volt bekötve. *Bruce*, állt a feje fölött egy táblán, letörölhető, kék alkoholos filccel.

– Tudtam, hogy el fogsz jönni – mondta a srác anélkül, hogy elfordult volna az ablaktól.

– Honnan tudtad?

– Onnan, hogy szereted a nővéreimet – válaszolta a fiú.

Cam a kezébe vette Bruce kezét, és közben rájött, hogy legalább annyira saját magáért teszi, mint a kissrácért. Rádöbrent, hogy még egyetlen barátságos arcot sem látott, mióta belépett Lilith poklába. Szünet nélkül gürcölt, és közben semmi jelét nem látta annak, hogy eredményt érne el, és közben nem volt senki, aki biztatta volna. Hálásan megszorította a srác kezét.

– Tényleg szeretem – mondta a Bruce testére kötött, halkan csipogó gépek zaja fölött. – Jobban szeretem, mint bármit ezen a földön, és azon túl.

– Lassan a testtel, a nővéremről beszélj! – mosolygott Bruce erőtlenül. Egy pillanatra megállt a lélegzete, és Cam már hívni készült a nővérkét, aztán a fiú mellkasa újra egyenletes ritmusra váltott. – Csak viccelek. Hé, Cam!

– Igen?

– Gondolod, hogy elég sokáig életben maradok ahhoz, hogy egyszer majd én is így érezzék valaki iránt?

Cam elfordította a tekintetét, mert nem tudta volna azt hazudni a fiúnak, hogy igen, egy napon majd ő is annyira szeret egy lányt, ahogy ő szereti Lilithet. Másfél hét múlva semmi nem marad ebből a világból. Lilith döntésétől és attól függetlenül, hogyan végződik Cam és Lucifer megállapodása, Bruce és Crossroads összes többi, szomorú lelke újrakezdi a következő büntetését.

Mégis, Cam azt kívánta, bárcsak biztosíthatna egy kis nyugalmat a srácnak arra a maradék időre. Érezte, hogy gombóc nő a torkában, és a szárnya égni kezd a válla tövében. Eszébe jutott valami, és bár merész terv volt, Cam szerette a kockázatot.

A fiúra nézett, aki az ablakon túl a távolba meredt. Valószínűleg csak néhány perce van, mielőtt bejön egy nővér, vagy Lilith és az édesanyja felébred.

Mély levegőt vett, lehunyta a szemét, a plafon felé emelte az arcát, és kibontotta a szárnyait. Általában édes mámorban, messze szétterítette a szárnyait, de most nagyon figyelt, nehogy meglökje valamelyik gépet, ami Bruce állapotának stabilizálásáról gondoskodik.

Mikor Cam újra kinyitotta a szemét, a szárnyai betöltötték a kis, elfüggönyözött teret, és a falak arany fényben fürödtek tőle.

Bruce mély hódolattal és egy kevés félelemmel a szemében meredt rá. Az angyali tündöklés a legkáprázatosabb látvány, ami egy halandónak megadatik, és Cam tudta, hogy ezúttal ez különösen fontos, hiszen, miként Lilithnek, Bruce-nak sem volt része sok szépségben a rövidke élete során.

– Kérdés? – kérdezte Cam. Mégiscsak úgy járja, hogy adjon egy percet a srácnak, amíg összeszedi magát.

A fiú éppen hogy csak megrázta a fejét, nem sikított, és lángra sem kapott. Jót tett, hogy Bruce még gyerek, a szíve és az elméje még nyitott arra az eshetőségre, hogy léteznek angyalok. Cam épp ebben reménykedett. Most tehát folytathatja.

Végigsimította a szárnyai belső oldalát, és meglepetten tapasztalta, hogy az új, fehér tollaknak más a tapintása, mint az aranszínűeké. Vaskosabbak és erősebbek, és Cam rájött, hogy így tökéletesek arra, amire szánta őket. Mikor kihúzott egyetlen szálat a szárnyából, grimaszba torzult az arca. Az a kezében aztán hatalmas, harminccentis, fehér tollá változott, bársonyossá, mint a fuvallat. Ezt hívták *pennonnzk*. A hegyes tollszár végén egyetlen, szivárványszínekben játszó vércsepp fénylett. Lehetetlenség lett volna megmondani, milyen színű, mert egyszerre az összes lehetséges szín megcsillant rajta.

– Fogd ezt! – mondta Cam Bruce-nak, és a hegyével felfelé átadta neki a tollat.

– Azta! – suttogetta Bruce, és végighúzta az ujját a toll puha szélén, Cam pedig az infúzióhoz lépett, amiből gyógyszer szivárgott Bruce szervezetébe. Letekerte a csövet a zacskó aljáról, aztán elvette a fiútól a pennont, belemártotta a szárát az infúzióba, és figyelte, ahogy az áttetsző tasak egy pillanatra milliónyi színnel telik meg, mielőtt az angyalvér teljesen feloldódik benne. Összeszerelte az infúziót, és visszaadta a tollat Bruce-nak. Neki többé már nincs szüksége rá.

– Épp megmentetted az életemet? – kérdezte Bruce, és a párnája alá rejtette a tollat.

– Egyelőre. – Cam próbált vidámabbnak hangzani annál, ahogy érezte magát. Behúzta a szárnyait, és eltüntette őket.

– Köszönöm!

– A mi titkunk marad?

– Persze! – mondta Bruce, Cam pedig elindult az ajtó felé. –

Hé, Cam! – szólt utána halkán, mikor Cam már majdnem kiért a folyosóra.

– Igen?

– Ne mondd el neki, hogy tőlem hallottad – suttogta a srác de be kéne vallanod Lilithnek, hogy szereted őt.

– Ó, igen? És miért?

– Mert – mondta Bruce –, azt hiszem, ő is szeret téged.

KILENC

LOVE MORE

LILITH

Kilenc nap

MÁSNAP REGGEL, ISKOLA előtt, a Revenge a zeneteremben próbált.

Mikor Lilith belépett, kezében legújabb dala, a *Flying Upside Down* fénymásolataival, Jean éppen néhány örült jó, új riffet próbálgatott a szintetizátoron, Luis pedig egy óriási zacskó Doritost bontogatott. A chipset zörgetve odakínálta a zacskót Lilithnek.

– Általában próbálom elodázni a műsajtagom bevitelét legalább reggel kilencig – utasította el Lilith.

– Ez táplálék az agynak, Lilith! – erősködött Luis. – Vegyél!

Jean elment mellettük, hogy összeszerelje Lilith mikrofonját, és közben nagyot markolt a zacskóba.

– Igaza van! – mondta aztán teli szájjal.

Lilith erre beadta a derekát, és vett egy chipset. Meglepően finom volt. Aztán vett egy másikat, majd egy harmadikat is.

– Na, most már csúcsformában leszel! – mondta Luis, miután Lilith elfogyasztott néhány maréknyit, és igaza volt. Már nem volt olyan éhes és ingerült.

– Köszí! – mondta Luisnak mosolyogva.

– Kérlek – válaszolta a srác, majd Lilith ruhájára nézett. – Klassz a szerkód!

Lilith lenézett a ruhájára. Aznap reggel, először, amióta az esztét tudja, nem érezte szükségét annak, hogy feketét viseljen. Suli előtt átkutatta az anyja szekrényét, és talált benne egy szűk,

fehér ruhát, melyet nagy, zöld pöttyök díszítettek, és egy széles, lila, lakkozott bőrvö fogta körbe a derekát. Az anyja egész alakos tükre előtt pózolv meglepődve látta, milyen jól megy ez a szett a kopott bakancsához, és a ruha zöldje mennyire feldobja a vörös haját.

Mikor ebben az öltözékben jelent meg a konyhában, Bruce abbahagyta a töltött keksz falatozását, és fűttenetett.

Lilith még mindig nem értette teljesen, hogy történt, de Bruce-t hamar elengedték, és amikor tegnap hazaért a család, a fiú azt mondta, már évek óta nem érezte magát ennyire jól. Az orvos sem tudta megmagyarázni, hogy az öccse légzése hogyan normalizálódott, csak annyit tudott, hogy Bruce nagyon-nagyon régen nem volt ilyen jól.

– Hányszor kell még elmondanom, hogy a ruhásszekrényem nem a te személyes játszótér? – tette fel a kérdést az anyja, bár Lilith eddig még sosem turkált a szekrényében. Letette a kávéscsészéjét, és feltúrta a sárga kardigánja ujját, azt, aminek az eltüntetésével Lilithet gyanúsította, de aztán megtalálta a komódja alján.

– Mindig is szerettem rajtad ezt a ruhát – mondta Lilith, és komolyan is gondolta. – Kölcsönkérhetem? Csak mára! Vigyázok rá!

Az anyjának megrándult a szája, és Lilith tudta, hogy egy sértés van készülőben, de talán a bókja miatt magába fojtja. És valóban, az anyja ahelyett, hogy beszólt volna, először jól végigmérte Lilithet, majd átnyúlt a pulton a táskájáért.

– Jól menne hozzá egy kis szín a szádon! – mondta, és odaadott Lilithnek egy pink árnyalatú matt rúzs.

Itt a zeneteremben, miközben vigyázott, nehogy összerúzsozza a mikrofont, Lilith Jean jelzésére várt, aztán odahajolt, és elkezdte énekelni az új dalát. Ideges volt, úgyhogy lehunyta a szemét, és hagyta, hogy Luis backbeatje és Jean pszichedelikus akkordjai mellé szegődjének a sötétben.

Mikor a szobájában egyedül írja a szövegeit, meg új dallamokat talál ki, annyira egyszerű elképzelni, hogyan hangzana egy-egy dal. De most, hogy mások előtt énekelt, védtelennek érezte magát. Mi van, ha a többieknek nem tetszik? Mi van, ha kiderül, hogy szar?

Remegett a hangja, és felmerült benne, hogy talán abba kéne hagyni, és el kéne szaladni.

Kinyitotta a szemét, ránézett Luisra, aki felváltva dobolt a pergőn és a cinen, és az arcán széles vigyorral biccentett felé. Jean átvállalta a gitárt, és úgy pengette a húrokat, mintha mindegyiken egy-egy külön történetet mesélne el.

Lilithben felrobbant egy energiabomba. Egy zenekar, amelyik két napja még nem is létezett, képes volt ilyen gazdag és lendületes hangzást találni. Hirtelenjében úgy kezdte énekelni a dalt, hogy az szinte közönségért kiáltott. Még sosem énekelt ennyire hangosan és szabadon.

Luis is érezte ezt, és egy órült szólóval fejezte be a számot.

Mikor vége lett, mind a hármuk arcán ugyanaz a kifejezés ült, kábán mosolyogtak.

– A mágikus Doritos! – mondta Luis áhítattal meredve a chipses zacskóra. – Szalagavató előtt be kell táraznom ebből!

Lilith elnevette magát, de tudta, hogy a Doritosnál többről volt szó. Amiatt volt, hogy hárman együtt, nemcsak mint bandatagok, hanem mint barátok adták át magukat a zenének. És Lilith miatt is, és a változás miatt, amin előző nap keresztülment, miután megtudta, hogy Bruce jobban van.

A kórház után Lilith anyja felvetette, hogy üljenek be valahová pizzázni, ez pedig olyan különleges esemény volt, ami csak egyszer-kétszer esik meg egy évben. Egy hatalmas pepperonis-olívás pizzát ettek meg hárman, és egymást megnevettetve flippereztek egy öreg játékgépen.

Mikor Lilith lefektette Bruce-t, a srác hátradőlt a párnáján, és azt mondta:

– Cam elég jó fej.

– Miről beszélsz? – kérdezte Lilith.

Bruce vállat vont.

– Meglátogatott a kórházban, és felvidított.

Lilith egyből mérges lett Camre, hogy a megkérdezése nélkül látogatta meg Bruce-t, de aztán még egy kicsit ott ült az öccse ágyán, és figyelte, ahogy elalszik. Bruce olyan békésnek tűnt, annyira nem emlékeztetett arra a beteg fiúra, akihez szokott, hogy be kellett látnia, tulajdonképpen csak hálát érez azért, amit Cam tett, bármi legyen is.

– Melyik szám legyen a következő, Lilith? – kérdezte most Jean. – Meg kéne lovagolnunk ezt a hullámot!

Lilith elgondolkodott egy pillanatra. A *Somebodys Other Blueson* akart dolgozni, de még mindig fájón érintette, ha arra gondolt, amit Cam a szöveggel művelt.

– Megpróbálhatnánk a... – kezdte, de három hangos ajtókopogás megállította. – Mi volt ez?

– Semmi! – mondta Luis. – Játsszunk tovább!

– Lehet, hogy Tarkenton – mondta Jean. – Nem lenne szabad itt lennünk.

Újra hallatszott a kopogás, csakhogy nem az ajtó felől, hanem kintről, az ablak irányából.

– Ember! – kiáltott Jean Rah. – Ez Cam!

A srácok odasiettek kinyitni az ablakot, de Lilith elfordult. Cam képe volt az utolsó, amit most látni akart. Az érzés, amit az előbbi zenélés közben érzett, olyan egyszerű, olyan jó volt. Az, amit akkor érez, mikor meglátja Camet, pedig annyira zavaros, hogy azt sem tudta, hogyan álljon neki kibogozni. Vonzódott hozzá, de irtó dühös volt rá. Hálás volt neki, de nem bízott benne. Nehéz volt egyszerre ennyi mindent érezni egyetlen ember iránt.

– Mi a frászt csinálsz ott? – kérdezte Luis. – A második emeleten vagyunk!

– Próbálok lerázni Tarkentont – mondta Cam. – Le akarja szedni a fejemet, mert még egy báli találkozót kihagytam.

Lilith nem tudta megállni, és felvihogott, ahogy elképzelte Camet azokon a megbeszéléseken, együtt a sok beképzelt arccal. Véletlenül összetalálkozott a tekintetük, mire a fiú rámosolygott, és felé nyújtotta a kezét, és még mielőtt ráeszmélhetett volna, mit csinál, Lilith azon kapta magát, hogy odamegy, és segít neki bemászni az ablakon.

Cam feltápászkodott, de nem engedte el Lilith kezét. Mi több, megszorította. Lilith gyomra összeszorult, de nem értette, miért. Elhúzta a kezét, de előbb még vetett egy pillantást Jean és Luis felé, kíváncsian, vajon mit szólnak Camhez, aki olyan idiótán áll ott a kezét szorongatva. A srácok nem figyeltek. Már visszamentek Jean szintetizátorához, és egy groove-ot csiszolgattak.

– Helló! – súgta Cam, most, hogy többé-kevésbé egyedül voltak.

– Helló – válaszolta Lilith. Miért érzi magát olyan furán? Felnézett Camre, és eszébe jutott, hogy mondani akart neki valamit. – Az öcsém már tizenhatszor volt kórházban. Még sosem látogatta meg senki anyán és rajtam kívül. – Szünetet tartott. – Nem tudom, miért tetted...

– Lilith, hadd magyarázzam meg...!

– ...de köszönöm – mondta Lilith. – Jókedve lett tőle. Mit mondtál neki?

– Ami azt illeti, rólad beszéltünk.

– Rólam? – kérdezte Lilith.

– Egy kicsit zavarban vagyok – mondta Cam, és úgy mosolygott, mint aki egyáltalán nincs zavarban. – Hát, igazából az van, hogy kitalálta, mennyire kedvellek. Nagyon félt téged, de majd igyekszem nem megrettenni a termetétől.

Hogy Cam kedveli őt? Hogy tud ilyesmit úgy kimondani, mintha nem is volna olyan nagy ügy? Olyan könnyedén ejtette ki a szavakat, hogy Lilith fejében megfordult, vajon hány lánynak mondhatta már. Hány szívet tört már össze?

– Itt vagy még? – kérdezte Cam, és beleintegetett Lilith arcába.

– Aha – mondta Lilith. – Hát, izé, ne becsüld alá Bruce-t! El tud ám ő verni.

Cam elmosolyodott.

– Örülök, hogy jobban van.

– Ez maga a csoda – mondta Lilith, mert tényleg az volt.

– Föld hívja Lilithet! – Luis hangja torzan szólt a mikrofonban, amit Jean rákötött a Moogjára. – A csengő tizenöt perc múlva megszólal. Egy számra még van időnk, de a következő próba időpontját is meg kell beszélnünk.

– Ami azt illeti, srácok... – mondta Cam a fejét vakarva – ... van hely a bandában egy elektromos gitárosnak, aki jól be tudna épülni, akár harmadik szólamnak?

– Nem tudom, haver – mondta Jean vigyorogva. – Tök jó vagy, meg minden, de legutóbb azt hallottam, hogy a frontember látni se bír. Elég köcsög dolog volt ellopni a noteszét!

– Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy Lilith nyeri a dalszövegíró versenyt – tette hozzá Luis. – Én személy szerint azt gondolom, hogy zseniális húzás volt.

Lilith oldalba vágta.

– Te maradj ki ebből!

– Most miért? – kérdezte Luis. – Ismerd el, Lilith! Ha nincs Cam, sosem nevezel be arra a versenyre! Ha megnyered, azzal a banda is reflektorfénybe kerül.

– Mit is mondhatnék? – vont vállat Cam. – Hiszek Lilithben.

Ugyanolyan könnyedén mondta ki ezt is, mint korábban azt, hogy kedveli, de ez most máshogy hangzott. Hihetőbben, mintha nem csak a bugyijába szeretne bejutni. Mintha tényleg, őszintén hinne benne. Lilith arca felforrósodott, ahogy Cam lehajolt, hogy felemeljen egyet a fénymásolatok közül, amiket a lány Luisnak és Jeannak hozott. Cam elolvasta a *Flying Upside Down* dalszövegét, és szélesen elvigyorodott.

– Ez a legutóbbi?

Lilith már épp magyarázni kezdte volna, hogy hol szeretne még változtatni, de meglepetésére Cam azt mondta:

– Imádom! Egy betűt se változtass rajta!

– Ó!

Cam letette a papírt, aztán kinyitotta a táskáját, és kivett belőle egy barna papírba csomagolt, nagy, gömb alakú tárgyat.

– Tarkenton feje? – kérdezte Luis.

Cam az elsősre pillantott.

– Morbid, de tetszik! Maradhatsz a bandában!

– Hé, tesó, én alapító tag vagyok! – válaszolta Luis. – Te ki vagy, he?

– A legjobb elektromos gitáros, aki valaha megfordult ebben a suliban – mondta Jean, és vállvonogatva nézett Lilithre. – Bocs, de Cam tényleg frankón hozzá tudna adni a hangzáshoz.

– Ez már egy szavazat! – indítványozta Cam lelkesen. – Ki van még mellett, hogy bevegyetek a Revenge-be?

Erre mind a három fiú feltette a kezét.

Lilith a szemét forgatta.

– Itt nincs demokrácia! Én nem... én nem...

– ...találsz egyetlen épkézláb indokot sem arra, hogy nemet mondjál? – kérdezte Cam.

Ez igaz volt, tényleg nem talált. Lilithnek ezernyi ostoba oka volt arra, hogy elküldje Camet a próbáról, és megmondja neki, hogy ne is jöjjön többé vissza. De egyetlen jogos indok sem volt közöttük.

– Próbaidőszak – szúrte végül a fogai közt. – Egyetlen próba idejére, aztán döntök.

– Nekem megfelel – mondta Cam.

Lilith lerángatta a papírt a titokzatos tárgyról, és egy csillogó diszkógömbbel a kezében találta magát. Még a próbaterem félhomályában is ragyogott. Camre sandított, és eszébe jutott, hogy amikor először említette, hogy Revenge-nek szeretné nevezni a bandáját, Cam elnevette magát, és azt mondta, hogy akkor szükségük lesz egy nagy szintetizátorra és egy diszkógömbre is. Jean hozta a Moogot, most pedig Cam a diszkógömböt.

– Mi lenne, ha nem ezt a dolgot bámulnánk, hanem zenélnénk? – kérdezte Luis.

Cam előhúzta a gitárját a szekrényből, és Lilithre kacsintott. Már megint az az idegesítő kacsintás... csakhogy ezúttal nem is zavarta annyira,

– Csapjunk bele!

– Az utamban állsz, te ribanc! – mondta Chloe King.

Lilith életében először örült, hogy a menzán ebédelhet, mert most voltak asztaltársai. Ő és a bandája.

El is feledkezett Chloeról.

– Csak az új tetkódat csodáltam éppen – mondta Lilith, fejével Chloe mellkasára bökve, amelyen ott díszelgett egy vadiúj tetkó. Körülötte a bőr még vörös volt és gyulladt, de így is felismerte Ike Ligon hevenyészett aláírásának betűit épp Chloe mélyen kivágott pólójának dekoltázsra fölött. Lilith csúnyának találta a tetkót, de egy kicsit így is fellángolt benne az irigység. Neki nincs pénze arra, hogy egy ilyen nyilvánvalóan benyalós gesztust tegyen a Four Horsemen felé. Még a tálcáján lévő pulykás szendvicsre is alig futja.

A Perceived Sights három tagja felsorakozott Chloe háta mögött. Kara keresztbe fonta a karját, Teresa mogyorószín szeme pedig mohón villant, mintha készen állna arra, hogy nekiessen, ha Lilith megint meg akarná támadni Chloet. June volt az egyetlen, aki nem igyekezett úgy tenni, mint egy tipikus balhész csaj, hanem elmemben csipegette szőke hajának töredezett hajvégeit.

Chloe az egyik kezét felemelte, hogy Lilithet távolságtartsa magától.

– Ha el tudod olvasni a tetkómat, az azt jelenti, hogy túl közel vagy! Azok után, amit a múltkor műveltél, távolságtartási végzést kéne kérnem ellened.

Lilith egyik fele legszívesebben a földhöz vágta volna a tálcáját, hogy kiszakíthassa Chloe tetkóját a bőréből.

De ma ez a fél alulmaradt, mert a másik a zenekarával kapcsolatos gondolatokba merült. Az foglalkoztatta, milyen változtatásokat akar a refrénben, felmerült benne egy dobszóló ötlete, amit fel akart vetni Luisnak, és, be kellett ismerje, Camtól is szeretett volna kérdezni valamit a gitártechnikájáról. Életében először Lilithet túl sok pozitív gondolat töltötte el ahhoz, hogy előntesse a düh.

Hiszek Lilithben, ezt mondta Cam korábban a zeneteremben, ami még mindig ott visszhangzott a fülében. Talán itt az ideje, hogy ő is elkezdjen hinni magában.

– Te egy igazi ribancbohóc vagy – mondta Chloe. – Mindig is az voltál, és mindig is az maradsz.

– Mit jelent az egyáltalán? – kérdezte Lilith. – Tudod, mit, nem is érdekel! – Nyelt egyet. – Sajnálom, hogy megtéptem a hajadat. Azt gondoltam, ezzel az öcsémet védem, de igazából csak tahó voltam.

Kara megbökte June-t, aki hagyta a hajvégeit, és figyelni kezdett.

– Tudom – válaszolta Chloe, kissé megilletődve. – Köszönöm, hogy ezt mondod. – Aztán szótlansággal jelzett a bandájának, odabíccentett Lilithnek, és elhagyta az étkezdét. Ezzel lehetőséget adott Lilithnek arra, hogy átélje a békésen elfogyasztott ebéd számára új élményét.

Mikor ebéd után Lilith beugrott az osztálytermükbe, Mrs. Richards óvakodva nézett fel a computere mögül.

– Az elzárása nem lehet egyezkedés tárgya, Ms. Foscor!

– Nem azért jöttem, hogy megpróbáljak kibújni alóla – Lilith odahúzott egy széket a tanára mellé –, hanem azért, hogy bocsánatot kérjek a sok lógásért meg késésért, és általában azért, hogy a tanárok réme vagyok.

Mrs. Richards pislogott egyet, és levette a szemüvegét.

– És mi okozta ezt a változást?

Lilith nem egészen tudta, hol kezdje. Bruce újra iskolába jár, az anyja ember módjára bánik vele, a zenekara valóságosnak tűnik és jó. Még Chloe Kinggel is megpróbált kibékülni. Annyira jól mentek a dolgok, hogy Lilith nem akarta, hogy ennek vége legyen.

– Az öcsém régóta betegeskedik – mondta végül.

– Igen, tudom – válaszolta Mrs. Richards. – Ha szükséged van egy kis szünetre vagy több időre a házi feladataidhoz, a tantestület szívesen támogat, de ehhez szülői vagy orvosi igazolásra lesz szükséged. Nem rohanhatsz ki csak úgy az órákról, amikor épp úgy érzed!

– Tudom – mondta Lilith. – Van valami, amiben, azt hiszem, tudna segíteni. Tudja, Bruce jobban érzi magát, és szeretném, ha ez így is maradna. Maga annyi mindent tud a környezetvédelemről, úgyhogy arra gondoltam, talán tanácsot adhatna abban, hogy mi mindent kellene megváltoztatni otthon a ház körül.

Mrs. Richards tekintete megenyhült, ahogy Lilithet figyelte.

– Mélyen hiszek abban, hogy javítani tudunk a világunkon, de olykor, Lilith, ezek a dolgok rajtunk kívül állnak. Tudom, milyen rosszul van néha Bruce, csak nem szeretném, ha csodát várnál. – Elmosolyodott, és Lilith látta, hogy a tanára őszinte sajnálatot érez iránta. – Persze azzal nem ártasz senkinek, ha kidobjátok a túlságosan erős tisztítószeret, és jó minőségű, egészséges ételeket kezdtek főzni az egész családnak. Házi csirkelevesre, magas vastartalmú, leveles zöldségekre,

ilyesmikre gondolk.

Lilith bólintott.

– Így lesz! – Bár azt nem tudta, honnan szerzi majd meg rá a pénzt. Az anyja elképzelése a jó minőségű, egészséges ételről maximum a ramen tészta. De majd ő kitalál valamit. – Köszönöm!

– Nagyon szívesen! – válaszolta Mrs. Richards Lilithnek, aki már elindult az ajtó felé, hogy odaérjen a történelemórájára. – De attól még továbbra is érvényes az elzárásod ma délutánra. Bár lehet, segíthetünk abban, hogy ez legyen az utolsó.

Mikor Lilith az elzárás letelte után kilépett az épületből, az óriási diákparkoló már üres volt. Ettől olyan kísértetiesnek tűnt az iskola. A járdaszegély mentén összegyűlt a hamu, mint a szürke hó, és Lilith elmélázott azon, vajon lesz-e esélye arra valaha, hogy igazi havat lásson, hogy megszagolja vagy megízlelje. A campus széle felé sétálva felrakta a fülhallgatóját, hogy meghallgasson néhány régi Four Horsemen-dalt az összetört szívekről és a lerombolt álmokról.

Megszokta már, hogy azok között a diákok között van, akik utolsónak hagyják el az iskolát. Az elzárásról akkor lehetett elmenni, amikor a fociedzésnek vége lett, és az énekkar tagjai is elindultak már hazafelé, de tulajdonképpen sosem állt meg, hogy körülnézzen a campuson. Az erős szél leszakított néhány posztert a falról a báli udvartartás tagjainak fotójával. Most lehullott levelekként ott kavarogtak a járdán, rajtuk Lilith osztálytársainak arcával.

A nap lemenőfélben volt, de még mindig erősen sütött. A hegyekben a bozóttüzek az átlagosnál is féktelenebbnek tündek, ahogy Lilith egyre közelebb került a Rattlesnake patak bejáratát jelző facsoporthoz. Néhány napja már nem járt a rejtekhelyén, és szeretett volna nyugodt környezetben készülni a biológiadolgozatára, mielőtt hazaindul.

Zizegést hallott a fák közül, körülnézett, de nem látott senkit. Aztán egy hangra lett figyelmes.

– Tudtam, hogy nem bírsz sokáig távol maradni. – Luc jelent meg a szentjánoskenyérfa között. Keresztbe tett karral felnézett az ágak közti füstködön át az égre.

– Most nem tudok beszélgetni – mondta Lilith. Volt ebben a gyakornokban valami furcsa, és nem csak annak a borítéknak a keserű emléke, amiben megkapta az e-mailben elküldött dalszöveget. Egyáltalán, miért lóg annyit a Trumbullban? Az nem lehet, hogy ez a gyakornokság állandó itteni jelenlétet kíván!

Luc elmosolyodott.

– Gyors leszek. Épp most beszéltem telefonon Ike Ligonral, és arra gondoltam, talán téged is érdekelni fog a beszélgetésünk.

Lilith akaratlanul is közelebb lépett hozzá.

– Amint tudod – kezdte Luc –, a Four Horsemen a városba jön, hogy fellépjen a szalagavatón, és zsúrizzen a Bandák csatáján. Nos, tudom, hogy az összes menő diák Chloe afterpartijára megy majd, de...

– Én nem megyek – szúrta közbe Lilith.

– Helyes! – mondta Luc mosolyogva. – Mert azon gondolkodtam, hogy meghívok néhány embert a lakásomra a szalagavató után. Amolyan meghitt hangulatú összejövetelre. Eljössz?

– Kösz, nem...

– Ike Ligon is ott lesz – jegyezte meg Luc.

Lilith hirtelen felszisszent. Hogy hagyhatná ki a lehetőséget, hogy együtt lógjon Ike Ligonral? Megkérdezhetné, honnan jönnek a dalaihoz az ötletek, hogyan gondolkodik a zeneszerzésről... Olyan lenne, mint egy rocksztár-gyorstalpaló.

– Hát jó, oké.

– Nagyszerű! – mondta Luc. – De csak neked szól a meghívás, Camnek nem. Hallom, hogy befogadtátok a bandába. Személy szerint úgy vélem, hogy ez rossz hatással lesz a karrieredre.

– Értem, utálod Camet. – Lilith közben azon gondolkodott, Luc vajon honnan szerezhette az infót. Csak ma reggel történt, és a srác nem is jár velük iskolába.

– Elég rossz híre van a csávonak – mondta Luc. – Két végén égeti a gyertyát! Sőt, a közepén is! Akarom mondani, nézz csak

rá! Ismered a mondást, élj a mának, halj meg fiatalon, hogy még a hullád is szexi legyen? Szerintem Cam a bizonyíték rá, hogy ez hazugság. A bűnei láthatóan felemésztik... Camen *látszik*, hogy vétkezett.

– Én azt hallottam, hogy a külső nem minden – mondta Lilith.

– Amilyen a bőre, nagyon remélem, ez rá is igaz! – nevetett Luc. – A King Mediánál hallottunk arról, hogy Cam adta be a dalszövegedet a versenyre. Ha a hozzájárulásod nélkül tette, az okot adna a kizárásra.

– Semmi gond – mondta Lilith, mert nem akarta, hogy kizárják. – Ahhoz, hát... a hozzájárulásomat adtam. Kérdezhetek valamit?

Luc felvonta a szemöldökét.

– Bármit.

– Látszik, hogy Cammel jól ismeritek egymást. Mi a bajotok a másikkal?

Luc tekintete szinte égette Lilithet, és metsző hangon mondta:

– Azt gondolja, rá semmilyen szabály nem érvényes! Pedig vannak szabályok, Lilith, amiket be *kell* tartani!

Lilith nyelt egyet.

– Úgy hangzik, mintha tényleg nagyon régóta ismernének egymást.

– Ami történt, megtörtént – mondta Luc, újra lágyabban –, de ha érdekel a jövőd, kirúgod Camet a bandából.

– Kösz a tippet! – Azzal otthagya Lucot, és eltűnt a faágak között. Végre itt van a kedvenc helyén a pataknál! Ám ahogy közeledett a szentjánoskenyérfájához, valami oda nem illő dolgot látott. Egy ütött-kopott, antik redőnyös íróasztal állt mellette. Nehéz, kovácsoltvas kerete volt, lehetett vagy egy tonna. Ki hozhatta ide? És hogyan? Bárki volt is, a tetejét íriszszirmokkal szórta tele.

Lilith mindig is imádta az íriszt, bár eddig csak a neten látott róla képet. Tucatnyiszor járt már Crossroads egyetlen, ócska virágüzletében, a *Kay's Blossomsbn*, hogy vegyen Bruce-nak egy csokor sárga szegfűt, amikor nem volt jól, mert az volt a

kedvence. Mr. Kay és a fiai vezették az üzletet, és amióta Mrs. Kay meghalt, már csak a leggyakoribb fajtákat tartották: vörös rózsát, szegfűt, tulipánt. Lilith még sosem látott errefelé olyan egzotikus virágot, mint az írisz.

Megcsodálta a kék és sárga szirmokat, aztán beült az alacsony támlájú székbe, és felgördítette az asztal tetejét. Benne egy kézzel írt levélkét talált:

Minden dalszerzőnek szüksége van rendes asztalra. Ezt a versailles-i kastély előtti járdán találtam. Pour toi.

Inkább itt találta a járdán valakinek a háza előtt Crossroads előkelő negyedében, ahol várta, hogy felszedjék, és elvigyék a szeméttelrepre. De Lilithnek tetszett, hogy az asztal láttán Camnek ő jutott az eszébe. Azt is értékelte, hogy Cam valószínűleg le is takarította, hogy használható legyen. Elolvasta az üzenet utolsó sorát:

Szeretettel: Cam

– Szeretettel – mondta ki Lilith, miközben ujjával követte a betűket –: Cam.

Egyetlen alkalom sem jutott eszébe, hogy valaki ezt a kifejezést használta volna vele kapcsolatban. A családja nem így beszélt, az meg biztos, hogy nem került még annyira közel egy fiúhoz sem, hogy ezt mondhatták volna neki. Vajon Cam ezeket a szavakat is olyan hanyagul vetette oda, ahogy annyi más csinált? Kényelmetlenül fészkelő-dőtt a széken, és nehezeire esett még egyszer ránézni a szóra.

Szerette volna megkérdezni a srácot, mi volt a célja ezzel az üzenettel meg ezzel az asztallal, de igazából nem az üzenet vagy az asztal zavarta, hanem maga a szó. Megérintette, és a lelke mélyén felkavart benne valamit. Izzadni kezdett. Szerette volna megkeresni Camet, de nem tudta, hol lakik. Úgyhogy inkább elővette a fekete noteszét, hogy dalban fogalmazza meg az érzéseit.

Jaj, az a szó! Mit jelenthet?

TÍZ

SLOW DIVE

CAM

Nyolc nap

MESSZE LILITH FÖLÖTT Cam széttárta a szárnyait, és figyelte, ahogy a lány elolvassa az üzenetét, amit az asztalban hagyott.

Nem mástól, mint Chloe Kingtől lopta el egyébként, a családja Crossroads előkelő negyedében álló házának a padlásáról. Bárhová elment volna, akár Versailles-ig is, hogy ajándékot hozzon Lilithnek, de most be volt ide zárva a lány poklába, úgyhogy ezzel kellett beérnie.

Figyelte, ahogy Lilith többször is végighúzza az ujját az üzeneten. Láttá, ahogy megszagolja az íriszeket – régi kedvencei, tudta jól –, aztán előveszi a noteszét a hátizsákjából. Mikor Lilith elkezdett írni egy újabb dalt, Cam elmosolyodott. Ez a kép lebegett a szeme előtt, amikor idehozta az asztalt.

Jólesett nézni, ahogy Lilith egy kis időre békét talál. Amióta Cam megérkezett Crossroadsba, úgy érezte, mást sem csinál, mint próbálja elvenni Lucifer machinációinak életét, melyek mind arra irányultak, hogy Lilith egyre jobban megvesse Camet. Nem kellene panaszkodnia, végül is Lilith sokkal többet szenvedett, és sokkal régebb óta, mint ő, de nagyon nehéz volt közel kerülnie hozzá úgy, hogy a lány dühön kívül más érzést nem nagyon mutatott felé.

Ahogy nézett le a felhők közül, tudta, hogy még ha a nap

minden órájában ajándékokkal és szerelmes üzenetekkel árasztaná is el Lilithet, az sem lenne elég. Olykor-olykor sikerült áttörnie a falat, a mai zenekari próba például elég jó volt, és szinte sütkérezett az ilyen pillanatokban. De tudta, hogy nem tart sokáig, és másnap Lucifer megtalálja majd a módját, hogy lebontsa, amit Cam felépített, és ez így folytatódik majd egészen addig, amíg Lilith poklának ideje le nem telik.

Az üzenete első változatát, amelyben elhívta Lilithet a szalagavatóra, széttépte. Lilith mindig gyorsan elhúzódik, mikor Cam túl rámenősen viselkedik vele. Inkább meghagyja ezt a kérdést egy különlegesebb alkalomra, és személyesen teszi majd fel. Magában elismételte az asztalon hagyott üzenet szavait. Kívülről tudta. Remélte, hogy a „szeretettel” nem ijeszti meg a lányt.

Eszébe jutott Daniel és Lucinda. A bukott angyalok számára oly sokáig ők testesítették meg a *szerelmet*. Cam azt kívánta, bárcsak ott lennének most vele a boldog pár szerepében, és bölcs tanácsokkal látnák el szenvedő barátjukat.

Harcolj érte, mondanák neki. Amikor úgy tűnik, minden elveszett, akkor se add fel a szerelemért folytatott küzdelmet!

Hogy tudta ezt Luce és Daniel olyan sokáig csinálni? Cam nem volt biztos abban, hogy megvan benne az a fajta erő, amire ehhez szükség van. A fájdalom, amit akkor érez, amikor Lilith kikoszarazza, márpedig eddig szinte csak ez történt, mellbevágó. És mégis újra és újra próbálkozik. Miért?

Hogy megmentse. Hogy segítsen rajta. Mert szereti. Mert ha feladná...

Nem adhatja fel.

Pirkadatkor Cam zuhanórepülésben megcélozta a Trumbull campu-sát. Kiterjesztett szárnyal rászállt egy elkorhadtt szentjánoskenyérfára, és nézte, ahogy felkel a nap a focipálya közepén emelkedő új, ormóttan építmény mögül... Kirázta a hamut a hajából, és egy hosz-szú, erős ág végére telepedett, hogy jobban lásson.

A félig felépített amfiteátrumot a római Colosseumról mintázták. Csak néhány emelet magas volt, de ugyanazokkal az építészeti sajátságokkal: háromemeletnyi, stilizált boltív, ami egy, a menza méreteinek megfelelő teret határol körbe. Cam azonnal megértette Lucifer gondolatát.

– Tetszik? – kérdezte Luc képében Lucifer a Cam mögötti ágról. Napszemüvegben volt, hogy ne bántsa a fény, Camet viszont idegesítette, hogy nem látja a szemét.

– A szalagavatóra épül? – kérdezte.

– A King Mediánál úgy éreztük, hogy a diákok impozánsabb helyszínt érdemelnek a gladiátori küzdelmeikhez – válaszolta Lucifer. – Az egész hamuból épül, de *külsőre* hatásos, nem? Egyetlen halandó építész sem tudná utánam csinálni. Szégyen! Pedig az a Gehry nevű csávó egész ígéretesnek tűnt.

– Kitüntetésre vágyosz?

– Nem utasítanám vissza – mondta Lucifer. – És neked sem esne le az aranygyűrű az ujjadról, ha időnként elismernéd a másik munkámat. – Az ördög elővett egy kis, szögletes tükröt a farzsebéből, és Cam elé tartotta.

Cam félrelökte a tükröt. Nem kellett látnia a tükörképét ahhoz, hogy tudja, milyen. Bármiféle átkot szórt is az ördög a testére, mostanra már érezte a hatását. Elgyötört volt, kövér, rossz volt ránézni. Azok a lányok, akik az ottléte első napján még félbeszakították a beszélgetésüket, csak hogy utánanézhessenek a folyosón, most csak akkor vették észre, ha az útjukban állt. Nem ehhez volt hozzászokva. A csinos külső mindig része volt a csomagnak, mint minden angyal esetében. Hát, most már nem az.

Zavarta, bár igyekezett nem hagyni magát. Szembe kell néznie ezzel a kihívással, és egyszer s mindenkorra bebizonyítani, hogy több mint egy csinos arc.

– A szépfiúból csúf fiú lesz! – visszhangzott Lucifer gonosz röhögése. – Gyakran elmerengtem azon, hogy mennyire vagy felszínes. Vajon látnak-e benned bármit is a hölgyek az izmaid híján?

Cam megérintette a helyet, ahol eddig mindig a feszes és kemény hasát találta. Most puha volt és petyhüdt. Tudta, hogy a haja is gyérül, hogy az arca egyre jobban kikerekedik, az álla

alatt pedig növekszik a toka. Sosem tekintette magát különösképpen sekélyesnek, a magabiztossága valahol mélyen, belül gyökerezett. De vajon ezzel a külsővel is vonzó lehet Lilith számára?

– Lilith nem a külsőm miatt szeretett belém a Kánaánban – mondta az ördögnek. – Olyan visszataszítónak lehetsz, amilyenné csak akarsz, de ezzel nem akadályozhatod meg, hogy újra belém szeressen! – Komolyan aggódott, hogy ez nem igaz, de a világért sem adta volna meg azt az elégtételt Lucifernek, hogy lássa, sikerült kiűznie a nyeregéből.

– Biztos vagy ebben? – Az ördög kegyetlen nevetésétől Cam megborzongott. – Nyolc napod maradt arra, hogy megnyisd a szívét, és most már a régi, gyengéd pillantásaid sem fogják jobb belátásra bírni. De ha ez a finom plasztikai beavatkozás sem bizonyul megfelelő akadálnak, a legnagyobb meglepetésemre tudatom, hogy nem ez az egyetlen trükk a tarsolyomban.

– Persze hogy nem – motyogta Cam. – Különben túl egyszerű lenne.

– Pontosan! – Lucifer hunyorított. – Á, már itt is van!

Az ördög a fák között arrafelé mutatott, ahol Lilith épp leszállt az iskolabuszról egy Cam számára ismeretlen lány társaságában.

Tiszta feketébe volt öltözve a nyakában lévő színes sálát kivéve. Hosszú haja ma hátra volt fogva egy fonatba, így nem takarta el az arcát. Boldogabbnak tűnt, mint amikor Cam először találkozott vele itt, Crossroadsban. A lépései is fürgébbnek tündek, ahogy a gitárját cipelte.

Cam először elmosolyodott, de aztán egy sötét gondolat merült fel benne. Mi van, ha annyira boldog lesz, hogy elveszíti a lázadó kedvét és a vágyat, hogy elmeneküljön Crossroadsból?

Mi van, ha egyszerűen *megszereti* ezt a helyet?

A szárnyait behúzza leugrott a fáról, és kihúzta a pólóját, hogy eltakarja a hasát. Miközben keresztülkocogott a parkolón, érezte magán a diákok tekintetét.

– Lilith!

De mielőtt Lilith meghallhatta volna, egy piros Cadillac terepjáró gördült elé, és Chloe King mászott ki a hátsó ülésről, a vállán egy drágának látszó, lakkozott bőr hátizsákkal. A

bandatagok is kicsusszantak utána az autóból, mindegyikük ugyanolyan táskával és arckifejezéssel.

– Helló, Lilith! – mondta Chloe.

Ahogy Cam a közelükbe ért, megcsapta Chloe parfümjének az illata, ami olyan volt, mint egy születési tortaé, és erre csak ráerősített a füsttel teli levegő meggyújtott gyertyákra emlékeztető aromája.

– Chloe – viszonzta Lilith óvatosan.

– Azon gondolkodtam, hogy lennél-e a gitártechnikusom a szalagavatón – mondta Chloe. – Bálkirálynőként nem...

– Khm, Chloe... – köszöri June a torkát. – Egyelőre még nem választottak meg bálkirálynőnek!

– Oké. – Chloe összeszorította az állkapcsát. – Királynőjelöltként egy csomó más feladatom is lesz aznap este, ezért szükségem van valakire, aki be tudja hangolni a zenekari gitárokat.

– Nem, Lilith nem fogja... – kezdte Cam.

– Te mit csinálsz itt? – pördült meg Lilith, amikor meghallotta Cam hangját.

Cam már épp válaszolt volna, de Chloe közbevágtott:

– Lilith már közölte velem bizalmasan, hogy nem akar részt venni a szalagavatón. Felteszem, azért, mert egyetlen srác sem akar vele menni, és attól fél, szánalmasan mutat majd kísértő nélkül. Én csak szívességet teszek neki. Így mégis részese lehet a szalagavatónak anélkül, hogy lúzernek tűnne.

Cam érezte, hogy egyre feszültebb. Legszívesebben elagyabugyálta volna a lányt, de Lilith kedvéért visszafogta magát, és figyelte, hogy Lilith arcát mikor önti el a düh, amit Chloe szavai bizonyára kiváltottak benne. Várt, mindannyian vártak.

– Ez uncsi – mondta June, és lecsekkolta a telóját.

Lilith néhány másodpercig a lábát nézte. Mikor újra felemelte a fejét, nyugodt és tiszta volt a tekintete.

– Nem tehetem – mondta.

Chloe felvonta a szemöldökét.

– Nem teheted vagy nem akarod?

– Beneveztem a versenybe. Revenge-nek hívják a zenekaromat.

Chloe villámgyorsan balra fordult, ahol Teresa, a barátnője állt.

– Te tudtál erről?

Teresa megrándította a vállát.

– Nem vetélytársak, nyugi!

– Te ne mondd nekem, hogy nyugi! – hőzöngött Chloe. – A te feladatod, hogy minden fejleményről tájékoztass a szalagavatóval kapcsolatban! – Pislogott néhányat, aztán visszafordult Lilithhez. – Nos, mindegy! Attól még tudsz játszani a saját „bandádban”. Ez csak egy kis extra keresetet jelentene. – Elmosolyodott, és átkarolta Lilith vállát. – Mi a válaszd?

– Mekkora összegről lenne szó? – kérdezte Lilith, és Cam hirtelen megértette, hogy miért foglalkozik Chloe kérésével egyáltalán. A családjának minden plusz bevételre szüksége volt, Bruce miatt.

Chloe egy pillanatra elgondolkodott.

– Száz dollár.

– És mit kellene tennem ezért? – kérdezte Lilith.

– Eljönni a próbáinkra, és gondoskodni arról, hogy a gitárom fel legyen hangolva, és új húrok legyenek rajta – válaszolta Chloe. – Ma Bar Methodom van, de holnap sulis után otthon nálunk lesz a próba.

Ne alázkodj meg, szerette volna mondani Cam. Túl tehetséges vagy ahhoz, hogy Chloe roadie-ja legyél!

– Mégis passzolom – mondta Lilith.

– Nemet mondasz? – kérdezett vissza Chloe.

– Vetélytársak vagyunk – mondta Lilith. – A saját zenémre kell koncentrálnom, hogy megverhessünk titeket a Csatában.

Chloe szeme összeszűkül.

– Tönkre fogom zúzni az összes kis nyamvadt álmodat! – Előbb a bal, majd a jobb válla mögé pillantott. – Lányok? Indulás!

Mikor a Perceived Sights tagjai vezérüket követve libasorban elmasíroztak, Cam alig tudta elrejteni a mosolyát. Pont mikor számára megerőltetővé vált kivédeni Lucifer trükkjeit, Lilith magától is szembeszegült az ördöggel.

– Mi van? – kérdezte Lilith. – Mit vigyorgsz?

Cam megrázta a fejét.

– Nem vigyorgok.

Lilith a bejárat felé bökött a fejével.

– Jössz osztályfőnökre?

– Aáh! – mondta Cam, és felszabadultan elmosolyodott. – Túl jó kedvem van ahhoz, hogy órára menjek.

– Jó neked! – mondta Lilith, és a füle mögé tűrte a haját. – Én most kipróbálom ezt a tiszta lappal indulást a suliban, időben beérek órára, meg ilyenek.

– Az szuper! – mondta Cam. – Örülök neki.

– Mivel töltöd majd a napod?

Cam felnézett az égre, ahol a hegyekből érkező, fekete füstköd a halványszürke nap felé kúszott.

– Azzal, hogy ne keveredjek bajba.

– Aha, az jó! – Lilith ott álldogált még előtte, és Cam élvezte ezt a pillanatnyi békét, és próbált nem remélni ennél többet. Ellenállt a kísértésnek, hogy megérintse a lányt, inkább megcsodálta az orrának lágy vonalát és azt a forgót, amitől jobb oldalt kissé felállt a haja.

– Lilith – kezdte volna.

– Megkaptam az üzenetedet – mondta a lány. – A virágokat, az asztalt. Még sosem kaptam asztalt. Nagyon eredeti.

Cam nevetgélt.

– De az üzenet...

– Komolyan gondoltam – mondta gyorsan Cam. – Ha ezt akartad kérdezni. Nem várok semmi viszonzást, de komolyan gondoltam. Minden szavát.

A lány felnézett rá, a kék szeme kikerekedett, az ajkai szétnyíltak. Cam látta már ezt a tekintetet. Beleégett az emlékezetébe az első csókjuk pillanatában.

Lehunyta a szemét, és újra ott volt a karjában Lilithtel a Jordán folyó partján, amikor a bőrén érezte a lány melegét, és az ajkát az ajkához vonta. Ó, az a csók! Nem létezik annál mélységesebb önkívület. Az egyik pillanatban még tollpihe lágyságú volt az ajka, a másikkban már mohó és szenvedélyes. Sohasem tudhatta, mit várhat tőle, és minden általa okozott meglepetésben örömét lelte.

Egy csókra szomjazott. Most akarta a lányt, újra, mindörökké.

Kinyitotta a szemét. Lilith még mindig ott állt, és őt nézte, mintha nem telt volna el az a háromezer esztendő. Vajon ő is érzi? Lehetséges az, hogy nem? Cam odahajolt hozzá, a kezét a lány tarkójához emelte. Lilith ajka elnyílt...

És megszólalt a csengő.

Lilith hátraugrott.

– Nem késhetek! Mennem kell!

– Várj!

De már ott sem volt, a vörös haja még egyszer megvillant, mielőtt eltűnt az iskola bejárati ajtaja mögött. És Cam újra egyedül maradt, azon tűnődve, vajon megtapasztalja-e még a lány ajkainak gyönyörét... vagy az idők végezetéig csak az emlékein fog koplalni magányosan.

Iskola után Cam ott várakozott Lilithék háza előtt két nagy és nehéz bevásárlószatyorral. A délutánt a város kis, organikus élelmiszereket árusító boltjában töltötte, ahol az egészséges ételek közül különleges, izgalmas dolgokat válogatott, amikről úgy vélte, hogy Lilith kedvére valók: avokádót, gránátalmát, kuszkuszt. Csupa olyan ételt, amit Lilith még sosem engedhetett meg magának, Cam legalábbis azt gondolta.

Igazság szerint ő sem engedhette meg ezeket magának. Akkor csente el őket, amikor a bolt tulajja nem figyelt. De mi lett volna a legrosszabb, ami történhet? Hogy pokolra kerül?

– Helló! – kiáltotta, amikor Lilith közeledett a feljárón lógó fejjel a gitár és a hátizsák súlya alatt. Nem nézett föl. Talán nem is hallotta, hogy köszönt neki.

– Lilith! – mondta hangosabban. – Luis azt mondta, Doritossal éled túl a reggeleket. O szentül hiszi, hogy jót tesz egy zenész állóképességének. De neked szükséged van proteinre, összetett szénhidrátokra, antioxidánsra, úgyhogy mindent idehoztam neked.

– Kopj le, Cam! – mondta Lilith, és rá se nézett, csak felmasírozott a veranda lépcsőin. Elővette a kulcsát a

hátizsákjából, és dühösen betolta a zárba.

– Hú! – mondta Cam. – Most meg mi a baj?

Lilith először hezitált, de aztán odafordult a sráchoz. A szeme vöröslött a dühből.

– Ez a baj! – Szétcibálta a hátizsákját, és kidöntött belőle egy nagy csomó fénymásolatot. Volt köztük, amit összehajtottak, volt, amit megtapostak, az egyikbe pedig valaki rágót csomagolt.

Lilith Cam arcába vágta a lapokat, aki elkapta az egyiket, ahogy szállingózott a föld felé, és ránézett a szövegre. Annak a dalnak a szövege volt, amit előző nap próbáltak, a *Flying Upside Down*.

– Nagyszerű dal – mondta Cam. – Már mondtam neked. Mi a baj?

– A baj? – kérdezett vissza Lilith. – Először a beleegyezésem nélkül beküldted a dalomat a versenybe! Aztán valahogy meggyőztél arról, hogy az én érdekemben tetted. De nem tudtad leállítani magad, ugye?

Cam nem értette.

– Lilith, mi...

Lilith kitépte a kezéből a fénymásolatot, és összegyűrte.

– Muszáj volt a dalomból vagy ezer fénymásolatot csinálnod, és kitapétáznod vele az iskolát?

Cam hirtelen megértette, mi történhetett. Lucifer látta, hogy egyre közelebb kerülnek egymáshoz, ezért közbelépett.

– Várj! Én soha... azt se tudom, merre van a fénymásoló!

Lilith nem figyelt rá.

– Most nem elég, hogy az egész iskola meg van győződve arról, hogy egy nárcisztikus szörnyeteg vagyok, még a dalomat is utálják! – Elcsuklott a hangja, ahogy a sírással küszködött. – Hallanod kellett volna, hogy röhögnek rajtam! Chloe King majdnem elájult, akkora élvezettel tépte cafatokra a dalomat! De te – és mély, elszánt dühvel meredt rá te nem is voltál ma iskolában, ugye? Kihagytad az egész, fantasztikus színjátékot!

– Igen – válaszolt Cam –, de ha hagynád, hogy megmagyarázzam...

– Ne aggódj! – mondta Lilith. – Biztos vagyok benne, hogy

holnap megnézheted az ismétlést a menzán! – Azzal vállára vette a táskáját, és belökte a bejárati ajtót. – Végeztem veled, Cam! Hagyj békén!

Cam szédült, de nemcsak Lilith dühe miatt, hanem azért is, mert átérezte, milyen megalázó lehetett mindenhol ott látni az iskolában a saját dalszövegét.

– Lilith! – szólt utána. – Soha nem tennék...

– Luisra és Jeanra akarod kenni? Mert rajtuk kívül csak neked volt példányod. – Mikor felnézett Camre, könny csillogott a szemében. – Azt tetted ma velem, amiről nem hittem el, hogy megtörténhet. Miattad szégyellnem kell a zenémet!

Cam rettentően elszomorodott.

– Ne tedd! Az a dal olyanod, Lilith!

– Eddig én is azt gondoltam – mondta Lilith, és kitörölte a szeméből a könnyet. – Amíg te oda nem vetted az egész világnak védtelenül és kiszolgáltatottan.

– Miért tettem volna ezt? – kérdezte Cam. – Hiszek abban a dalban. És hiszek benned is.

– A baj csak az, Cam, hogy én viszont nem hiszek benned! – Lilith belépett a lakásba, de az ajtóból visszanézett. – Fogd a hülye kajáidat, és menj innen!

– Neked hoztam – mondta Cam, és lerakta a szatyrokat a lépcsőre. Valahogy vissza fogja ezt fizetni Lucifernek! Az ördög most túl messzire ment. Tönkreteszi Lilithet. – Elmegyek.

– Várj! – szólt utána Lilith.

– Igen? – fordult vissza Cam. Volt valami a lány hangjában, amitől reménykedni kezdett. – Mit akarsz mondani?

– Ki vagy rúgva a bandából! – mondta Lilith. – Végleg.

KÖZJÁTÉK

DISINTEGRATION

DÁN TÖRZSE, ÉSZAK-KÁNAÁN

Kr. e. 1000 körül

A csupasz égbolton ragyogtak a csillagok, amikor Lilith kezébe vette a lantját. A szénaboglyán ott ült mellette Roland, a furulyáját a szájához készítve. A falu összes fiatalja köréjük gyűlt, és csillogó tekintettel várták, hogy kezdődjék a műsor.

A parti Cam ötlete volt, de a koncert Lilithé. Hogy megmutathassa a Cam iránt érzett szerelmét, hiszen már alig várta az aratás idején tartandó esküvőjüket. Az udvarlási időszak rövid volt és szenvedélyes, és körülöttük mindenki számára világos volt, hogy egymásnak vannak teremtvé. Az ágakból font napellenzőt, amit Lilith a testvéreivel készített aznap délután, íriszszirmok díszítették.

Először Roland játszott. Ragyogó tekintettel babonázta meg a közönséget a titokzatos furulyájának édes-bús játékával, ami mindenkit romantikus hangulatba hozott. Cam magasra emelte a bronzkupáját, és odahajolt Lilithhez, hogy érezze a bőre sós illatát.

Szerelmes hangulat volt a levegőben. Dani a karjával Liatot ölelte, aki sötét szemét lehunyva ringatózott a zene ritmusára. Mögöttük Arriane egy Tess nevű, göndör hajú lány vállán nyugtatta a fejét.

A következő dalt Lilith játszotta. Buja, fülbemászó dallam volt, amit a Cammel való első találkozásukkor improvizált. Mikor befejezte, és a taps is elcsitult, Cam magához vonta, és szenvedélyesen megcsókolta.

– Egy csoda vagy! – suttogetta Cam.

– Te is – válaszolta Lilith, és újra megcsókolta a fiút. Akárhányszor találkozott az ajkuk, mindig olyan volt, mint az első csók. A lányt ámulatba ejtette, mennyire megváltozott az élete, mióta Cam zöld szemei először mosolyogtak rá. Roland újra játszani kezdett mellette, Lilith és Cam a csókot tánccá formálva együtt ringatóztak a csillagok alatt.

Lilith kezét megszorította valaki, és mikor megfordult, Liatot látta maga előtt. Együtt nőttek fel, és barátságosan viselkedtek egymással, de nem voltak barátok. Most viszont, a párhuzamosan bontakozó szerelmük összehozta őket.

– Hát itt vagytok! – mondta Lilith, és megpuszilta Liat arcát, aztán Danihez fordult, hogy őt is köszöntse, de volt valami a fiú arckifejezésében, amitől megtorpant. Idegesnek tűnt.

– Mi a baj? – kérdezte Lilith.

– Semmi – válaszolta gyorsan Dani, aztán elfordult, és felemelte a kupáját. – Emelem poharam – kiáltotta a lármás tömegbe – Camre és Lilithre!

– Camre és Lilithre! – visszhangozta a társaság, mire Cam a lány dereka köré fonta a karját.

Dani lenézett Liatra.

– Most pedig áldozzunk egy percet arra, akit a legjobban szeretünk, és mutassuk meg neki, milyen különleges számunkra!

– Ne csináld, Dani! – morogta oda Cam az orra alatt.

– Mit? – kérdezte Lilith. Eddig a pillanatig olyan idilli volt ez az este, amilyen még soha, de Cam hanghordozásától megrémült. Felnézett az égen villódzó csillagokra, és érezte, hogy valami megváltozik, valami sötét erő árnyékolja be a boldog összeövetelt.

Lilith követte Cam Danire vetett pillantását.

– Liat Lucinda Bat Chana – mondta Dani. – Kimondom a nevedet, hogy ezzel bizonyosságot tegyek arról, hogy élsz, lélegzel... és maga vagy a csoda! – A szeme megtelt könnyel. – Te vagy az én Lucindám. Te vagy a szerelem maga.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Arriane, és keresztülverekedte magát a tömegben.

A sátor másik végéből Roland közeledett Dani felé, vagy egy tucat férfit lökve odébb az útjából. A férfiak szidták a

faragatlansága miatt, sőt ketten még fejbe is vágták a kupájukkal.

Cam azonban nem Liat és Dani felé törekedett, hanem épp ellenkezőleg, olyan messzire vonta Lilithet a tömegtől, amilyen messzire csak tudta, amikor...

Liat közelebb hajolt Dani ajkához. Dani felzokogott, és elrántotta az arcát. Valami összeomlott benne, akár egy tengerbe zúduló szikla.

És akkor fény támadt. Egy lángoszlop emelkedett a magasba ott, ahol a szerelmesek álltak.

Lilith látta a tüzet, belélegezte a füstöt. Megingott a talaj a lába alatt, és összeesett.

– Lilith! – Cam a karjaiba vette, és elsietett vele a folyó felé. – Biztonságban vagy! – mondta. – Vigyázok rád!

Lilith erősen kapaszkodott belé, és a szeme könnyel telt meg. Valami rettenetes dolog történt Liattal, de semmi mást nem hallott, csak Dani zokogását.

Miután a hold megnőtt, elfogyott, aztán megnőtt megint, és a megrázkódtatás beletörődéssé és bánattá halványult, a törzs Lilith esküvőjére irányította a figyelmét, hogy jókedvre derüljenek. Lilith nővérei elkészültek a különleges esküvői ruhával. A bátyjai a családi pincéből hordószám görgették ki a bort.

Eközben lent, a Jordán folyó egyik rejtett kanyarulatában két bukott angyal süttette csillogó testét a liliummal teli folyóparton, a last-minute úszásuk után.

– Biztosan nem akarod, hogy elhalásszam? – kérdezte Cam, aztán kirázta a vizet a hajából.

– Jól vagyok – mondta Dani, és magára erőltetett egy mosolyt. – Vissza fog jönni. Egyébként is, mi különbség van aközött, hogy ma veszed el Lilithet, vagy két hónap múlva?

Cam leemelte a legszebb köntösét a szentjánoskenyérfa ágáról, és magára öltötte.

– Számára nagy különbség! Összetörné, ha azt mondanám neki, hogy halasszuk el.

Dani sokáig nézte a vizet.

– Múlt éjjel megcsináltam a házassági papírokat. Most már biztosan megszáradt rajta a festék. – Felállt, és magára kapta a

köntösét. – Elmegyek érte.

Hogy egy kis időre egyedül maradt, Cam leült, és a folyót nézte. Kacsázott egy kavicssal a felszínén, és csodálkozott, hogy a természet törvényei még egy ilyen fantasztikus napon is érvényben maradnak.

Álmodni se mert volna arról, hogy megházasodik. Mármint, amíg nem találkozott vele. A szerelem olyan gyorsan szökkent szárba köztük, hogy ijesztő volt belegondolni, milyen sok mindent nem tud még róla Lilith, milyen sok mindent kell még elmesélnie...

Nyaka köré fonódó karok lepték meg. Puha kezek siklottak alá a mellkasán. Lehunyta a szemét.

Lilith lágyan énekelni kezdett, azt a dallamot, amit már hetek óta dudorászott magában. Aztán a szavakat is megtalálta hozzá:

*Neked adom a karom,
Neked adom az arcom,
A sebeim neked adom,
És minden hazugságom,
Te mit adsz
cserébe?*

– Ez a legbájosabb dolog, amit valaha hallottam! – mondta Cam.

– Ez a házassági fogadalmam, amit neked teszek. – A lány Cam tarkóján nyugtatta a homlokát. – Tényleg tetszik?

– Szeretem a bort, az elegáns ruhákat, a folyó hús érintését – válaszolta Cam de arra nincsenek szavak, hogy leírjam, mit érzek, amikor a fogadalmadat hallom. – Megfordult, hogy közelebb bújhasson Lilith arcához, és akkor látta meg a lányt az esküvői ruhájában. – Vagy hogy mit érzek veled kapcsolatban. Vagy amikor ezt a ruhát látom.

– Több szemérmességet, gyerekek! – szólalt meg mögöttük Dani. – Még nem vagytok házasok! – Letérdelt eléjük, és kiterített egy vastkos pergamentekercset.

– Ez gyönyörű! – mondta Cam csodálva Dani elegáns arámi

írását, és a margóra festett, légies képeket, amelyek mind az ölelkező szerelmespárt ábrázolták.

– Várj! – szólalt meg Lilith összehúzott szemöldökkel. – Ebben az áll, hogy itt fogunk megesküdni, a folyónál.

– Van ennél jobb hely? Itt szerettünk egymásba. – Cam igyekezett, hogy vidáman csengjen a hangja, de közben belenyilallt a félelem, mert tudta, mit akar mondani a lány.

Lilith mély levegőt vett, és jól megfontolta a szavait.

– Ti Danivel semmibe veszitek a szokásokat, és én ezt alapvetően szeretem. De hamarosan *összeházasodunk*, Cam! Csatlakozunk egy régi hagyományhoz, amit viszont tisztetek. A templomban akarok veled egybekelni!

A templomban, ahová Cam nem teheti be a lábát. És túlságosan szégyellte elmondani, miért. Szégyellte, hogy egy bukott angyal, márpedig bukott angyal nem léphet megszentelt földre.

Már az elején meg kellett volna mondania az igazat. De ha elmondja, az véget vetett volna a szerelmüknek, hiszen hogy is fogadhatná el őt úgy, ahogy van, egy olyan erényes lány, mint Lilith?

– Kérlek, Lilith – mondta –, próbálj meg elképzelni egy csodálatos esküvőt itt a folyónál...

– Megmondtam, mit akarok – vágott közbe Lilith. – Azt hittem, megegyeztünk.

– Egy olyan házasságba sose mentem volna bele, amit a templomban kell megkötni – mondta Cam, és igyekezett higgadtan beszélni, nehogy elárulja magát.

– Miért nem? – kérdezte Lilith ámulva. – Milyen titkot rejtegetsz?

Dani arrébb lépett, hogy kettesben tudják tisztázni ezt a kérdést.

De Cam még ebben a pillanatban sem tudta rávenni magát arra, hogy elmondja a lánynak, hogy ő nem emberi lény, hanem másmilyen. Annyira szerette, hogy nem tudta volna elviselni, ha kisebb lesz a szemében. Márpedig *biztosan* ez történne, ha Lilith megtudná az igazat.

Odafordult hozzá, hogy az emlékezetébe vésson minden egyes szeplőt az arcán, a hajában megcsillanó minden

napsugarat, a szemének színjátészó kékjét.

– Te vagy a legkáprázatosabb teremtmény, akit valaha láttam...

– A templomban *kell* megesküdnünk! – mondta Lilith nyomatékosan. – Főleg azután, ami Liattal történt. Máskülönben a családom és a közösség sem fogja elismerni a házasságunkat.

– Én nem a törzsedből való vagyok.

– De én igen – mondta Lilith.

A törzs akkor sem ismerné el ezt a házasságot, ha megtudná az igazságot Cammel kapcsolatban. Cam eddig erre nem gondolt, ez volt a baj. Annyira magával ragadta a szerelem, hogy nem figyelt rá, milyen sok akadályba ütközik a szerelmük.

Undorodva nézett a templom felé.

– Nem fogom betenni oda a lábamat!

Lilith a könnyeivel küszködött.

– Akkor nem szeretsz!

– Jobban szeretlek, mint ahogy azt valaha is lehetségesnek hittem – mondta Cam határozottan –, de ettől még semmi sem változik.

– Nem értelek, Cam...

– Vége – mondta Cam, hirtelen megértve, mit kell tennie. Ma el kell válniuk egymástól, és összetört szívvel élni tovább. Nincs más út. – Nem lesz esküvő. Vége mindennek.

Keserően ejtette ki a szavakat, és amikor Lilith megszólalt, Cam dühösebbnek hallotta, mint valójában. Így jött létre az ő változata. Ezek a szavak kellettek ahhoz, hogy mindennek véget tudjon vetni.

– Összetöröd a szívem! – mondta Lilith.

De Cam ezt hallotta a szavai mögött: *Rossz ember vagy! Íme, ismerlek!*

– Felejts el! – mondta. – Keress nálam jobbat!

– Soha! – kiáltott fel Lilith. – Az én szívem a tiéd! A fenébe is, ha ezt nem tudod!

De Cam tudta, hogy Lilith igazából így értette: *Remélem, hogy ezer évig élek majd, és ezer leányt szülök, hogy mindig legyen olyan nő a földön, aki a nevedet átkozza!*

– Viszlát, Lilith! – mondta Cam hűvösen.

A lány felüvöltött fájdalmában, felkapta a házassági szerződést, és a folyóba dobta. Aztán térden kúszva, sírva nyújtózott a víz felé, mintha vissza akarná szerezni. Cam figyelte, ahogy a szerelmük utolsó bizonyítéka eltűnik a hullámok között. Most már csak neki kell eltűnnie.

Az ezt követő, sötét napokban és évtizedekben, valahányszor Cam Lilithre gondolt, mindig felidézni vélt egy-egy kellemetlen részletet, ami igazából soha nem történt meg aznap a folyónál.

Hogy Lilith leköpte.

Hogy Lilith őrjöngve a földre lökte.

Hogy Lilith lemondott a szerelmükről.

Mígnem az igazság, amit Cam nem volt hajlandó elmondani a lánynak és Lilith dühének emléke éppúgy feledésbe nem merült. Mígnem Cam emlékezetében valójában Lilith hagyta el őt. Míg könnyebb nem lett számára, hogy a lány nélkül éljen.

Nem hagyta, hogy emlékezzen a lány arcát végigszántó könnyekre vagy arra, ahogy a lány megérinti a fenséges szentjánoskenyérfát, mintegy búcsúzóul. Megvárta, amíg a nap lement, és feljött a hold. Mikor a fehér szárnyait kétoldalt kibontotta, azzal olyan szelet kavart, hogy a fűszálak is hajladoztak.

Az a Cam, aki akkor éjjel elhagyta a Jordán folyót, már sosem tér vissza.

TIZENEGY

BREAK ME

LILITH

Hét nap

MÁSNAP A REGGELINÉL Lilith kivette Bruce kezéből az állott, gyári süteményt, és lerakott elé egy tál gőzölgő zabkását.

– Zabkása á la Lilith – mondta. – Bon appétit!

Büszke volt a kutyulmányára, amiben gránátalmamagok, kókuszreszelék, dió és friss tejszín is volt, mind Cam adományának jóvoltából.

Mikor szembesítette a fiút a fénymásolt dalszöveggel, az úgy tett, mintha nem tudná, miről beszél. De az étel nyilvánvaló bizonyítéka volt a bűntudatának, így próbálta rávenni, hogy megbocsásson neki.

– Fantasztikus az illata! – mondta Bruce a kanalát készítve. Iskolához volt öltözve, egy enyhén gyűrött, galléros pólóba és homokszínű nadrágba. A haja tiszta volt, és hátra volt fésülve. Lilith még mindig nem szokott hozzá, hogy ne pizsamában lássa. – Honnan szedted ezt a sok luxi kaját?

– Cam – mondta Lilith, miközben egy tálba zabkását mert az anyjának, aki épp haját szárított.

– Miért vörösödsz el, és miért ráncolod a homlokodat, amikor kimondod a nevét? – kérdezte Bruce. Máris üres volt a tányérja. – Van még? És Cam nem hozott ilyen csokicseppeket?

– Mert egy tahó. És nem, nem hozott. – Lilith lerakta elé az anyjuk adagját, és nekiállt elkészíteni egy újabb lábosnyit. Nincs értelme spórolni a rendes étellel, sokkal jobb, ha élvezettel elfogyasztják, főleg most, hogy Bruce jobban van.

Egészségesnek kell maradnia.

Lilith ledobta magát az öccse melletti székre, és próbálta elképzelni, milyen lenne, ha valaki annyira megbántaná Bruce-t, ahogyan Cam őt.

– Óvatosnak kell lenned az emberekkel. Igazán csak egymásban bízhatunk. Érted?

– Elég magányosnak hangzik – válaszolta Bruce.

– Hát, ja – ismerte el Lilith egy sóhaj kíséretében. – Tényleg olyan.

De még mindig jobb, mint ha hagyja, hogy a Cam-félék tönkretégyék az életét.

– Menj innen! – mondta Lilith, és becsapta a szekrényajtót, mikor becsöngetés előtt meglátta a közeledő Camet a folyosón. Nem érdekelte a fiú kezében lévő íriszcsokor sem. A finom illatuk, amelyért odavolt, amikor két nappal korábban megtalálta a virágokat az asztal tetején, most émelyítette. Minden, amihez Cam hozzáért, émelyítő volt.

– Neked hoztam őket – mondta Cam, és odanyújtotta a csokrot.

– Nagyon sajnálom.

– Egész pontosan *mit* sajnálsz? Hogy megcsináltad azokat a fénymásolatokat?

– Nem – mondta Cam. – Azt sajnálom, hogy tegnap olyan szörnyű napod volt. Ezzel próbállak felvidítani.

– Szeretnél felvidítani? – mondta Lilith. – Akkor húzz a vérbe!

Kikapta a csokrot Cam kezéből, földhöz vágta, és elviharzott.

Cam meghúzta magát osztályfőnöki és irodalomórán, aztán Lilithnek több órán keresztül nyugta volt tőle. Biológiaórán még meg is enyhült a kedve, mert a változatosság kedvéért

megcsinálta a háziját.

– Meg tudja mondani valaki, mi a különbség a mitokondrium és a Golgi-készülék között? – kérdezte Mrs. Lee a tábla mellől.

Lilith csodálkozva nézte a feje fölé nyújtózkodó ujjait. Alig hitte el, hogy tényleg jelentkezik, még hozzá magától, biológiaórán.

Mrs. Lee félrenyelte a kávé, amikor meglátta az első sorban türelmesen jelentkező Lilithet.

– Oké, Lilith – mondta, de nem sikerült lepleznie a csodálkozását –, halljuk!

Lilith csak Luis miatt volt képes felelni. Előző nap, ebédkor, a srác odalépett hozzá a menzai sorban.

– Tegnap este kitaláltam egy új ütemet a *Flying Upside Down*hoz – mondta, és lekopogta a szinkópáit ritmust a tálcáján.

– Én is gondoltam rá, hogy felpörgethennék egy kicsit a tempót – mondta Lilith.

Luis kifizette a burgerét, Lilith pedig felhasználta az ingyenebéd-kuponját. Kicsit nyugtalan volt, hogy a srác tesz majd valami becsmérő vagy gunyoros megjegyzést, de Luis egyáltalán nem szólt. Aztán kiszúrták az egyedül üldögélő Jeant, és Luis odament hozzá, és mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, leült vele szemben, holott Lilith még sosem látta őket egy asztalnál ülni. A két srác felnézett Lilithre, aki zavartan álldogált mellettük.

– Hivatalos felkérésre vársz? – kérdezte Jean, és megpaskolta a mellette lévő széket. – Csüccs le!

Igy is lett. És Lilith észrevette, hogy ebből a szemszögből, a barátai közt ülve, a menzának teljesen más a hangulata. Meleg volt és világos, lármás és szórakoztató, és életében először úgy érezte, hogy túl gyorsan lett vége az ebédnek.

Sokat beszélgettek a zenéről, de a legjobban az lepte meg, hogy az ebédszünetben kiderült, a zenén kívül is van egy csomó mondanivalójuk egymásnak. Például, hogy Jean mennyire izgul, hogy Kiminek nem engedik majd meg a szülei, hogy sokáig kimaradjon a szalagavató estéjén.

– Fogod magad, haver, és átmész hozzájuk – mondta Luis. –

Leülsz a kínos kanapéra a kínos faterjával, és kínosan elbeszélgetsz vele a továbbtanulási terveidről vagy valami hasonlóról. Szívd fel magad, de legyél tiszteletre méltó és tiszteletteljes. A lányos apák imádják az ilyen baromságot.

– Nem hiszem el, hogy egy elsőstől fogadok el tanácsot! – viccelt Jean, és elvett egy sült krumplit Luis orra előtt.

De az elsősről az is kiderült, hogy már-már zseni biológiából. Mikor Lilith a házjáról siránkozott, Luis énekelni kezdett:

– *A plazmamembrán a kidobóember, aki távol tartja a csőcseléket.*

– Hú, ez micsoda? – kérdezte Lilith.

– Olyasmi, mint az *Egyszer volt... az élet* musicalváltozata, csak hogy ezt én írtam – mondta Luis, és elénekelt a dal többi részét is, amiben a sejtek minden elemére volt egy fülbemászó, mnemotechnikai megoldása. Mikor befejezte, Jean megtapsolta, Lilith pedig megölelte, mielőtt végig gondolta volna, mit csinál.

– Nem is értem, miért nem jutott soha eszembe, hogy dalokkal segítsék magamnak tanulni! – mondta.

– Mert nem is kell – vigyorgott Luis. – Én majd megtanítok neked mindent, amit tudok. Ahogy mondom: mindent.

Most a biológiaórán Lilithnek eszébe jutott, amit Luis a mély hangján énekelt neki előző nap, és, csodák csodája, jól tudta a választ. Alig várta, hogy beszámolhasson neki erről.

Ebédkor ott találta Luist a menzán, épp az üdítősgépből próbált még több jeget kipumpálni. Lilith odaszökdécselt hozzá, és elkezdett énekelni. Luis vigyorogva megfordult, és az utolsó sort már együtt énekelték.

– Megmentőm! – mondta Lilith. – Kösz!

– Több is van még ott, ahonnan ez jött – mondta Luis egy félvigyorral.

– Tényleg? – kérdezte Lilith. Nagyon örült volna, ha ebből rendszert csinálnak. Nem engedhette meg magának, hogy magántanárt fogadjon minden tárgyból, amiből bukásra áll.

– Milyen órád lesz ebéd után? – kérdezte Luis, és

leszürcsölte a kóla habját, hogy ki ne loccsanjon.

– Amerikai történelem – nyögött fel Lilith.

– Van egy fantasztikus rockoperám, ami a polgárháború csatáit veszi sorra – mondta. – Az egyik legjobb művem.

– Lilith? – A vállára tett kéztől Lilith azonnal megpördült. Cam egy menzai tálcán nyújtotta felé a kedvencét, lasagnét.

– Nem vagyok éhes – mondta. – Melyik szót nem értetted abból, hogy húzz a vérbe? Vagy mondjam hangosabban?

– Hé, haver, én majd megeszem azt a lasagnét – mondta Luis.

Jean Rah felállt az asztaltól, ahol eddig ült.

– Mi az ábra, srácok? – kérdezte.

Cam odaadta Luisnak a tálcát, miközben Lilith válaszolt:

– Cam ki van rúgva a bandából.

– Na, most mit csináltál? – kérdezte Jean a fejét csóválva.

Mellette Luis kiguvadt szemmel lapátolta a szájába a lasagnét.

– Lilith azt hiszi, én fénymásoltam le a dalszövegét, és plakátoltam ki vele az iskolát – mondta Cam, és zavarában a pólója gallérját húzkodta. – Nem világos, *miért*, de ezt gondolja.

– Figyelj, Lilith! – kezdte Luis, miközben a kézfejjével törölgette le a szószot a szájáról. – Én vagyok a könyvtári asszisztens, és tegnap csinálnom kellett egy-két fénymásolatot. Az a fénymásolat, amiről szó van, pont előttem volt a sorban. Nekem csak az jött le, hogy vagy ezer oldal – forgatta a szemét Luis. – Ha ilyen sokat fénymásol az ember, ahhoz kód kell. Ezt a feladatot egy külső számítógépről küldték, méghozzá a King Media felhasználói fiókjából.

Jean a homlokát ráncolta.

– Szóval vagy Chloe King volt, vagy...

– A gyakornok – mondta Cam. – Luc.

– Tökmindegy! – mondta Lilith, és furamód mérges volt, hogy a Camről képzelt sztori valótlannak bizonyult. – Cam ettől még nem lesz bandatag. Jean, Luis, sulis után próbálunk.

Ám amikor Lilith az órák után odaért a zeneterembe, nem

találta a barátait. Helyettük a Perceived Sights készülődött a próbára. Pontosabban az új gitártechnikusuk hangolta be a hangszereiket, egy csendes lány, akit Karén Wal kérnék hívtak, és biológián Lilith mellett ült. A száját harapdálva pengette a húrokat és tekergette a hangolókulcsokat Chloe csillogó elektromos gitárján. Lilith látta, hogy Karén nem egészen biztos a dolgában, de a bandatagokat ez nem nagyon izgatta. Az emelvényen heverészték, smoothie-t iszogattak, és a telefonjukon játszottak.

– Khm, June, te most tényleg megosztottad velem azt a nyomi klasszikus zenei Spotify-rádiót? – kérdezte Teresa a szóke lánytól a bal oldalán.

– Chopin, azt szoktam hallgatni elalváshoz – válaszolta June.

– Dinka! – mondta Chloe anélkül, hogy felnézett volna az okostelefonjából. – Az én kedvenc adóm most az *All Prince All the Time*. Múlt pénteken is azt hallgattuk Deannel.

Lilith elképzelte az angyalarcú June-t, ahogy az ágyában fekszik, és Chopin-keringőkre álmodik. Ő is próbált korábban zenére aludni, de neki kényszeredés volt. Mert minden egyes hangra odafigyelt, megcsodálta az akkordváltásokat, és folyton próbálta kihallani a különböző hangszereket.

Lehet, hogy a zene másokat megnyugtat, és engedi, hogy ellazuljanak, de Lilithet sosem hagyta nyugton.

– Valaki levette az ajtóról a táblát, hogy *Nyomiknak kívülről tágasabb?* – kérdezte Chloe, amikor észrevette, hogy Lilith az ajtóban áll. – Azért jöttél, hogy még több gagyi dalszöveggel áraszd el a gyanútlan áldozatokat?

Lilith ugyan nem szerette Chloet, de elég jól ismerte ahhoz, hogy rájöjjön, nem hazudik. Tényleg azt gondolja, hogy Lilith maga ragasztgatta ki azokat a fénymásolatokat.

Tehát nem ő a tettes.

Viszont Luis azt mondta, hogy a nyomtatási parancs a King Media egyik számítógépéről érkezett. Eszébe jutott, hogy Cam is azt mondta, Luc készíthette a fénymásolatokat. De ennek semmi értelme. Miért próbálná szabotálni a részvételét a gyakornok?

– Nem láttad Luist és Jeant? – kérdezte Chloet Lilith. – Itt

lenne próbánk.

– Hát, most már nem – mondta Chloe, és az ajka epés mosolyra rándult. – Kidobtuk innen azokat a lúzereket. Ez most a *mi* területünk.

– De...

– Ti meg használhatjátok azt a betonplaccot a szemetes mellett. Na, tűnés! – mondta Chloe elhessegetve Lilithet. – Kopás van! Mindjárt kezdünk, és nem akarom, hogy ellopj a zenénket!

– Oké – válaszolta Lilith rezzenéstelen arccal, és kilökte az ajtót. – Még véletlenül kísértésbe jövök, hogy ellopjam az úttörő jelentőségű, dekoltázsmutogató gitártechnikádat!

Lilith a parkolóban, Jean babakék Hondájának motorháztetején üldögélve találta meg a fiúkat. A hőmérséklet emelkedett ebéd óta, és az aszfaltból áradt a forróság. A nap fakó narancs pötty volt egy füstfelhő mögé bújva. Luis szemöldöke csöpögött az izzadságtól, amikor megkínálta Lilithet az utolsó morzsákkal abból az óriási zacskó Doritosból, amit a kezében tartott.

– Kösz, most épp jó hasznát tudnám venni egy kis chipsnek – mondta Lilith.

– Téged is kidobott Chloe? – kérdezte Jean, és felrakta a lábát a kocsifényszórójára.

Lilith bólintott.

– Most hova megyünk próbálni? A mi házunk tutira nem jöhet szóba.

– A miénk sem – mondta Luis két ropogtatás között. – A szüleim kinyírnának, ha megtudnák, hogy benne vagyok egy bandában. Azt hiszik, hogy az extra érettségi előkészítő miatt maradok ma tovább.

– Hozzánk se mehetünk – mondta Jean. – Én vagyok a legidősebb ötünk közül, és srácok, a ti érdeketekben jobb, ha nem ismerkedtek meg a testvéreimmel! Különösen az ikrekkel nem. Totál betegek.

– Tehát meg vagyunk lőve – mondta Lilith.

Eszébe jutott a Rattlesnake patak, de generátorra akkor is szükségük lenne a mikrofonhoz, a hangfalakhoz meg a szintetizátorhoz. Ott nem működne.

– És mi van Cammel? – kérdezte Jean. – Tudja valaki, hol lakik?

– Bocs, de arról a Camról beszélsz, aki már nem tagja a zenekarnak? – kérdezte Lilith hunyorogva.

– Nem ártott neked, Lilith – mondta Jean. – Tudom, hogy zavarban vagy, de nem Cam volt az. Beszélne kéne vele, és tisztázni a dolgot. Szükségünk van rá.

Lilith nem válaszolt. Örült, hogy Jean és Luis a barátja, és ezt nem akarta elrontani, de nem fogja hagyni, hogy rávegyék, engedje vissza Camet a bandába. Mégis, most, hogy Jean felhozta, igazából őt is érdekelte, hol lakik.

– Könyvtári asszisztentst a fedélzetre! – mondta Luis, és kutatni kezdett a telefonjában. – Nekem hozzáférésem van a diákadatbázishoz, amiben mindenkinek megvan a címe. – Hátrahajtotta a fejét, és kirázta a szeméből a haját. – Tessék, Dobbs utca 241. – Beleöntötte a maradék chipset a szájába, aztán kidobta a legközelebbi kukába a galacsinba gyúrt zacskót. – Menjünk!

– Ez még nem jelenti azt, hogy visszaengedem a Revenge-be – vetette oda Lilith a srácoknak, akik már szálltak is be a kocsiba. – Csak odamegyünk, és megnézzük, mi van.

Luis átengedte Lilithnek az anyósülést, amit ő lovagias gesztusként értékelt, majd Jean GPS-ének irányításával a város zűrösebb végébe vették az irányt. Jean bekapcsolta a lejátszót, mert ragaszkodott hozzá, hogy megmutassa a többieknek az egyik kedvenc új albumát, amit egyébként mindannyian szerettek, és elhajtott a bevásárlóközpont mellett, ahol Lilith is minden reggel elsétál iskolába menet. Befordultak Lilithék környékére, és elhajtottak az utcájuk mellett.

Lilith levegőt sem mert venni, amíg el nem tűnt a visszapillantó tükröből a kocsibejárójuk, mintha Jean és Luis

felismerhetné, hogy a kis köz végén álló randa ház az, amit Lilith az otthonának nevez. Bruce-ra gondolt, ahogy bent ül, és a kedvenc vetélkedőműsorának korábbi részeit nézi, mellette Alastor a kanapén... és úgy érezte, elárulja az öccsét azzal, hogy szégyelli, hol lakik.

Meglepte, hogy Cam is a városnak ebben a felében él. Eszébe jutott egy korai beszélgetésük, amikor Cam azt mondta neki, hogy előző éjjel a szabad ég alatt aludt. Akkor azt gondolta, viccel. Mert úgy tűnt, elég sok pénze van. Saját motorral jár, és a bőrkabátja is drágának tűnik. Bevásárolt nekik, kaviárral kínálta Lilithet, és ma reggel még virágot is hozott neki.

Jean bevett egy éles bal kanyart, és lefékezett.

– Ez nem lehet!

Lilith is így gondolta. A Dobbs utca egy hosszú, egyenes utca volt, amit teljesen lezártak a forgalom elől. Itt nem voltak sem házak, sem épületek. Az üresben járó autójuk és a távoli, égő hegyek közötti lezárt út közepén több száz összetákolt sátor és kartonkalyiba sorakozott. A sátrak között emberek ögyelegtek, és egyáltalán nem úgy festettek, mint Cam. Szakadtak voltak, szerencsétlenek, és többen be is voltak tépve.

– Lehet, hogy az adatbázisban van a hiba – mondta Luis elővéve a telefonját.

– Menjünk, nézzük meg! – És Lilith már nyitotta is az ajtót.

Luis és Jean követte őt a sátorváros széléig, miközben törött üvegeken és penészes kartondobozokon lépkedtek át. Furcsán hideg volt itt, csípős szél fújt. Lilith nem tudta, mit keres, már nem hitte, hogy itt találja Camet.

Rettenetes szag terjengett a levegőben, olyan volt, mint egy izzadságszagú szemétlerakó, amit benzinnel locsoltak le. Lilith a száján át véve a levegőt próbálta megérteni, amit lát. Elsőre teljes káosznak tűnt. Vézna gyerekek rohanguáltak mindenütt, férfiak civakodtak a bevásárlókocsi tartalma fölött, a fémhordókból lángok csaptak ki. De minél tovább tanulmányozta Lilith a Dobbs utca világát, annál több értelme lett. Kis közösség volt, saját szabályokkal.

– Én láttam meg elsőnek! – kiáltotta egy Lilith anyjával egyidős nő egy másik, fiatalabb nőnek, és kitépett a kezéből egy

pár vászoncipőt.

– De az én lábamra jó! – vitatkozott a másik. Szőke rasztája volt, haspólót viselt, Lilith látta a kilógó bordáit. – A nagylábujjad se férne bele!

Lilith lenézett a saját, szétesőben lévő bakancsára, aminek a fűzőjét már több helyen össze kellett csomózni, ahol elszakadt. Jó ideje ez volt az egyetlen pár cipője. Próbálta elképzelni, hogy még ez sincs neki.

– Talán mennünk kéne – mondta Jean nyugtalan arccal. – Holnap is tudunk beszélni Cammel a suliban.

– Odanézzetek! – mutatott Lilith egy fiúra, aki vászontáskával a vállán épp kilépett egy sötétzöld sátorból.

Cam megállt egy pillanatra, és felnézett az égre, mintha ki tudna olvasni belőle valamit, amit senki más nem.

Ezzel a háttérrel, a lemenő nap halvány fényében Cam teljesen másnak tűnt, mint egyébként. Idősebbnek és fáradtnak. Vajon mindig így nézett ki? Lilith megsajnálta. Elgondolkodott azon, vajon mennyit kell tettetnie Camnek az iskolában ahhoz, hogy olyan magabiztosnak és titokzatosnak tűnjön.

Tényleg ez az otthona? Lilith eddig nem tudta, hogy vannak Cross-roadsban, akik így élnek. Sosem gondolta, hogy bárki is rosszabb helyzetben lehet, mint a saját családja.

Cam elindult az irányukba, de nem vette észre őket. Lilith a pólójuknál fogva húzta arrébb a srácokat, hogy kikerüljenek a látóköréből.

Cam odabiccentett két idősebb férfinak, ahogy elment mellettük. Az egyikőjük ökölpacsira emelte neki a kezét.

– Helló, tesó!

– Hogy vagy, August? – hallotta Lilith Cam hangját.

– Nem panaszkodhatom! Csak az a fogfájás...

– Szorítok neked! – mondta Cam mosolyogva. Egyik kezét a férfi vállára tette, és mélyen a szemébe nézett. A férfi, megbabonázva Cam tekintetétől, mintha megkönnyebbült volna.

Lilithet is megbabonázta, amit látott. Ezen a helyen mindenkinek ugyanolyan sóvár, nyughatatlan volt a tekintete. Kivéve Camet. A kimerültségén túl derűs nyugalmat árasztott, mintha ezen a világon semmi sem bánthatná. Talán tényleg így

is van. Lilith úgy érezte, még sosem látott ilyen szépet. Ő is ilyen szeretne lenni. Kiegyensúlyozott, önálló és szabad.

– Kezd olyan érzésem lenni, hogy tényleg itt él – mondta Jean.

– Már ha ezt életnek lehet nevezni – szólt Luis, és elindult Cam felé. – Nem kell itt lennie, nálunk van két szabad szoba. Biztos vagyok benne, hogy a szüleim engednék, hogy nálunk csövezzen.

– Várj! – fogta vissza Lilith. – Lehet, hogy zavarba hozza, hogy megtudtuk, hol lakik. – Mert fordított esetben ő biztos zavarba jönne. – Majd beszélünk vele holnap.

Figyelte, ahogy Cam odasétál egy égő fémhordóhoz, ahol egy apa fémrostélyon hot dogot sütött a négy gyerekének. Mindegyik virslit kettévágta, mielőtt megfordította őket a vason, de amikor Cam megállt előttük, az egyiket elkezdte még kisebb darabokra szelni.

– Éhes vagy? – kérdezte Camet, és odanyújtott neki egy negyed virslit.

– Nem, köszönöm – válaszolta Cam. – Ami azt illeti... – Benyúlt az oldal táskájába, és kihúzott egy alufóliába tekert csomagot. – Egyétek meg inkább ezt!

A férfi kicsomagolta, amit Cam átnyújtott neki, és egy óriási szendvics került elő belőle. A férfi meglepetten nézett Camre, jó nagyot harapott a szendvicsből, aztán a többi felosztotta a gyerekei között. Míg ők ettek, a férfi hálásan megölelte Camet.

Mikor befejezték az evést, a legidősebb fiú, aki körülbelül annyi idős lehetett, mint Bruce, odavitt Camnek egy lerobbant gitárt. Ő megborzolta a fiú haját, aztán leült közéjük. Megpróbálta felhangolni a gitárt, de Lilith is hallotta, hogy reménytelen a helyzet. Két húr is el volt pattanva rajta. Cam mégsem adta fel, és a gitár hamarosan tényleg egy kicsit jobban szólt, mint előtte.

– Van valami kívánságotok? – kérdezte a gyerekeket.

– Egy altató – mondta ásítva a legkisebb fiú.

Cam egy pillanatra elgondolkodott.

– Ezt egy nagyon tehetséges zenésztől tanultam – mondta aztán –, Lilithnek hívják.

Ahogy belekezdett az *Exile* első ütemeibe, Lilithnek elakadt

a lélegzete. Gyönyörűen énekelte a szerzeményét, lassan, mély átéléssel, és olyan mélységet adott hozzá, amit Lilith eddig nem tartott lehetségesnek. Kétszer is elénekelte. Mire másodszorra abbahagyta, a gyerekek már majdnem aludtak. Mögöttük az édesapa halkán megtapsolta Camet.

– Hú! – suttogta Jean.

– Igen – válaszolta Lilith. Reszketett, majdnem sírt, annyira meg volt hatva, hogy ennél többet ő sem tudott volna mondani.

– Indulnunk kéne – mondta Luis.

Néhány órával korábban Lilith még azt hitte, végleg lemondott Camról. Most megszédülve követte a barátait Jean kocsijához, mintha a világ minden egyes lépéssel zökkenne egyet.

Egyedül abban volt biztos, hogy nagyot tévedett Cammel kapcsolatban.

TIZENKETTŐ

SPELLBOUND

CAM

Hat nap

CAM A DOBBS utcában ébredt, egy zöld sátorban, beállt derékkel, a lábánál egy kóbor kutyával. Néhányszor már aludt itt, mióta megérkezett Crossroadsba. Itt nem volt annyira magányos, mint a Trumbull sportcsarnokának tetején.

Letolta magáról a kutyát, és kikukkantott a fakó rózsaszín napfelkeltébe. Errefelé korán kezdődött a reggel. Mindenki éhes volt és kótyagos a nehéz éjszakától. Hétkor nyitott az ingyenkonyha, Cam ott önkénteskedett a reggeli műszakban iskola előtt.

Végigballagott az utcán, családok mellett haladt el, akik kezdték a napot. Kibújtak a sátraikból, nyújtózkodtak, nyűgös gyerekeket ringattak. Az ingyenkonyhaként újrahasznosított, elhagyatott irodaépülethez érve belökte az üvegajtót.

– Reggelt! – üdvözölte Camet bent egy Jax nevű, idősebb, ösztövérférfi. – Rögtön kezdheted is. – Fejével a horpadt acélpult felé bökött, amin egy óriási doboz Bisquick instant palacsintatészta állt egy nagy tál mellett.

Nem sokat csevegetek, de Camnek jó volt így. Hozzáadta a porhoz a tejet és a tojást, aztán elkezdte kikeverni a palacsintatésztát, tudva, hogy a Ballard fiúk, akik imádták a zenéjét, az elsők között lesznek a sorban. Egy fél hot dog és néhány falat szendvics nem egy növésben lévő gyerekek való vacsora. Rövid idő elteltével Cam már a magáénak érezte a Dobbs utcán élő családok sorsát. Megszállottja volt a halandó

életnek, és nem csak Lilithének. Lenyűgözték az emberek. A sok kis láng, ami hol felvillan, hol kialszik az örökkévalóságban.

– Minden oké, Cam? – kérdezte Jax a tűzhely mellől, ahol löncshússzeleteket grillezett. – Nem festesz túl jól.

Cam letette a palacsintatészta tálát, és odasétált a sötétített ablakhoz, hogy megnézze a tükörképét. Zöld szeme alatt sötétlila táskák lógtak. És mióta van tokája? Most még a keze is öregnek tűnt, foltos és ráncos volt.

– Jól vagyok – mondta, de bizonytalanul hangzott. Szörnyen nézett ki, és úgy is érezte magát.

– Egyél valami reggelit a sulis előtt! – mondta Jax kedvesen, és hátba veregette Camet, mintha egy tál palacsintától egyszerűen elpárologna minden problémája, amit az ördög feltálat neki.

– Cam...

Lilith a szekrényénél találta meg osztályfőnöki előtt. Repülve érkezett a Dobbs utcából, hogy még be tudjon suvasztani egy zuhanyt, mielőtt az öltöző megtelik az atletizáló kölykökkel. Azt gondolta, a zuhanytól egy kicsit jobban néz majd ki, de ahogy öltözködött, az itteni tükör pontosan olyan kegyetlen volt, mint az ablak az ingyenkonyhán.

Most már a lábai is kezdtek átalakulni. Egyre feketébbek voltak, és mintha hasíték alakulna ki rajtuk középen, pont mint az elátkozottak patáin. Már nem fért bele a saját bakancsába, lopnia kellett egy újat egy belvárosi motorosboltból.

– Helló! – Cam csak bámulta Lilith kedves arcát.

– Hogy vagy? – kérdezte a lány gyengéden.

– Voltam már jobban is. – Nem szívesen ismerte ezt el, de kiszaladt a száján az igazság, mielőtt cenzúrázhatta volna.

Diákok áradata hömpölygött tova mellettük a folyosón. Mindenki a szalagavatóról beszélt. Valaki egy focilabdát rúgott Cam fejéhez, de ő még időben kitért előle.

– Tudok valahogy segíteni? – kérdezte Lilith a srác szekrényének dőlve, és halványan elmosolyodott. Egy Four

Horsemen-pólót viselt, a keskeny derekán csomóba kötve. A haja még mindig nedves volt a zuhany után, és fréziaillatot árasztott. Cam nem tudta megállni, hogy közelebb ne hajoljon hozzá.

Emlékezz rám! – szerette volna mondani, hiszen ha Lilith emlékezne arra, hogy milyen volt, amikor először egymásba szerettek, a lány nem csak hajdani önmaga fakó mását látná benne.

– Azt hittem, dühös vagy rám – mondta Cam.

Legnagyobb ámulatára Lilith megfogta a kezét. Az ujjai hűvösek és erősek voltak, az ujjhegyeknél megkeményedett rajtuk a bőr a sok gitározástól.

– Fontosabb dolgok is vannak annál – mondta Lilith.

Cam kapott az alkalmon, és közelebb lépett, sóvárogva, bárcsak megsimíthatná a haját. Tudta, milyen lenne. Nedves és csodálatosan puha, épp mint Kánaánban, amikor Lilith a karjai közt feküdt a folyóparton úzás után, és a haja szétterült Cam csupasz mellkasán.

– Mi lehetne fontosabb a te bizalmasnál? – kérdezte a lányt.

Lilith Cam felé billentette a fejét, és álomszerű tekintet jelent meg a szemében a gyanú helyett, amihez Cam már hozzászokott ebben a pokolban. A lány ajkai kissé elnyíltak. Camnek elakadt a lélegzete...

– Szóval, srácok... – Jean Rah jelent meg mellettük, és feltolta a fejére a zöld, műanyag keretes napszemüvegét. – Most akkor van zenekarunk vagy sem?

Lilith hátrébb lépett, és a rövidnadrágja szélét kezdte húzogatni. Zavarban volt, mint aki hipnózisból ébredt, és nem emlékszik, mi történt egy pillanattal korábban.

Cam tudta, hogy Jean nem akart rosszat, de abban a pillanatban legszívesebben megütötte volna.

– Felteszem, hogy újra beszéltek egymással – folytatta Jean, látva Cam tekintetét –, ami azt jelenti, hogy elsimítottátok az ügyet, és újra tudunk...

– Épp most dolgozunk az ügyön – mondta Lilith.

– Akkor dolgozzatok gyorsabban! – mondta Jean, és csettintett az ujjával. – Meg kell beszélnünk egy fontos dolgot a szalagavatót illetően. – Oldalba bökte Lilithet. – Na, elhívtad

már?

– Hova hívott el? – kérdezte Cam.

– Hát a szalagavatóra! – válaszolta Jean.

Lilith arca a vörös legkülönbözőbb árnyalatait öltötte magára, Cam szemöldöke pedig az egekig szaladt. Egy romantikusabb pillanatra várt, hogy ő hívhassa el *Lilithet* a szalagavatóra. Tényleg ezt tervezte volna Lilith?

– Természetesen! – szaladt ki a száján. – Nagyon szívesen elmegeyek!

Jean kacsintott egyet.

– Hé, haver, csak vicceltem! Bocs. Azt hittem nevensz majd rajta. Ami azt illeti, azt hittem, mind a ketten nevettek majd...

Cam nyelt egy nagyot.

– Jópofa!

– Nincs szükségem partnerre ahhoz, hogy eljátsszak egy dalt a saját bandámmal – mondta Lilith. – Úgyhogy mindenki nyugodjon le!

– Ja, Szalagavató Király – nevetett Jean –, nyugi van!

Cam nekilökte egy szekrénynek.

– Kösz, haver!

– Viszont azon *tényleg* eltűnődtem, Cam – kezdte Lilith egy vörös hajfűrtjét csavargatva –, hogy mi lenne, ha visszajönnél a bandába. – Jeanra pillantott. – Tessék, kimondtam. Oké?

– Oké – mondta Cam, aki okosabb volt annál, semhogy rákérdezzen, miért gondolta meg magát. – Természetesen, nagyon szívesen.

Jean az egyik kezét Cam vállára, a másikat Lilithére tette.

– Na, most, hogy *ezt* elintéztük, rátérhetünk a lényegre – mondta. – Suli után találkozunk a parkolóban! Terepgyakorlatra megyünk!

– És mi az úti cél? – kérdezte Cam. Igaz, bármit tervezett is Jean, tetszett neki az ötlet, hogy Lilithtel együtt lépnek le a Trumbull campusról.

– Bevásárolunk a szalagavatóra, a Bandák csatájára, vagyis az első fellépésünkre. – Jean az órájára mutatott. – Már csak hat nap van hátra, és még nincs fellépőszerkónk.

– Jean, én Kimi mellett ülök irodalomórán – mondta Lilith. –

Tudok a meggyszínű, szatén spanyol övről, amit egyedileg csináltattál, hogy passzoljon a báli ruhájához!

Camből kitört a nevetés.

– Te is fogd be, meg te is! – mutatott rájuk Jean. – Igen, a szalagavató egy pontján meggyszínű, szatén spanyol övet fogok viselni – rázta meg a fejét bánatosan. – De nem a Revenge fellépése alatt. Abba mindent bele kell adnunk.

Lilith lenézett a farmersortjára.

– Én azt gondoltam, csak...

– A színpadon nem viselhetjük a hétköznapi ruháinkat! – szakította félbe Jean. Cam még sosem látta őt ennyire komolynak. – Nem akarjuk, hogy a közönségünk olyannak lásson, mint most.

Cam megköszörülte a torkát, és lenézett a bakancsára. Jean vajon azt akarja mondani, hogy *ne* vegye fel a színpadon? Sajnálatos módon nincs sok választása. Körülnézett a folyosón, a sok, órára siető diákon.

– Nem vagyok biztos abban, hogy egyáltalán látnak minket.

Jean a szemét forgatta.

– Érted, hogy értem. Nem akarod, hogy az a Luc nevű arc meglásson a színpadon, és az jusson az eszébe, ahogy az elzáráson ülsz, ugye?

– Azt hiszem, nem – ismerte el Cam, bár tudta, hogy Lucifer elől egyetlen kosztüm sem rejtheti el.

– Azt kell gondolnia, hogy egy másik világból való vagy – folytatta Jean.

– Csak egy számot játszunk – mondta Lilith. – Nekem pazarlásnak tűnik, hogy az idegenek csak azért jöjjenek el idáig a világúrból, hogy eljátsszanak egyetlen dalt.

– A rock a pazarlásról szól – mondta Jean. – Elfecsérelt idő, eltékozolt fiatalság, elvesztegetett tehetség, elherdált pénz.

Cam eltűnődött, vajon honnan ered Lilith nyugtalansága a fellépőszerkövel kapcsolatban, aztán megértette. Valószínűleg nem engedhet meg magának új ruhát. De ennek nem kéne megakadályoznia abban, hogy valami különlegeset találjon magának. Majd ő kitalálja, hogy segítsen.

– Jeannak igaza van – fordult Cam Lilithhez. – Egységes megjelenésre van szükségünk. Csak nem drágára, ugyanis

pillanatnyilag nem tudok sokat áldozni erre.

– No para! – mondta Jean, és Cam látta, ahogy Lilith megköny-nyebbülten fellelegzik. – Kis büdzsére is van megoldás. Tehát, háromnegyed négykor találkozunk, és elmegyünk az Udvhadsereg adományboltjába.

Cam megvakarta a fejét. A bőrkabátját maga Bartolomeo készítette 1509-ben Firenzében. Az előző bakancsát egy halott amerikai gyalogosról húzta le egy Rajna-vidéki csatamezőn 1945-ben. A farmere Levi Strauss első példányai közül való 1873-ból. A Savile Row egyik híres férfiszabóságában szabatta át magára.

Ó, változnak az idők!

– Benne vagyok! – mondta Lilith, épp mielőtt megszólalt a csengő.

– Suli után találkozunk! Amúgy meg, Cam, tetszik az új bakancsod!

– Maga most azonnal velem jön! – Tarkenton a gallérjánál fogva ragadta meg Camet ebéd közben, amikor ő épp azt remélte, hogy ki tud majd slisszanni a Rattlesnake patakhöz. Sikerült elcsórnia egy klassz, fekete szatén gitárhúrt egy zeneboltból az előző nap, és ott akarta hagyni Lilith antik asztalán ajándékképpen.

– Mit követtem el? – kérdezte Cam, míg Tarkenton visszafelé rángatta a menzára.

– Elmulasztotta teljesíteni a kötelességét mint a báli udvartartás tagja. Miss King arról értesített, hogy már öt megbeszélést is kihagyott, és amíg rajtam múlik, nem hagy ki többet!

Cam felnyögött.

– Nincs valami nyilatkozat, amit aláírhatnék, hogy lemondok a jelöltségről? Biztosan lesz olyan srác, aki tényleg vágyik a helyemre.

Tarkenton odairányította Camet egy asztalhoz az étkezde közepén, ahol Chloe King ült a többi lánnyal a zenekarból és három sráccal, akikkel Cam eddig szerencsésen elkerülte az

ismerkedést. Pizzát ettek, és egymáshoz közel hajolva susmogtak. Amint meglátták Camet, abbahagyták a beszélgetést.

– Leülni! – parancsolta Tarkenton. – Szedje össze magát, és kezdjen el ötletelni a többiekkel arról, milyen színűek legyenek a lufi-füzérek! Úgy, mint egy rendes tinédzser. – Azzal az igazgató az utolsó üres szék felé intett.

– Ha leülök, elmegy? – morogta az orra alatt Cam, miközben Tarkenton végre felszívódott. Chloe azonnal arrébb tolta a pizzásdobozt az asztal közepére, nehogy Cam elérje.

– Ne nézz így rám! – mondta. – *Segíteni* próbálok. Biztos vagyok benne, hogy a szalagavató előtt még le akarsz adni néhány kilót. Bízz bennem, nem kell neked ez a pizza!

– Ne légy gonosz, Chloe! – viccelődött egy szögletes arcú srác, akit Deannek hívtak. – Hagyd, hogy a dagadt is megkapja az adagját!

Az egész asztal felröhögött. Camet egyáltalán nem izgatta, mit gondolnak róla ezek a kölykök. Csak az zavarta, hogy rabolják az idejét. Vagy Lilithtel kéne lennie most is, vagy valami különleges dolgot készíteni neki.

Ekkor egy összehajtott papírfecni hullott az orra elé az asztalra. Cam felnézett, és még látta, ahogy Lilith elmegy mellettük a tálcájával. A lány hátrafordult, és a cedi felé bökött a fejével. Cam nevére volt címezve, fekete tintával. Kinyitotta.

TARTS KI... MÁR CSAK HÁROM ÓRA A TEREPGYAKORLATIG!

A boldogságtól felélénkülve nézett Lilith után, aki a menza távoli végében ült le Jean és Luis mellé. Egy szép, piros almát evett, és nevetett. Úgy tűnt, megérezte magán Cam tekintetét, mert visszanézett rá, és megajándékozta egy káprázatos, együttérző mosollyal.

Chloe viheti a pizzáját, és feldughatja, mert az egyedüli táplálék, amire Camnek szüksége van, az Lilith mosolya.

Iskola után Jean Hondája csikorogva bekanyarodott az Üdvhadsereg parkolójába, és két helyen terpeszkedve, imbolyogva megállt. Cam ujjai hozzáérték Lilithéhez, miközben kikászálódott a hátsó ülésről. Mikor felnézett, a lány mosolygott. Ugyanaz a mosoly volt, amit a menzán küldött neki, az a mosoly, ami segített Camnek, hogy túlélje a szalagavatós megbeszélés harmincöt percét.

Camnek semmi véleménye nem volt arról, hol kéne felállítani a fotókabint a szalagavatón, vagy hogy a DJ szmokingot viseljen-e, vagy inkább valami kevésbé formális ruhát, illetve hogy kell-e virággal díszíteni azt az asztalt, amelyen aláírják majd az emlékkönyveket.

De arról igenis megvolt a véleménye, hogy ő legyen-e Lilith partnere a szalagavatón.

Ma jól mentek a dolgok, nem volt nyoma Luc újabb beavatkozásának, úgyhogy Cam optimista volt. De még mindig sok a tennivalója. Azt akarta, hogy ez a kirándulás az Üdvhadsereg adományboltjába éppolyan romantikus legyen, mintha az Eiffel-toronyba mennének.

– Oszd meg és uralkodj! – mondta Jean betereelve őket a boltba. A helyiségnek olyan szaga volt, mintha molyirtót macskapisíval, majd egy leheletnyi állott, vaníliaillatú parfümmel keverték volna össze. – Kísérletezzetek! Jó mulatást!

– De ne felejtsetek – fűzte hozzá Luis, épp Lilithnek tartva az ajtót –, olyan ruhákat keresünk, amelyek fokozzák a színpadi jelenlétünket!

Cam az elsősre sandított, és elnevette magát.

– Váó! Beléd meg mi ütött?

– Megvan a párom! – mondta Luis egy kis spontán tánc kíséretében. – Nem nagy cucc.

– Na, elhívtad végre? – kérdezte Jean, és rávigyorgott Camre. – Egész félévben Karen Walker után csorgatta a nyálát.

– Gratula! – mondta Lilith, és lepacsizott a dobossal, de amikor elindult a folyosón lévő csomó kalap között, Cam eltűnődött, vajon nem hallott-e egy csipetnyi irigységet a hangjában. Még Luisnak is van párja a szalagavatóra.

Cam követte Lilithet egy magas, halványzöld polcokból álló

falhoz, és lenyűgözte, hogy a lány milyen könnyen rátalált a bolt legizgalmasabb részlegére. Cam az évek során vagy száz turkálóban vásárolt, adakozott vagy dolgozott már. Ha belép egybe, rögtön meg tudja mondani, hol vannak a cipők meg a lámpák, és hogy merre találni az igazán menő, régi öltönyöket.

Lilith, úgy látszik, ugyanezzel az adottsággal rendelkezik. Lábujjhegyre állva lehúzott az egyik polcra egy háromrészes, tengerészkék, hajszálcíkos öltönyt. Cam elé tartotta a nadrágot, és elégedetten biccentett.

– Mit gondolsz?

– Atom jó. – Cam megfogta az öltönyt, aztán áttúrta a többi, és egy kisebb, hibátlannak tűnő, glen kockás darabnál állapodott meg.

Tudta, hogy a zakó igézően mutatna Lilithen, a nadrág pedig tökéletesen illene rá.

– Ó, ezt *imádom!* – kiáltott fel a lány, amikor átnyújtotta neki. – Gondolod, hogy jól állna?

– Nem tudom, hogy ez a város meg tud-e birkózni olyan fokú dögösséggel, ahogy te kinéznél benne! – válaszolta Cam.

– Tényleg? – Lilith megnézte a ruhát, hogy van-e benne hiba. – Felprobálok!

Cam intett egy névtáblát viselő, magas hölgynek.

– Megmutatná, kérem, merre van a próbafülke?

– Hátul – mondta a nő, és odavezette őket egy sarokhoz, amit sárga flanelfüggöny választott el a bolt többi részétől.

– Csak előre, kisasszony! – mondta Cam.

A próbafülkében teljes volt a káosz. Régi ruhák, poncsók, fedora kalapok és pizsamák lógtak egymás hegyén-hátán a vállfákon és az akasztókon. Olyan volt, mintha minden, amit az elmúlt évtizedben felprobáltak, és végül nem vittek el, ott maradt volna egy kupacban.

– Gyere be! – szólt ki Lilith, aztán behúzta maguk mögött a függönyt.

Bent más volt a fény. A poros ernyők alatt az izzók lágyabb tónusa már-már romantikus meghittséget ébresztett.

– Fordulj el, amíg felveszem! – kérte Lilith.

– Nem akarod, hogy kint várjak? – kérdezett vissza Cam.

– Már mondtam, mit akarok – válaszolt Lilith. – Fordulj

meg!

Cam követte az utasítást. Hallgatta a hangokat, amiket a lány mozgása keltett, a finom lélegzetvételt, a puffanást, amivel a hátizsákja földet ért, a hajgumi puha pendülését, ahogy felfogta a haját. A vállához ért valami, és rájött, hogy Lilith most vetkőzik le. A hatalmas ruhakupac mellett nem maradt nagy mozgástér az öltözőfülkében, ezért amikor Lilith kibújt a farmernadrágjából, a meztelen csípője Camnek ütközött. A fiú szárnyai izzani kezdtek a vágytól, hogy kitárulhassanak.

– Most mi lesz, te nem próbálsz fel a tied? – kérdezte Lilith.

Izgató érzés volt tudni, hogy valami veszettül szexi történik a háta mögött, de nem láthat belőle, Lilithből, semmit. Cam úgy érezte, most lett egy közös titkuk, egy pillanat, ami csak az övék.

– Oké. – Azzal lehúzta a dzsekijét.

Nemsokára már meztelen háttal álltak egymásnak. Lilith bőrének a közelsége a csendes, elfüggönyözött helyiségben mámorító volt. Akár a Jordán folyó partján. Cam látatlanban is ismerte a lány testének minden porcikáját.

Vajon Lilith is felismeri az övét? Lucifernek köszönhetően az ő teste már egyáltalán nem hasonlított a kánaánira, de mégis vágyott rá, hogy megtudja, vajon ez a közelség Lilithben is felébreszti-e a régi emléket.

– Hé! – kiáltott Jean kintről. – Vélemény szükségeltetik!

– Egy pillanat! – kiáltotta Lilith, és Cammel gyorsan magukra ráncigálták a ruháikat.

Miután Cam felhúzta a hajsálcsíkos nadrág cipzárját, a lány ujjait érezte a vállán. Lilith szembefordította magával, hogy megnézhesse.

Csak hogy nem a glen kockás öltönyt viselte, hanem egy letisztult, egyszerű vonalvezetésű, világoskék ruhába bújt bele. A dekoltázs mély volt, de nem túlzó, az alsó szegélye combközépnél húzódott. Biztos most találta a kupacban, de úgy festett benne, mintha ráöntötték volna.

– Gyönyörű vagy! – mondta Cam.

– Köszönöm – mondta Lilith. Megnézte Cam öltönytét, amit inkább a régi testére szabtak, nem erre a mostanira.

– A polcon még olyan ígéretesnek tűnt! – fogalmazott tapintatosan a lány. – De most inkább egy használtautó-

kereskedő külsejét kölcsönzi neked.

– Akkor tökéletes – mondta Cam mert te meg úgy nézel ki, mint egy háztartásbeli bombázó az ötvenes évekből, aki használt Cadillacet keres a piacon.

– Uúú! – sikított Lilith, de közben nevetett. – Azonnal vedd le ezt a holmit, mielőtt végleg rád ragad a közönségessége!

– Mit vegyek fel helyette? – kérdezte Cam, ugyancsak nevetve.

– Bármit! – Lilith lekapott a fülke végében lévő fogasról egy szürke poncsót, amin sárga és narancsszínű virágok tarkállottak. Úgy nézett ki, mintha egyszer régen egy mexikói desperadóé lett volna. – Tessék!

Cam benyúlt egy méretes zöld fürdőköpeny mögé, és kihúzott egy pink, szaténszerű hawaii hularuhát.

– Csak ha te is felpróbálsz ezt!

– Elfogadom a kihívást! – mondta incselkedve Lilith, és elvette a ruhát, aztán a mutatóujjával jelezte Camnek, hogy forduljon el.

Újra egymásnak háttal álltak. Cam minden alkalommal mozdulatlanra dermedt, akárhányszor Lilith meztelen bőre az övéhez ért. Lehunyta a szemét, és maga előtt látta a hawaii ruhát, ahogy lesiklik a lány csípőjén.

Mikor Lilith megfordult, Cam örömmel látta, hogy a fülke sarkában lévő művirág csokorból lecsípett egy fehér selyemorchideát, és a füle mögé tűzte.

– Aloha – mondta a lány, és megrebegtette a szempilláit.

– Aloha a kisasszonynak is – üdvözölte Cam.

– Ez a srác tudja, hogy kell viselni egy poncsót! – ismerte el Lilith, miután tetőtől talpig végigmérte Camet.

Cam erre elővette a legisztább mexikóvárosi akcentusát, és megfogta Lilith kezét.

– Tudom, hogy más világból valók vagyunk, *señorita*, de most, hogy megláttam, magammal *kell* vigyem a *ranchomra*!

– De az apám soha sem adná áldását! – válaszolta Lilith megkapóan produkálva egy hawaii papnő hangját. – Előbb öl meg, mint hogy engedje, hogy magaddal vigyél!

Cam kezét csókolt neki.

– Magáért bármilyen veszélyt vállalnék, még a Pokol örök

tüzét is!

– Helló?! – üvöltött Luis a függöny mögül. – Mi folyik ott? Megtaláltátok már a fellépőtöket, srácok?

Lilith kuncogva elhúzta a függönyt, és bemutatott egy kis hulatáncot a srácoknak.

Jeanon egy fekete fedora kalap volt, és egy bézs ballonkabát, Luis meg közben talált egy amerikaifutball-szerelést a vállvédővel együtt, és valahogy fel tudta húzni a ruháira.

– Most szórakozz velem, ha mersz! – üvöltötte a mennyezet felé.

– Remek! – mondta Jean, miközben mindenkit egyesével megnézett, és megcsóválta a fejét. – Úgy fogunk kinézni, mint a Village People!

– Lassan a testtel, haver! – mondta Luis. – Még csak most kezdtük el!

– Hát, egyelőre szánalmasan nézünk ki – mondta Jean. – Kivéve téged, Lilith. Na, gyerünk, próbáljuk egy kicsit jobban.

– Mondja a srác, aki egy *fedordt* választott! – méltatlankodott Luis, és mindketten eltűntek a kord ruhaneműk tengerében.

– Most mi legyen? – kérdezte Cam Lilithet, amikor visszatértek a próbafülkébe. – Még a végén megorrol ránk Jean, ha tovább hülyéskedünk.

– Ű, durván hangzik! – húzta Lilith. Körbenézett a fülkében a vállfákon lógó göncöket mustrálgatva. – Lepjük meg egymást!

Újra hátat fordítottak egymásnak. Cam újra hallotta a ruha susogását, ahogy átsiklik Lilith feje fölött, és leesik a lábához a földre. És újra reszketni kezdett a vágytól. Alig bírta türtőztetni magát.

Végignézte az előtte álló ruhaállványt, aztán levett róla egy hosszú, bézs, indiai kaftánt. Belebújt, és megkötötte a nyakánál.

– Mit szólna ehhez? – kérdezte Lilith egy kis idő múlva.

Cam odafordult.

Lilith egy fátýolszerű, fehér, földig érő ruhát viselt, amire sötétzöld levelek voltak hímezve.

– Nem tudtalak nem észrevenni a falu kútjánál a minap... – mondta lassan, rekedtes hangon.

Ő még mindig játszott, de Cam alig kapott levegőt. Azóta nem látta ezt a ruhát, hogy...

– Hol találtad?

Lilith a hátsó falnál felhalmozott ruhakupac felé mutatott, de Cam egyszerűen le sem tudta venni róla a szemét. Pislogott egyet, és a mennyasszonyát látta maga előtt, amikor ott állt mellette a Jordán folyónál háromezer évvel azelőtt, és napsugarak játszottak a vállán. Pontosan emlékezett rá, milyen volt a tapintása annak a leheletköny-nyű anyagnak, amikor átkarolta a lányt. Arra is emlékezett, hogyan kanyargóit mögötte az uszálya, amikor Lilith faképnél hagyta.

Ez nem lehet. Az az anyag már réges-rég tönkrement volna, de ebben a ruhában Lilith pontosan úgy festett, mint az a lány, akit annak idején Cam elveszített.

Hirtelen olyan gyengének érezte magát, hogy nekidőlt a ruhaállványnak.

– Mi van? – kérdezte Lilith.

– Hogyhogy mi van? – kérdezett vissza Cam.

– Ezek szerint nem áll jól.

– Nem mondtam ilyet.

– De gondoltad!

– Ha olvasni tudnál a gondolataimban, most bocsánatot kérnél ezért a megjegyzésért.

Lilith lenézett a ruhára.

– Én ezt viccnek szántam. – Szünetet tartott. – Tudom, hogy hülyeség, de valamiért... azt akartam, hogy tetszek neked benne.

Kiment az öltözőből, és odaállt a kinti tükör elé. Cam figyelte, ahogy az ujjaival megérinti a hímzést a ruha derekán, ahogy a ruha zizeg, amikor Lilith kicsit billegeti benne a csípőjét. A lány arca megváltozott, a tekintete álmodozó lett. Cam közelebb lépett hozzá.

Lehetséges ez? Tényleg emlékszik valamire a múltjukból?

– Te vagy a legkáprázatosabb teremtmény, akit valaha láttam... – szaladt ki a száján.

– A templomban *kell* megesküdünk – vágta rá Lilith élesen.

– Hogy? – pislogott zavartan Cam, de aztán leesett neki. Ugyanezeket a szavakat mondták egymásnak a folyóparton Kánaánban, amikor Lilith legutóbb viselte ezt a ruhát.

A tekintetük összetalálkozott a tükörben. Lilith tekintetét

hirtelen elborította a düh, a vonásai eltorzultak. Mint egy fúria, úgy fordult szembe vele. A múlt, amire nem volt képes visszaemlékezni, betört a jelenbe. Láttá rajta, hogy Lilith nem érti, *miért* olyan dühös, de abban biztos, hogy az egésznek Cam az oka.

– Lilith – kezdte Cam. El akarta mondani neki a teljes igazságot. Szörnyen elkésérítette, hogy sokkal jobban érti a lánynál, amit az érez.

De még mielőtt bármi mást mondhatott volna, Lilith elnevette magát. Erőltetettnek hangzott, nem olyanak, mint a megszokott, természetesen dallamos nevetése.

– Ez meg *mi* volt? – kérdezte. – Ne haragudj, olyan idiótának érzem magam!

Cam is próbált nevetni.

– Csak vicceltél?

– Lehet. – Lilith a tarkóján lévő gombokat húzkodta, mintha fojtogatná a ruha. – De a dühöm annyira valóságosnak tűnik. Legszívesebben körömmel tépném le az arcodat a koponyádról.

– Vá! – Ennyit tudott csak kinyögni Cam.

– De az a legfurcsább az egészben – folytatta Lilith Cam arcát kémelve –, hogy úgy is viselkedsz, mint aki megérdemli! Mérges vagyok rád, és gőzöm sincs, miért, de szinte az az érzésem, hogy *neked* viszont van. – Az öklét a halántékára szorította. – Meg fogok örülni?

Cam nézte a hímzett indát, ami felfelé tekeredett a törzsén. Sürgősen le kell vetetnie vele ezt a ruhát.

– A másik jobban tetszett – hazudta, visszament az öltözőfülkébe, és felvette a földről a modern, kék ruhát. Olcsónak és felejtetőnek tűnt Lilith esküvői ruhája mellett. – Várj, hadd segítsen le rólad ezt a régi göncöt! Tisztára molyirtó szaga van.

De Lilith eltolta a kezét a gomboktól.

– Ezt szeretném megvenni. – A hangja olyan messziről jött. – Olyan érzés, mintha ebben sokkal inkább... önmagam lennék. – Odakiáltott az eladónak: – Mennyibe kerül ez a ruha?

– Még sose láttam – hangzott a nő válasza egy pillanattal később. – Vagy most érkezett, vagy ki tudja, mióta hever abban

a halomban ott az öltözőben.

Cam tudta, hogy az előbbiről van szó, és azt is tudta, ki hozta ide.

– Mi a legkedvezőbb ár? – kérdezte Lilith, Cam pedig hallotta, ahogy kinyitja a hátizsákját, és a pénztárcájában kotorászik. – Van nálam... két dollár ötven... három cent.

Cam követte.

– Talán nem kéne...

– Hát – mondta az eladónő –, péntekenként fél áron adjuk a női ruhákat, és errefelé a legtöbb embernek kissé másmilyen az ízlése, mint... bármi legyen is ez. Jó lesz a két dollár ötvenhárom, a kasszánál átveszem.

– Várj... – kezdte Cam.

– Nagyszerű! – szólt oda Lilith az eladónőnek, és még mindig a ruhában végigsuhogott a polcok közti kis folyosón.

Mikor Cam visszavette a ruháit, kiszúrt egy apró, fából faragott vízköpő démonfigurát, ami egy polc tetején ült a többi csetresz társaságában, és a próbafülke felé nézett. Végre jól kijönnek egymással, és Lucifer ezt nem engedheti meg. Hogy megnyerhesse a fogadást, Lilithnek a saját dühe fogságában kell maradnia, lehetőleg ebben ruhában. Mert soha nem volt annyira dühös Camre, mint aznap, amikor utoljára ezt a ruhát viselte.

Most, háromezer év elteltével, újra hordja majd, és újra érezni fogja azt a régi haragot – a szalagavató estélyén, pont, amikor Camnek a legnagyobb szüksége lenne a megbocsátására.

TIZENHÁROM

MY IMMORTAL LILITH

Öt nap

— **L**EVEHETEM MÁR EZT az izét? – kérdezte Bruce szombaton azt a pólót húzkodva, amit Lilith a feje köré kötött, hogy eltakarja vele a szemét.

– Akkor veheted le, amikor azt mondom, hogy leveheted! – válaszolta Lilith. A crossroadsi buszon ültében megnyomta a sárga leszállásjelzőt, hogy tudassa a sofőrrel, a következő megállónál kell kitennie őket. Az idősebb párt leszámítva, akik a busz elejében egy Twixet majszoltak, Lilith és Bruce volt az egyetlen utas.

– Viszketek tőle – nyifogott Bruce –, és bűdös is!

– De *annyira* megéri! – Lilith két kezével befogta az öccse szemét, mert az ő helyében biztosan leskelődne. – Na, menjünk!

Liftezett a gyomra, amikor a busz áthajtott egy sor kátyún, és ideges volt. Azt akarta, hogy ez most különleges legyen, olyasmi, amire Bruce emlékezni fog. Már alig várta, hogy meglássa az öccse arcát, amikor felfedi előtte a meglepetést.

A busz megállt, és Lilith levezette az öccsét a lépcsőn, aztán át egy zebrán, és egy kirakat elé érve megtapogatta a zsebét, hogy megnézzze, még mindig megvan-e a pénz, amit az anyjuktól kapott.

Néhány nappal ezelőtt, amikor a mamájuk felfedezte a hűtőben a sok ételt, kifaggatta a lányát, hogy honnan szerezte. Lilith azt hazudta, hogy gitárleckéket adott egy diáknak az iskolából egy kis extra bevételért.

Semmi áron nem mesélt volna neki Camról. Az anyja őszinte meglepetéssel nézett Lilithre, aztán egészen példátlan

dolgot művelt: megölelte a lányát.

Lilith annyira megdöbbsent, hogy nem is bontakozott ki az öleléséből.

Aztán tegnap este, amikor a mamája hazaért a munkából, bekopogott Lilithhez. Ő épp a szekrényébe bámult, de gyorsan bezárta az ajtaját, hogy elrejtse azt a furcsa, fehér ruhát, ami ott lógott bent. Már kétszer is felpróbálta, mióta visszaért az adományboltból. Valami megnevezhetetlen vágyat ébresztett benne. Annyira nem rock & roll holmi volt, mégis jobban illett rá, mint bármi más, amit eddig viselt. És folyton Cam tekintete járt az eszében, ahogy a fiú nézte, amikor odafordult hozzá a próbafülkében.

– Helló, anya! – mondta lazán ajtót nyitva.

Az anyja egy húszdollárost nyújtott felé.

– Ez meg micsoda?

– Azt hiszem, zsebpénznek hívják – mondta mosolyogva a mamája. – Kerestem egy kis plusz pénzt a héten, mióta bevásároltál. – Szünetet tartott. – Nagyon nagylelkű gesztus volt, Lilith.

– Oké – mondta Lilith –, nem nagy ügy.

– Nekem az. – Az anyja a Lilith kezében lévő pénz felé bökött a fejével. – Mulass egy kicsit! És vidd magaddal Bruce-t is!

Így is tett.

– Hol vagyunk? – kérdezte Bruce siránkozó hangon, és a homlokát vakarászta, ahol szorította a póló.

Lilith az öccsét kézen fogva benyomta a Lanes, Crossroads egyetlen bowlingklubjának elsötétített ajtaját. Megcsapta a légkondi szele, az olcsó, agyonoregánózott pizza és a sajtos nachos átható szaga, a pályák fölötti fények villogása és vagy száz, cukor hajtotta gyerek sikítozása.

És ezen túl egy bowlinggolyó koppanása, amint ledöntötte a tíz bábút.

– Talááááá! – rikoltotta Bruce, még mindig bekötött szemmel, az öklével a levegőbe csapva.

Lilith lekapta róla a pólót.

– Honnan tudtad?

Az öccse szeme kikerekedett. Előrebotorkált, aztán

megdermedt, és a könyökével egy tekegolyótisztító-gépre támaszkodott.

– Nem tudtam – szólt végül. – Csak úgy csináltam.

Lilithból a szusz is kiszorult, ahogy Bruce a hasának csapódott egy szoros ölelésre.

– Egész életemben ide vágytam! – kiáltotta. – Mindennap könyörögtem a maminak, hogy hozzon el ide! És mindig azt mondta...

– Tudom – mondta Lilith.

– „Majd ha egyszer jobban leszel, fiam.” – A testvérek egyszerre szólaltak meg az anyjuk fáradt hangját utánozva.

Bruce utolsó kórházi tartózkodása óta az anyjuknak voltak derűs, sőt, kifejezetten kedves pillanatai, mint például előző este is. De ezen a reggelen, amikor Lilith unszolta, hogy jöjjön velük ő is a Lanesbe, ráripakodott a lányára, amiért az elfelejtette, hogy elvállalt egy műszakot az esti iskolában.

– Most jobban vagyok – nevetett Bruce, mintha maga is alig hinné. – És tessék, itt vagyunk! Köszönöm!

– Szívesen! Vagyis, hát, anyának köszönjük – mondta Lilith felmutatva Bruce-nak a bankjegyet.

– Fantasztikus!

Lilith a boldogság könnyeivel küszködött, ahogy elnézte az öccsét, hogyan térképezi fel a terepet. A fiú megbűvölve figyelt egy vele egykorú lányt, aki rogyadozva lépkedett egy csillogó tekegolyó súlya alatt, a pizzát majszólró srácokat, akik várták, hogy ők is guríthassanak. Túl ritkán adatott meg neki, hogy ő is normális gyerek lehessen.

Lilith körbenézett a tekepályán, és meglepetten fedezte fel Karen Walkert a biológiaóráról, aki egy távolabbi pályán bowlingozott. Felismerte az iskolából azt a néhány lányt is, akikkel Karen volt, és akik mind együtt örültek a telitalálatának.

Karen visszahúzódó volt, de sosem bántotta Lilithet, ráadásul Luis partnere lesz a szalagavatón, ami Lilithnél plusz pontot jelentett. Sőt, egy kicsit biztosan érdekli a zene, mert belement, hogy ő legyen Chloe King gitártechnikusa. Lilith sosem gondolt még arra, hogy barátok is lehetnének, de most hülyeségnek tűnt volna, ha nem megy oda köszönni.

– Szerzek magunknak cipőt – mondta Lilith az öccsének.

– Nem akarok tekézni – rázta a fejét Bruce.

Lilith ámulva nézett rá.

– Nem akarsz?

– Dinka! – Bruce felvillanyozva mutatott egy sötét ajtónyílás felé, az automatákon túl. A barlangszerű bejárat fölött piros, sárga és zöld fények villogtak. – Az arcade-gépekhez!

Lilith elmosolyodott. Még egyszer odanézett Karén Walkerék pályája felé, de hát ez most Bruce napja. Talán majd holnap beszélget a lánnyal.

– Vezess! – mondta az öccsének.

Követte Bruce-t a játéktérbe, és meglepődve tapasztalta, milyen megnyugtató ebben a helyiségben lenni. Nem volt bent sem ablak, sem felső világítás. Senki sem nézett a másik szemébe. Mindenki szabadon koncentrálni tudott a saját fantáziavilágára, legyen az véráztatta vagy kockás zászlós.

Bruce végignézte az összes játékot, sokáig mustrálgatott egy ijesztő, zöld démont, ami egy *Deathspike* nevű játék oldalára volt festve. Nemsokára már egy léghokiasztal előtt álltak. Bruce fogta az egyik, sötétben világító ütőt, és susogó hangok kíséretében körbecsúsztatta.

– Gyerünk – szólt Lilithnek, odacsúsztatva neki a másik ütőt –, játsszunk!

A nővére huszonöt centeseket dobott az asztal alján lévő nyílásba. Bruce rikkantott egyet, amikor hűvös levegő tört fel az apró lyukakból.

– Készen állsz arra, hogy ezüsttálcán szolgáljam fel neked a seggedet?

– Ezt meg sem hallottam! – mondta Lilith, azzal felkapta a másik ütőt, és elfoglalta az állását a kapu mögött. Az öccse annyira izgatott volt, de észre kellett vennie, hogy az érzés ragadós.

– Már nem vagyok beteg – mondta Bruce úgyhogy mellőzzük a „hadd nyerjen Brucey”-féle hülyeségeket, oké?

– Te kérted! – mondta Lilith.

Egyikük sem léghokizott korábban, de úgy tűnt, a korong szerválására kétféle módszer létezik, a nyílegyenes és az asztal szegélyéről visszapattintós. Ha az ember pattintja a korongot, az ellenfélnek hajlongania kell és rángatóznia, mint egy

elmebetegnek. Ha viszont egyenesen lő, lealázhatja a másikat a kapuba csapódó koronggal.

Bruce pattintós volt. Háromszor próbált szervából előnyhöz jutni, aztán csalárdabb taktikához folyamodott. A korongot kínosan sokáig tartotta a saját térfelén, majd, épp mielőtt elütötte volna, a nővére mögé mutatott:

– Hé, mi az ott?

– Jó trükk! – mondta Lilith, és egy nyílegyenes lövéssel a kapuba küldte a korongot.

A játék első felét ő uralta, de Bruce nem adta fel, sőt, úgy tűnt, mintha élete legjobb pillanatát élné.

Mikor öt-öt volt az állás, a hangszórókból megszólalt a *Bye Bye Love* az Everly Brotherstől. Lilith elkezdett énekelni, de csak akkor vette észre magát, amikor Bruce is bekapcsolódott. Evek óta nem csináltak ilyet. Az öccsének káprázatos hangja volt, és még akkor sem csúszott el, amikor teljes erőből ütötte meg a hokikorongot.

És akkor Lilith mögül a sötétből egy harmadik hang is csatlakozott az övékhöz. Mikor megfordult, Lilith Camet találta ott egy *Ms. Pac-Man*-gépnek támaszkodva. Őket nézte, és emiatt a lényeges pillanatban Lilith bekapott egy gólt.

– Igeeen! – ünnepelt Bruce. – Kösz, Cam!

– Hát te, mit csinálsz itt? – kérdezte Lilith.

– Ne hagyjátok abba se a játékot, se az éneklést miattam! – mondta Cam. Kötött, fekete sapkát viselt fekete napszemüveggel, a felcipzározott motorosdzsekijével. Lilithnek tetszett a szerelése. – Annyira egy hullámhosszon vagytok!

– Az mit jelent? – kérdezte Bruce.

– Hogy szoros köztetek a kapcsolat – válaszolta Cam. – A testvéri harmóniánál nincsen szebb zene a világon.

– Neked van testvéred? – kérdezte Lilith. Cam sosem beszélt a családjáról vagy a múltjáról. A lánynak eszébe jutott a Dobbs utcában tett kirándulásuk és az a zöld sátor, amiből kilépni látta. Tényleg ott élne? És vajon megosztja valakivel? Minél több időt töltött Cammel, annál furcsább volt, hogy milyen keveset tud róla.

– És ami még fontosabb – mondta Bruce, aki kihasználta,

hogy Lilith figyelme elterelődőtt, becsúszhatta az utolsó gólt –, van kedved kihívni a győztest?

– Még sosem ért ekkora megtiszteltetés – mondta Cam, és rámosolygott Lilithre.

A lány odanyújtotta neki az ütőt.

– A vendégem vagy!

Cam levette a napszemüvegét, és a telefonjával együtt ott hagyta egy koktélasztalon. Elvette az ütőt Lilithtól, és most, amikor az ujjai összeértek, Lilith volt az, aki hagyta, hogy egy kicsit tovább tartson az érintés. Cam észrevette, Lilith látta abból, ahogyan rámosolygott, mikor elfoglalta a helyét az asztalnál, és hogy még mindig őt nézte, holott már kezdődött volna a játék. Lilith elpirulva dobott be egy újabb adag negyeddollárost, és elkezdődött a játék.

Bruce az első szervával odapörkölt az ellenfelének. Cam pattintani próbált, de egyenesen Bruce sarkába lőtte a korongot, aki így simán megszerezte, és mint a villám, be is vágta Cam kapujába.

– Igen! – üvöltött Bruce.

– Földi tárgyaknak nem lenne szabad ekkora sebességgel mozognia – jegyezte meg Cam.

Lilith elragadtatva nézte, milyen komolyan játszik Cam a testvérével. Kihúzott egy fekete bárszéket a koktélasztal alól, és leült.

Cam lendületesen játszott. Vadul hajlongott előre-hátra, ahogy lendített egyet az ütőn, de nem volt elég gyors, akár direkt hagyta, hogy a kisserác uralja a játékot, akár nem. Bruce minden egyes belőtt góllal egyre jobb lett.

Jó volt, hogy így egymásra találtak. Mióta az édesapjuk lelépett a városból, Bruce nem nagyon találkozott olyan pasival, akire felnézhetett, de Cammel rögtön egymásra hangolódtak. És Lilith értette is, miért. Cam vicces volt és kiszámíthatatlan, szórakoztató volt a társasága.

A képernyő felvillanó fénye elterelte Lilith figyelmét, és odasandított az asztalon hagyott telefonra. Rögtön látta, hogy e-mail érkezett, az ezt követő hosszabb és kevésbé ártatlan pillantásból viszont azt is megtudta, hogy az e-mail tárgya: *Somebody's Other Blues Lilith Foscortól.*

– Hogy lőhettél még egy gólt? Nem is láttam a korongot! – kiáltotta Cam Bruce-nak.

Lilith az ujjával a telefonhoz ért, hogy újra felvillanjon a kijelző, és ezúttal a feladó nevét is elolvasta: Ike Ligon.

– Mi a csuda? – suttogta.

Nem volt büszke arra, ami ezután következett.

Még egyszer odasandított Cam hátára, aki Bruce szerváját várta, aztán az ujjával végigsimított a képernyőn, és megnyitotta a levelet.

Kedves Lilith!

Elolvastam a dalszöveget. Rögtön láttam, hogy marha jó a szerzői vénád. Tehetséges vagy. Igazi tehetség. Tudom, hogy a King Mediának megvan a maga terve a nyertest illetően, de mindenképp kapcsolatba akartam lépni veled. Te nyertél, kislány! Megcsináltad! Gratula! Alig várom, hogy találkozzunk, és kezet foghassak veled!

Lilith hagyta, hogy a telefon újra elsötétüljön.

Ike Ligonnak tetszett az ő dalszövege?

Hitetlenkedve fintorgott. Ez lehetetlen. Az egész iskolából, mindenki más közül, egyedül ő nyert volna?

Még akkor sem számított rá, hogy nyer, miután lecsillapodott benne a düh, amiért Cam benevezte a szövegét. Chloe Kingnek kellett volna nyernie, mert mindent Chloe King nyer meg, ez a világ rendje. Akkor meg mi ez az e-mail?

Biztosan vicc az egész.

De azonnal le is állította magát. Micsoda lehangoló reakció! Mi van, ha mégsem vicc? Miért ne lehetne ő is boldog, mint az iskolában mindenki más? Miért ne fogadhatná el, hogy Ike Ligonnak tetszik a dalszövege, hogy azt gondolja, tényleg tehetséges? Ehelyett gyanakszik, hogy valaki szórakozik vele? Miért fogad gyanakvással minden jót, ami történik vele?

Egy könnycsepp hullt Cam telefonjának a kijelzőjére, ami rögtön visszarepítette Lilithet a játéktérembe. Elfordult a telefontól, és lebámult a betaposott rágóval teli szőnyegpadlóra.

Bruce odajött hozzá.

– Minden oké?

Lilith felemelte a fejét, és látta, hogy Cam őt figyeli.

– Mi a baj?

Lilith odanyújtotta neki a telefont.

– Az előbb kaptál egy e-mailt Ike Ligontól.

A srác megdörgölte az állát.

Kényes téma volt, hogy elküldte azt a dalszöveget, és Lilith látta rajta, hogy még mindig büntudata van.

Lilith nyelt egyet.

– Tetszik neki a szövegem.

– Sosem volt kérdés, hogy tetszeni fog – mondta Cam.

– Én győztem. – Nem tudta, mit mondjon. Mielőtt megismerte Camet, a zene menedék volt a számára, álmodozás, elérhetetlen vágy. Cam érkezése óta mindez összekapcsolódott benne, mintha ezt kéne *használnia* ahhoz, hogy más emberre váljon.

Ettől megrémült.

Cam Bruce kezébe nyomott egy huszonöt centest, és a léghoki-asztal túloldalán lévő játékgépre mutatott. Mikor a fiú elnyargalt, Cam közelebb lépett Lilithhez.

– Ez nagy dolog!

– Tudom – mondta Lilith. – A Bandák csatája...

– Ez több, mint a Bandák csatája.

– Légyszi, *azt* ne mondd, hogy fontosabb, mint a szalagavató! – viccelődött Lilith.

– Persze hogy nem! A szalagavatónál semmi sem fontosabb – nevetett Cam, de aztán elkomolyodott az arca. – Mindent elérhetsz az életben, amit akarsz. Ugye tudod?

Lilith meglepődött. Hogy érti? Hiszen olyan szegény és népszerűtlen. Oké, mostanában összebarátkozott egy-két emberrel, és igen, kezdett rendesen zenélni, de úgy általában még mindig elég szar volt az élete.

– Nem igazán – válaszolta.

Cam odahajolt hozzá.

– Csak eléggé kell akarnod.

Lilith szíve vadul verdesni kezdett, a játékkeremben hirtelen mintha vagy száz fokra nőtt volna a hőmérséklet.

– Azt sem tudom, mit.

Cam egy pillanatra elgondolkodott.

- Kalandot. Szabadságot. – Mély levegőt vett. – Szerelmet.
- Szerelmet? – kérdezett vissza a lány.
- Igen, szerelmet – mosolygott Cam. – Az is lehetséges ám.
- Talán ott, ahonnan te jössz – mondta Lilith.
- Vagy talán – mutatott Cam saját magára – pont itt.

Most olyan közel voltak egymáshoz, hogy az arcuk lényegében összeért. Olyan közel, hogy az orruk hegye majdnem egymást súrolta, és az ajkaik szinte...

– Miről beszélgetek, srácok? – kérdezte Bruce anélkül, hogy felnézett volna az arcade-játékgépről, ahol most épp egy újabb százas tárat lőtt ki egy szörnyhadsereg.

Lilith megköszöri a torkát, és zavartan arrébb lépett Camtól.

- A Bandák csatájáról – mondták mindketten egyszerre.
- Cam kézen fogta Lilithet, aztán Bruce-t is.
- Gyerünk, menjünk ünnepelni!

A büfébe vezette őket a klub nagycsarnokába, Bruce-t felültette egy piros, műbőr bárszékre, és intett a kontyos, szőke pincérnőnek.

– Kérnénk egy kancsó root béért – mondta Cam. Ez volt Lilith kedvence, vajon említette neki? –, és egy óriási adag popcorn extra vajjal ennek a csávónak itt! – bökött a hüvelykujjával az ujjongó Bruce felé.

Cam elővette a telefonját, és gyorsan elkezdett írni egy üzenetet.

- Mit csinálsz? – kérdezte Lilith.

– Továbbítom a jó hírt Jeannak és Luisnak. – Egy perc múlva megmutatta Lilithnek, mit írt vissza Jean. Csupa emoji volt, villogó tűzijáték, virágcsokrok, gitárok, violinkulcsok és egy értelmetlen szamurájkard.

Lilith elvigyorodott. A barátja őszintén örül a sikerének.

– Meglepetés! – szólt mögöttük egy ismerős hang. Lilith megfordult, és Luis állt előtte, a vézna karjait hatalmas ölelésre tárva. Lilith lecsusszant a bárszékről, és szorosan megölelte a fiút.

– Csak nehogy féltékennyé tedd a hölgyet! – mondta Luis, és arrébb lépett, hogy Karen Walker és a barátai is köréjük férjenek.

– Luis épp most mesélte a nagy hírt, Lilith! – mondta Karén mosolyogva.

– Nagy szerencse, hogy pont ide jöttem Karennel, így most nem maradok le a tósztról! – mondta Luis.

– Miért, az lesz? – nevetett Lilith elpirulva.

– Hát persze! – mondta Luis.

– Megérdemled – tette hozzá Karen egyik barátja. Lilith a nevét sem tudta, de felismerte Mr. Davidson open mic estjéről. Korábban azt gondolta volna, hogy ez a lány utálja őt, ahogy azt is biztosra vette, hogy az egész iskola utálja. – Tök jó a zenéd!

– Köszí – válaszolta Lilith. Teljesen sokkolta a nagy boldogság. – Kértek egy kis popcorn?

Cam már mindenkinek töltött root béért, most felemelte a poharát, és rámosolygott Lilithre.

– Igyunk Lilithre – mondta – és a *Somebodys Other Blues*ra.

– Erre iszom! – mondta Bruce, azzal felhajtotta az üdítőt.

Ahogy Lilith a root béért kortyolgatta az újdonsült barátaival, az öccsével és Cammel körbevéve, eszébe jutott a dal szövege. Akkor írta, amikor elkeseredett és magányos volt, és megtisztulásként hatott, ahogy előtört belőle. Ő csak ezt a fajta terápiát engedhette meg magának. Almában sem gondolta volna, hogy azok a szomorú szavak ekkora boldogsághoz juttatják majd.

És nem is történik meg, ha Cam nem hisz benne. Ez a pillanat volt a bizonyítéka annak, hogy neki is bíznia kell saját magában.

Lehet, hogy Cam egy kicsit szemtelen. Lehet, hogy kiveri a biztosítékot... rendszeresen. És talán csinált egy-két dolgot, amit nem kellett volna. De hát ki nem? Egyetlen ismerőshez sem hasonlított ez a srác. Képes volt folyton meglepni és megnevetetni. Törődött az öccsével. És amikor egymás mellett álltak, Lilithnek összerándult a gyomra, még hozzá jó értelemben véve. És most is itt ünnepel vele. Mindettől hirtelen úgy megszédült, hogy meg kellett kapaszkodnia a bárszékben, mert rádöbbsent:

Ilyen az, amikor az ember beleszeret valakibe.

Ő éppen most szeret bele Cambe.

KÖZJÁTÉK

STRANGER

DÁN TÖRZSE, ÉSZAK-KÁNAÁN

Kr. e. 1000 körül

LILITHNEK TÖBBÉ nem kelt fel a nap, a holdfény sem ragyogott az álmaiban, céltalanul sodródott a mindennapokban. Még mindig a hímzett ruhát viselte, ami mostanra átizzadt és koszos lett, és a törzs tagjaiból nyugtalan pillantásokat váltott ki.

Cam nélkül az élet kietlenné vált számára.

Lilith a szürke, ködös napkeltekor a folyóparton lődörgött, egy kéz a vállához ért. Dani volt az. Azóta nem találkoztak, mióta Cam elment, és mert ő is része volt annak a világnak, amit Lilith a szerelemmel társított, fájdalmas volt újra látni őt. Dani nem ehhez az ürességhez tartozott.

– Olyan, mintha tükörbe néznék – mondta Dani, a szürke szeme csupa bánat. – Nem gondoltam, hogy másnak is ennyire fájdalmas lehet.

Lilith mindig szerette Danit, bár a srác néha elég öntelt tudott lenni.

– Azt mondták, visszatértél a saját törzsedhez – mondta Lilith.

A fiú bólintott.

– Csak átutazóban vagyok.

– Honnan? Vele nem...?

Dani gondterhelt arcot vágott.

– Nem tudom, hol van, Lilith.

Lilith lehunyta a szemét, nem tudott úgy tenni, mintha nem ezt akarta volna kérdezni.

– Bárcsak azt mondhatnám, hogy idővel könnyebb lesz – folytatta Dani –, de ha igazán szeretsz valakit, nem hiszem, hogy valaha is könnyebb lesz.

Lilith egy futó pillantást vetett a szőke fiúra, és látta a szemében a fájdalmat. Liat csak egy hónappal korábban ment el, mint Cam, Dani mégis úgy beszélt, mintha évszázadok óta össze lenne törve a szíve.

– Szervusz, Dani! – mondta Lilith. – Boldogabb napokat kívánok!

– Szervusz, Lilith!

A lány ruhástul fejest ugrott a vízbe. A hűvös folyó érintése eszébe juttatta, hogy még él. Feljött a felszínre, és a hátán lebegve figyelte, hogyan szeli át két seregély az eget. Az ár észrevétlenül tovasodorta, és Lilith arra eszmélt, hogy egy vadvirágokkal teli, ismerős parthoz ért.

Itt fogták meg egymás kezét először, itt érezte először Cam érintését.

A part felé vette az irányt, és kikecmergett a folyóból. Kicsavarta a vizet a hajából, és érezte, hogy a nedves ruha elnehezíti a lépteit. A szentjánoskenyérfa ágai ismerősen nyújtóztak felé, mint egy régi szerető karjai.

Ez a hely az övé volt, mielőtt a kettejüké lett. A fa durva kérgéhez szorította a kezét, hogy kitapogassa a mélyedést, ahová a lantját rejtette. Még mindig ott volt.

Ott hagyta, ahol volt.

Megdördült az ég, és fenyegetően elsötétült. Eleredt az eső, a hideg cseppek vágták a bőrét. Lilith lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a fájdalom egyre nagyobbra dagadjon benne, annyira hiányzott neki Cam.

Vidd magaddal a szerelmemet, ha itt hagysz.

Lilith újra kinyitotta a szemét. Meglepte, hogyan merült fel benne ez a sor, mintha az eső okozta volna.

A dallam érdes volt és zaklatott, akárcsak ő.

Hangosan is elénekelte a szavakat, de közben néhány hangot megváltoztatott. Valaki tapsolni kezdett a feje fölött. Lilith felugrott, és egy nagyjából vele egyidős fiút talált az egyik ágon ülve.

– Megijesztettél! – mondta mellkasára szorított kézzel.

– Elnézésedet kérem – válaszolta a fiú. Szögletes arca volt, hullámos, vörösesbarna haja és barna szeme. Tevebőr köpenyt viselt, mint a legtöbb férfi Lilith törzsében, de alatta furcsa, durva anyagú, kék nadrágot, ami a bokájánál beszűkül, és vakító fehér szandált, amit vékony, fehér pántok fogtak a lábára elegáns cikcakkvonalban. Bizonyára valami nagyon távoli faluból érkezett.

A fiú egy alacsonyabb ágra ereszkedett, és közben figyelte Lilithet. A hajában esőcseppek csillogtak.

– Dalszerző vagy? – kérdezte.

A lant mellett ott lapult Lilith pergamentekercse is, amit aratási ajándékként kapott az apjától. Benne volt minden dala.

– Az voltam – mondta –, de már nem vagyok.

– Ah! – A srác leugrott az ágról. – Téged emészt a bánat.

Lilith nem egészen értette, honnan tudhatja, mit érez.

– Látom a szemedben – folytatta a fiú. – Minden nagy zeneszerzőben van valami közös, és ez az összetört szívük. Abból merítenek ihletet. – Előredőlt. – Lehet, hogy egy napon még köszönetet mondasz Camnek az ihletért.

Lilith pulzusa felgyorsult.

– Mit tudsz Camről?

A fiú elmosolyodott.

– Tudom, hogy még mindig érte epedsz. Igazam van?

A távolban Lilith látta a békés falu pislákoló fényeit, hallotta a nővérei hangját.

– Az én szomorúságom feneketlen – mondta. – Remélem, ennél nincs lejjebb, mert ilyen fájdalmat még az ellenségemnek sem kívánnék.

Lilith becsukta a szemét, és Camre gondolt. Ő jelentett számára mindent, és most minden elveszett.

– Magyarázatot érdemelsz – mondta a fiú, mintha csak olvasna a gondolataiban.

– Igen – mondta ki Lilith önkéntelenül.

– Látni szeretnéd.

– Rettenetesen!

– Meg akarod győzni arról, hogy bolond volt, mert elkövette a világon a legnagyobb hibát, és hogy soha többé nem lel majd olyan szerelemre, mint a tiéd? – Mogyoróbarna szeme

megvillant. – Én tudom, hol van.

Lilithnek sajgott a szíve.

– Hol?

– Elvihetlek hozzá, de figyelmeztetek, az út hosszú és veszélyes. És van még valami. Többé nem térek ide vissza.

Várt egy kicsit, míg leülepszik a lányban, amit mondott. Lilith megint elnézett a faluja felé, és elképzelte, milyen lenne, ha soha többé nem hallaná a búza susogását, a kút vizének loccsanásait és a nővérei nevetését. Feladná mindezt azért, hogy láthassa Camet?

– Mikor indulunk? – kérdezte aztán.

– Szabad részleteznem az ajánlatomat? – kérdezte a fiú.

Lilith nem értette.

– Az ajánlatodat?

– Magammal viszlek, hogy találkozhass Cammel. – A srác összedörzsölte a tenyerét. – Ha kibékültök, akkor együtt maradtok. De ha az igaz szerelmed megtagad... – és egy fenyegető lépést tett a lány felé – akkor velem maradsz!

– Veled?

– A világom hasznát venné egy leheletnyi szépségnek, a hangodból, a költészetedből és a lelkedből is meríthetne némi ihletet. – A fiú a nyakláncát kezdte babrálni az ujjával. – Olyan helyeket mutatok neked, amilyeneket soha nem láttál még.

Lilithet nem érdekelt a világ, csak az, hogy újra lássa Camet. Ki akart békülni vele, feléleszteni a szerelmüket, és aztán később, amikor itt az ideje, házasságot kötni és családot alapítani, ahogy korábban tervezték.

Egy pillantást vetett az előtte álló fiúra, akinek még a nevét sem tudta. De volt benne valami, amitől kellemetlenül érezte magát. Mégis, ha elvezetné Camhez...

Benyúlt a szentjánoskenyérfa törzsébe a lantjáért és a pergamenért. Vajon ez az utolsó alkalom, hogy a kedvenc fájába rejtje a zenéjét? Az utolsó alkalom, amikor a csillogó vizet nézheti a Jordánnak ebben a kanyarulatában? És mi lesz a családjával és a barátaival?

De ha itt marad, sosem tudja meg, mi lett volna.

Lehunyta a szemét, és azt mondta:

– Készen állok.

A fiú kezét rázott vele, és mély hangon így szólt:

– Megegyeztünk! Egy nap úgy mondják majd, hogy alku-
t kötöttél.

TIZENNÉGY

THE NEW ZERO

CAM

Négy nap

MÁSNAP REGGEL, HOGY az arcade-játékgépeknél találkozott Lilithtel és Bruce-szal, Cam ott ült Lucifer mellett egy szálkás eredményjelző tábla tetején. Nézték az alattuk elterülő focipályát és a mögötte folyamatosan izzó hegyeket.

A levegő nyirkos volt, és mindenfelől füst szállingózott. Reggel hétkor ez az iskola még a Sword & Cross temetőjénél is csendesebb volt, ahol annak idején, mielőtt Cam megtudta, hogy Lilith különféle poklok végtelen sorában tengeti a napjait, csak annyi dolga volt, hogy Luce-szal és Daniellel játszadozzon. Most azt kívánta, bárcsak jobban megbecsülte volna az akkori, bájosan egyszerű életét.

Négy nap volt hátra az ördöggel kötött alkuból, és Camnek fogalma sem volt, hogy végződik majd. Néhányszor előfordult, hogy

Cam tudta, a lányban majdnem felmerült az összetört múltjuk képe. Például amikor Lilith felpróbálta az esküvői ruháját. És bár Cam teljes szívvel remélte, hogy Lilith már-már szerelmes belé, a lány még nem mondta ki.

Még meg sem csókolták egymást.

Lucifer egy papírszákból előhúzott és Cam kezébe adott egy gőzölgő habpobarat.

Most is Luc álruhájában volt, de amikor egyedült maradt Cammel, sosem fogta vissza a rémisztő morgását.

– Ha még egyszer tizenhatbillió évig is élnél – mondta –, te

akkor sem lennél kevésbé naiv.

– Inkább legyek naiv, mint cinikus – válaszolta Cam, és belekortyolt a kávéjába. – Egyébként pedig, hogy magyarázod, ami történt? Lilith megváltozott. Ha eldobsz egy követ, ki tudja, hol áll meg?

– Ez a szép abban, ha az ember csak a második – vigyorodott el Lucifer, és Cam megpillanthatta a fogai közt tekerdő nyüveket. – Senki sem számít rá, hogy sikerrel jársz. Nézz csak oda!

Alattuk kigyulladtak a fából készült eredményjelző lámpái, és a reggeli fényben gyéren világítottak a *Hazai* és a *Vendég* szavak. Az ördög kibontotta patinás zöld-arany szárnyait, és lerepült a lelátóra, aztán Camnek is intett, hogy csatlakozzon hozzá.

Cam sóhajtva letette a kávéját, és körülnézett, hogy biztosan egyedül vannak-e, aztán kiengedte a szárnyait. Lilith közelében folyton arra vágyott, hogy kitarhassa őket, de nem mutathatta meg neki a valódi énjét, legalábbis még nem.

Talán sohasem.

Érezte, ahogy a szárnyai szétterülnek a háta mögött, és észrevette, hogy Lucifer végigmustrálja őket.

– Mi történik ott? – kérdezte az ördög szúrós tekintettel.

Cam próbálta elrejtetni a meglepetését a tarka szárnya láttán, amiben most egyenlő arányban volt a fehér és az arany.

– Te tudod! – válaszolta, ahogy alábukott az eredményjelző tábla tetejéről, és Lucifer mellé ereszkedett. Jó érzés volt súlytalanul siklani a levegőben, és érezni a szelet. – A hajam, a derekam, a szárnyaim. Te vagy itt a zseniális stylist, nemde?

A pad megnyikordult a talpuk alatt, és Cam valahonnan mintha zizegést, valami textil susogását hallotta volna. Lehet, hogy csak Lucifer behúzott pikkelyes szárnyainak a hangja. Cam is visszahúzta a szárnyait, nehogy véletlenül egy halandó szem megpillantsa.

– Most vagyunk, ahogy én hívom, a harmadik negyedben – mondta Lucifer, és kilehelt egy fekete füstfelhőt. A füst ott kavargott a levegőben, míg el nem érte az eredményjelzőt, aztán szertefoszlott. Abban a rekeszben, amely a futballnegyedeket mutatta, megjelent a hármas szám. – Nézzük, hogy áll a

csapatunk!

A szája kissé megrándult, és Cam ebből megértette, hogy az ördög sem tudja, hogyan végződik majd a játék. Őt pedig azért hozta ide, hogy felmérje a „vendégcsapat” magabiztosságát. Nem engedheti hát, hogy Lucifer gyengének lássa, hiszen bármilyen kis repedést is fedezne fel az ördög az álarcon, melyet Cam felé mutatott, azt azonnal célponttá tenné.

– Az első lépésed, elismerem, erős volt – mondta Lucifer. – Létrehozni egy zenekart Lilithtel, egy pont! – A „Vendég” rekeszben kigyúlt egy 1-es. Aztán felnevetett: – Ellopni a noteszt, majd mindenfelé szétszórni azt a dalszöveget? Egyértelműen egy pont *pour moi*.

Mikor egy 100-as jelent meg a kijelzőn a „Hazai” alatt, Luc szétnyitotta a szárnyait, odareppent, és néhányszor rácsapott a táblára.

– Mi ütött ebbe a vacakba?

Aztán visszarepült a lelátóra, Cam pedig figyelte, hogyan húzódnak be a vállába a szárnyai, és nem kerülte el a figyelmét, milyen sötéten csillognak a reggeli fényben.

– Meggyógyítottam az öccsét – mondta Cam. – Az többet ér, mint bármi, amit te megpróbáltál tönkretenni.

– Megengedem – válaszolta Luc. A „Vendég” alatt az 1-es egyből 2-esre változott. – Ugyanakkor öreg, hájas és kopasz is lettél, ami, és ebben mindenki egyetért, egy hatalmas, *kövér* pont nekem! – A „Hazai” rekeszében megjelent egy 200-as.

Cam a szemét forgatta.

– Ha nem vetted volna észre, Lilithet nem érdekli, hogyan változtatgatod a külsőmet.

– Nem arról van szó, hogy nem érdekli! – mordult fel bosszúsán Luc. – Valamiért nem is látja rajtad a testi változásokat.

Cam összezavarodott.

– Úgy érted, mindenkinek ronda vagyok, csak *Lilithnek nem*?

– *Pitty, pitty, pitty!* – A kijelzőn egy 3-as gyúlt ki a „Vendég” alatt. Luc pislogás nélkül egyenesen belenézett a napba. – Én sem értem. Biztos voltam benne, hogy ha megváltozik a külsőd, az majd undort kelt benne, de...

– ...de Lilithről van szó – mondta Cam, és most először értette meg. – Lilith azt látja, ami bennem lakozik, és azt még te sem tudod beszennyezni. – Végignézett magán. Napok óta először érzett magabiztosságot. – Nem tudom, miért kellett elvesztenem a jó külsőmet ahhoz, hogy ezt megértsem. – Oldalba bökte az ördögöt. – Ezért is adnod kéne magadnak egy pontot!

– Elfogadom! – Azzal Lucifer a tábla felé fordult, amelyen most az állt: *Hazai: 300, Vendég: 3*. Aztán hunyorogva Camre nézett. – Fel nem foghatom, hogy lehetsz ilyen magabiztos. Vesztesre állsz!

– Ezt miből gondolod? – kérdezte Cam.

– Az összes élete közül most először fordul elő, hogy Lilith megtanulja élvezni a saját poklát – mondta Lucifer. – Felhagyott azzal, hogy az álmait a valósághoz hasonlíttassa.

– Alkalmazkodik, megtanulja, hogy élhet túl – értett egyet Cam. – Szinte már...

Aztán hirtelen elhallgatott, mert eszébe jutott, hogyan mosolygott rá Lilith a minap a menzán, eszébe jutott a hangja, amikor tegnap Bruce-szal együtt énekelt az arcade játékkeremben, aztán a tekintete, ahogy a győztes dalszövegére koccintott a meleg root beerrel.

– ...boldog – fejezte be Cam.

– De egy boldog lánynak nincs szüksége arra, hogy megmentse valami hozzád hasonló alak – mondta fogvicsorgatva Lucifer. – Nézz szembe vele, Cam, ahhoz, hogy téged szeressen, arra van szükséged, hogy utálja az életét. Máskülönben elveszted a fogadást... és őt is. – A *Hazai* eredménye 2000-re ugrott a kijelzőn. A sebesen pörgő számok hangja úgy kopogott, mint az esőcseppek a bádogtetőn. – Hát igen, a szalagavatón egészen biztosan vereséget szenvedsz – mondta Lucifer. – De hát, mindig is vesztesre álltái.

– Tévedsz! – mondta Cam.

– Most elmondom, mit fogok csinálni. – Lucifer odahajolt hozzá. Parázsló szénszaga volt, amibe egy kis ánizs vegyült. Camnek majdnem felfordult a gyomra. – Futni hagylak.

– Ezt hogy érted?

– Lefújom a fogadást! Visszamehetsz depizni az univerzum

középső térségébe, hogy sose kelljen kibontakoztatnod a benned rejlő tehetséget. Én pedig megint csak gondoskodom róla, hogy továbbra is mindenki rendesen össze legyen zavarodva.

Az ördög véraláfutásos szemében Cam valami kétségbeesésfélét vélt felfedezni.

– Attól félsz, hogy veszíteni fogsz – szaladt ki a száján.

Erre Lucifer olyan röhögésben tört ki, amely mintha a földet is megrengette volna alattuk.

– Különben miért ajánlanád fel, hogy semmisnek tekinted a fogadásunkat? – kérdezte Cam.

Az ördög röhögése hirtelen félbeszakadt.

– Ami Luce és Daniel között történt, talán engem is megváltoztatott – morogta. – Talán könnyőreutes vagyok hozzád, bármily förtelmesen hangozzék is.

– Blöffölsz! – mondta Cam. Teljesen mindegy, mit mond az ördög, ő semmi esetre sem fog kihátrálni az egyezségből. – Nem fogom elhagyni Lilithet, nem tudom tovább csinálni nélküle.

– Lenyűgöz az állhatatosságod – mondta Lucifer, miközben a kijelzőn megjelent a 4-es szám a *Vendég* rubrikában –, de fogalmad sincs, miről beszélsz. Tudod egyáltalán, *miért* van Lilith az alattvalóim között?

Cam nagyot nyelt. A kérdés azóta nem hagyta nyugodni, mióta Annabelle-től megtudta, hol kell keresnie Lilithet.

– *Öngyilkosság*. – Lucifer lassan, minden szótagot külön hangsúlyozva ejtette ki a szót.

– Nem tenne... – suttopta Cam.

– Azt hiszed, ismered? Hát nem! Esélyed sincs rá. – Lucifer lenézett az elhagyatott campusra, amit ő maga alkotott. – És ezt mindenki tudja, még az a sok, buta gyerek is odalent, csak te nem.

– Mondd el, mi történt! – kérte Cam, és hallotta, hogy remeg a hangja. – Mikor vetett véget az életének? Miért?

– A nap végéig még feladhatod – mondta Lucifer, és a tekintetében tombolt a gonoszság. – Különben eldurvulnak a dolgok.

– A változatosság kedvéért?

Az ördög fenyegető pillantást vetett rá.

– Majd meglátod!

Cam a parkolóban járkált fel-alá a buszok érkezésére várva, hogy aztán egy újabb nap kezdődhessen a Trumbullban. Az ördög fenyegetőzése nyugtalanította.

Muszáj volt látnia Lilithet. Behunyta a szemét, és megpróbálta elképzelni, ahogy épp az iskola felé tart, de csak az öngyilkosságára tudott gondolni, amit Lucifer korábban említett. Mikor tett ilyet? És hol?

Lehetséges, hogy őt terheli a felelősség?

Abban a pillanatban, hogy először találkoztak, Cam tudta, hogy többé lehetetlen lenne szétbogozni a kettejük egymásba fonódó létezését. Lilith volt az egyetlen, igaz szerelme. Ha tanult valamit Luce-tól és Dánieltől, az ez: ha megtalálod azt a lelket, akit mindenkinél nagyobb becsben tartasz, többé *nem* engeded el.

Éles fékcsikorgások jelezték, hogy az iskolabuszok megérkeztek. Mikor a sárga buszok megtöltötték a kör alakú végállomást, a diákok lemasíroztak a lépcsőkön, és hömpölyögve indultak az iskola felé, mint minden áldott nap. Ma reggel azonban valami eltért a szokásostól. Volt valami baljóslatú a levegőben.

A diákok egymás közt suttoztak, és amikor megpillantották Camet, ledermedtek, visszahőköltek, és gyorsan elfordultak tőle.

Egy lány, akit még az életben nem látott, ráförmedt, amikor elment mellette.

– Jól alszol éjszaka, te disznó?!

Ahogy egyre több gyanakvó pillantással találkozott, Cam szárnya bizseregni kezdett a vállában. Lucifer ugyan figyelmeztette, hogy a dolgok eldurvulnak majd, de most vajon mit csinált?

Az osztályfőnökre egy-két perccel a csengetés előtt érkezett. Még csak néhány diák volt a teremben, de mindannyian hátat fordítottak neki, amint belépett.

Egy szeplős, hosszú, fekete hajú lány hátrafordította a fejét, és rá-fintorgott:

– Nem hiszem el, hogy ezt a szörnyeteget bevásárolták a szalagavató bál jelöltjei közé!

Cam egyikükkel sem törődve leült, és Lilithet várta.

Ő akkor sétált be, amikor megszólalt a csengő. A haja még mindig nedves volt, a ruhái gyűröttek, és egy félig elfogyasztott almát szorongatott a kezében. Nem volt hajlandó Camre nézni.

Cam végigvárt ötven gyötrelmes percet, aztán rögtön óra után félrehúzta a lányt.

– Mi van? – kérdezte. – Mi a baj?

– Nem tartozik rám, kivel voltál, mielőtt találkoztál velem – mondta Lilith könnyekkel a szemében –, de az a lány *megölte* magát!

– *Milyen* lány? – kérdezte Cam.

– Én magyarázzam meg neked? – kérdezett vissza Lilith. – Vagy talán több lánnyal is voltál, aki *megölte* magát?

– Honnan veszed ezt az egészet? – kérdezte Cam, bár nem is kellett kérdeznie. Biztosan Lucifer súgott valami kitalált sztorit az egyik gyerek fülébe, és most ő lett az iskola főgonosza.

– Ma reggel mindenki erről beszélt a buszon. – Lilith észrevette a Camre vetett pillantásokat. – Úgy tűnik, az egész iskola tud róla.

– Ők semmit sem tudnak – mondta Cam –, de te igen. Te ismeresz engem.

– Mondd, hogy nem igaz! – kérte Lilith. Cam kihallotta a hangjából az esdeklést. – Mondd azt, hogy nem azért ölte meg magát, amit vele tettél.

Cam lenézett a bakancsára. Lilith azért van Crossroadsban, mert *megölte* magát, de vajon miatta?

– Igaz – mondta ki végül iszonyú gyötrelmek között. – Véget vetett az életének.

Lilith szeme elkerekedett, és hátrálni kezdett. Cam látta, hogy a lány nem ezt a választ várta.

– Megint zaklat téged, Lilith?

Cam megfordult, és Lucot találta maga előtt a hátrafésült, tökéletesre belőtt hajával. Az ördög karon fogta Lilithet, és közben megfeszítette a bicepszt.

– Indulhatunk, drága?
– Egyedül megyek! – Lilith félretaszította Lucot, de közben Camet nézte.
– Ami azt jelenti – mormogta Luc, amikor a lány már elfordult –, hogy ne menj utána, Cam!
Cam keze ökölbe szorult.
– Az utolsó esély, hogy kiszállj – mondta Lucifer.
Cam néma indulattal rázta a fejét. Figyelte a távolodó Lilithet, és attól félt, hogy most örökre elveszítette.
– Azért *annyira* nem rossz a helyzet – mondta Luc, azzal kihúzott egy összehajtott papírt a farzsebéből, és átadta Camnek. – Az igazgató látni akar.

Tarkenton irodája előtt üresen állt a titkárnő asztala, az igazgató ajtaja pedig zárva volt. Cam kisimította magán az APPETITE FOR DESTRUCTION pólót, amit még az adományboltban szerzett, kicsit elrendezte a haját, aztán bekopogott.

Az ajtó kitárult.

Tétován belépett, mert nem látott senkit.

– Mr. Tarkenton? Uram? Látni akart?

– *Váááááááááá!* – ugrott elő az ajtó mögül Roland és Arriane kétrét görnyedve a nevetéstől. Arriane bevágta Cam mögött az ajtót, és kulcsra zárta.

– *Uraaam?!* Látni akart? – utánozta Camet Arriane.

– Ez volt a legviccesebb dolog, amit az utóbbi évszázadokban láttam, *uram!* – mondta Roland.

– Oké, oké, röhögjetelek csak! – mondta Cam. – Bocs, hogy megpróbálok elvegyülni az itteniek között.

Aztán megölelte mindkettejüket.

A legkevesbé sem számított arra, hogy itt felbukkanhatnak, de sosem volt még ennyire hálás azért, hogy végre baráti arcokat láthat.

– Te nem viccelsz! – mondta Arriane a szemét törölgetve. Le volt borotválva a haja, és tiszta feketét viselt. Az egyetlen szín rajta a mű-szempillái végén rikító narancssárga volt. – Ezt

szeretem! Viszont, uhh – méregette fintorogva Cam hastájékát –, mi is a helyzet azzal a pocakkal?

– Lucifer szerint nincs ennél viccesebb – mondta Cam. – Azt gondolta, ez majd elrettenti Lilithet, de ő igazából nem is látja a különbséget, legalábbis nem *látta*, amikor még kedvelt. Most nem tudom, mi van. – Elérzékenyülten nézett a barátaira. – Egyébként hogy kerültök ide?

– Ez is Lucifer tréfáinak egyike – magyarázta Roland. Csodásan nézett ki a rá szabott, hajszálcsíkos öltönyében meg a dupla man-dzsettás, levendulaszín ingében, és drága parfümillat lengte körül.

– Aha! – mondta Cam, és azonnal megértette, miről van szó. – Tudja, hogy veszíteni fog, úgyhogy veletek akar lebeszéltetni arról, hogy végigcsináljam.

– Lehetséges, barátom – mondta Roland –, de ebben tulajdonképpen egyetértünk vele.

– Más szóval – szólt Arriane –, mit művelsz, Cam?

– Ha az emlékezetem nem csal – válaszolt Cam –, amikor legutóbb láttalak, azt tanácsoltad, hogy hozzam helyre a hibáimat. Emlékszel?

– De ne így! – lökte mellbe Arriane Camet. – Miután Luce és Daniel lehetőséget adott a nyamvadt kis lelkednek egy második esélyre... Én csak, vagyis, azt akarom mondani, hogy *ember*!

Még a Sword & Crossban Arriane és Roland úgy beszélt Luce-ról és Dánielről, mintha az angyali szerelmesek lennének a szerelem mintaképe, amit mindannyiuknak követni kellene. De Cam úgy látta, hogy ők tényleg mindig csak egymással törődtek, sosem akartak forradalmat, és ez szerinte így rendben is volt.

Aztán valahogy mégis megtörtént. És Cam most azért van itt, Crossroadsban, mert Luce és Dániel úgy döntött, hogy a szerelmükért minden kockázatot vállalnak.

– Nincs szükségem tanácsra – mondta Cam.

– Arriane-t ennyivel nem tudod leszerelni. – Roland Tarkenton asztalának dőlt. – Mi értelme elhajítani az örök jövőt egy megbundázott fogadás miatt, amit az ördöggel kötöttél? Aztán meg, amikor felajánlja, hogy felment az egyezség alól, mi értelme visszautasítani?

Cam értette, hogy kívülről nézve lehetetlennek tűnik tizenöt nap alatt elérni, hogy egy lány beleszeressen, főleg egy olyan lány, akinek az iránta való gyűlöletét a Pokolban töltött háromezer év szította. De Camet nem érdekelte, milyennek tűnik.

A szíve azt súgta, hogy mindenképp meg kell mentenie Lilithet. Nem volt választása.

Ez volt a lány iránt érzett szerelem fokmérője.

Arriane vállon ragadta Camet, és belelökte Tarkenton bőrforgószékebe. Aztán az igazgató bronz sertésszobrocskáját a tenyerén egyensúlyozva így szólt:

– Nézd, Cam! Mindig is önpusztító voltál. Megértjük, és szeretünk is érte, de ideje felhagyni a Luciferrel folytatott játékokkal.

– Sosem veszít – mondta Roland. – Csak ha piros hó esik.

– Nem tehetem. Hát nem értitek? így fejezem ki a tiszteletemet Luce és Daniel választása iránt, amiért feladták a halhatatlanságukat. Meg kell mentenem Lilithet. Ez az egyetlen módja annak, hogy megmentsem magam. – Előredőlt a székben. – A lányt, akit szeretek, kínozzák. Hát hová tűnt belőletek a kötelességtudat? Az a Roland és Arriane, akit én ismerek, sosem bocsátaná meg nekem, ha nem próbálnám kiszabadítani innen Lilithet!

– Akkor volt bennünk kötelességtudat, amikor Lucinda sorsáról volt szó – mondta Arriane –, de Lilith sokkal kevésbé fontos, mint Luce. Csak egy pittyenés a radaron.

Cam döbbenten pislogott.

– Neked!

– Mindenkinek – mondta Arriane. – Ezért töltöttünk hatezer évet azzal, hogy Luce-t követtük mindenhová. Ő kozmikus következményekkel járó döntéssel nézett szembe.

– Lilith ugyanúgy számít – válaszolta Cam. – Jobbat érdemel ennél.

– Legalább elhívod a szalagavatóra? – kérdezte sóhajtva Arriane. – Mindig is szerettem volna eljutni egy ilyen bálra.

– Még nem hívtam el – vallotta be Cam. – Még nem jött el a megfelelő pillanat.

– Annyira nem vagy formában, hogy az szörnyű! – mondta

Arriane. – Ro és én talán segíthetünk ezen a téren. Miután annyit gyakoroltunk Luce-szal és Daniellel, a mesterei lettünk a romantikus díszletezésnek. Mit szólsz hozzá?

Ekkor kivágódott az ajtó.

– Miben lehetek szolgálatukra? – kérdezte Tarkenton.

Arriane óvatosan visszahelyezte az igazgató sertés formájú papírnehezékét az asztalra, és megpaskolta.

– Ez egy igazán szép disznó. Adok érte negyed dollárt!

– TAKARODJON A SZÉKEMBŐL! – ordított Tarkenton Camre, aztán Arriane-hoz és Rolandhoz fordult. – És kicsodák ezek az illetők?

– Bukott angyalok vagyunk – válaszolta Roland.

– Mit sértegeti a vallásos érzéseimet? – rivallt rá Tarkenton eltorzult arccal. – Lecsukathatnám magukat betörésért! Maga pedig, Mr. Briel, fel van függesztve a mai és a holnapi napra! Jobb, ha elhagyja a campust, mielőtt magam vitetem el!

– Kérem, ne adjon felfüggesztést, uram! – mondta Cam. – Muszáj itt lennem!

Roland Camre sandított.

– Hülyéskedsz, haver? Mit *érdekel* ez téged?

Camet nagyon is érdekelte. A napok magányosak és hosszúra nyúlnak, ha a lány, akit szeretsz, iskolában van, te pedig nem. A Luciferrel kötött fogadása négy nap múlva véget ér. Ha meg akarja szabadítani Lilithet ebből a pokolból, minden percre szüksége van, amit vele tölthet.

TIZENÖT

QUEEN OF HEARTS

LILITH

Három nap

A MÁSNAPI EBÉDSZÜNETET LILITH, Jean és Luis a zeneteremben töltötte.

Végre szabad volt a hely, mivel a Perceived Sights minden tagja a szalagavató bál jelöltjeinek megbeszélésén vett részt. Lilith elsétált a menza közepén lévő asztaluk mellett a szendvicsével, és észrevette, hogy Cam széke üresen áll. Sem osztályfőnökin, sem irodalomórán nem jelent meg aznap reggel, és Lilith próbált nem gondolkodni azon, hogy miért.

– Helló, Luis! – Mosolyt erőltetett az arcára a dobos kedvéért, aki kék trikóban és ujjatlan bőrkesztyűben ült a dobszerkónál.

– Hola! – mondta Luis, miközben egy feszes ritmusú dobpergést gyakorolt. Egyre jobb volt, sőt, már majdnem jó.

– Frankó! – dicsérte Lilith.

Luis elvigyorodott.

– Frankó a középso nevem.

A versenyig még három napjuk maradt. Megint egy gitárossal kevesebben voltak, és korántsem álltak még össze rendszeresen, de Lilith elhatározta, hogy nem adja fel, és megtalálja a módját, hogy sikerre vigye a fellépésüket.

– Gondolom, nem várjuk meg Camet – mondta Jean együttérző arccal. Levette a Moog tetejét, és épp a belső csavarokat húzta meg rajta.

– Nem – sóhajtott Lilith. – Csak mi vagyunk.

Berekedt, és fáradt volt. Azóta émelygett, mióta tegnap felszállt a buszra, és az összes diák tekintetét magán érezte. Először volt olyan hülye, hogy azt higgye, azért vették hirtelen annyian észre, mert hallották, hogy ő nyerte a dalszövegversenyt. De az égvilágon senki egy szóval sem említette, hogy az ő dalát játssza majd a Four Horsemen a szalagavatón.

A Camról terjengő szörnyű hír teljesen elterelte a figyelmet Lilith sikeréről. Mostanra az egész iskola diákok zümmögő kaptárává vált, ami ugyanazt a visszataszító történetet duruzsolta: Cam legutóbbi barátnője megölte magát, miután szakítottak.

Lilith tudta, hogy Cam más lányokkal is járt, de ez a mostani sztori...

Öngyilkosság.

– Tök szar – mondta Jean. – Úgy értem, a Revenge zsír lesz, de Cam nélkül...

Lilith értette, mit akar mondani. Cam nagyszerű zenész volt. A színpadon karizmatikus jelenség, aki markánsabb karaktert ad a zenekarnak. A Revenge kevesebb lesz nélküle.

Plusz, tényleg szeretett volna benne lenni a bandában. Lilith ezt onnan is tudta, hogy előző este hétszer is kereste őt az otthoni telefonjukon.

– Ne vedd fel! – mondta Bruce-nak, de már túl későn.

– Halló! – szólt a telefonba Bruce, aztán odatartotta a kagylót Lilithnek, eltátogva, hogy: – Cam az!

Lilith gyorsan firkantott valamit egy cetlire, és odamutatta az öcs-csének.

– Bocs, Cam – mondta a telefonba Bruce –, de azt mondja, rossz számot hívtál.

Lilith némán jelezte Bruce-nak, hogy gyorsan tegye le a telefont, és mikor az letette, felnyögött:

– Kösz szépen!

– Miért nem akarsz beszélni Cammel? – kérdezte Bruce. – Mi történt?

– Á, hosszú! – mondta Lilith az öccsének. – Majd elmondom, mikor idősebb leszel.

– De én kedvelem őt! – mondta Bruce.

Lilith összevonta a szemöldökét.

– Tudom. Csak ne vedd fel a telefont még egyszer.

Lehetséges, hogy Cam hétnél is többször hívta őket, de Lilith anyjánál hétnél telt be a pohár. Utána félretette a kagylót. És az azt követő csendben Lilith szíve fájni kezdett. Nem akarta közel engedni magához ezt a srácot annyira, hogy fájdalmat okozhasson neki, és most tessék, itt van megbántódva és összezavarodva, és arra vágyik, hogy helyrehozzák a dolgot.

Megint vigyázni fog magára, senkitől nem vár majd semmit, és jól felvértézi magát a fájdalom ellen.

Jean letette a csavarhúzó, megdörgölte az állát, és fürkésző pillantást vetett Lilithre.

– Ugye nem akarod azt mondani, hogy elhiszed, amit pletykálnak? Cam jó gyerek. Te is tudod.

– Nem akarok erről beszélni. – Lilith leült a fal tövébe két óriási xilofon közé. Elővette a noteszét, és lapozgatni kezdte.

– Most mit csinálsz? – kérdezte Jean.

– Egy kicsit változtatok a *Somebody's Other Blues* refrénjén, mielőtt elkezdünk próbálni.

– Várj! Ez azt jelenti, hogy nem oszlunk fel? – Luis nagyot sóhajtott a megkönnyebbüléstől.

– Persze hogy nem! – válaszolta Lilith, miközben felállt, és a gitárjáért indult.

Nemcsak a bandát kellett egyben tartania, hanem a Luisszal és a Jeannel való barátságára is szüksége volt. Cammel ellentétben ezek a srácok nem voltak túl bonyolultak. Nem is ejtették rabul a szívét. De megmutatták neki, hová tartozik, ez pedig sokat számított, és nem volt hajlandó lemondani róluk.

– Kezdjük!

– Na, *erről* beszélek! – mondta Jean, és beizzította a szintijét.

– Mindent bele! – mondta Luis, és nekikészült a dobverőkkel.

– Két, há, négy! – számolt be Lilith, és játék közben egy újfajta magabiztosság kezdett ébredni benne.

– Á, itt van! – intette magához Mrs. Richards Lilithet, aki épp befejezte a szekrényében való pakolászást a tanítási nap végén.
– Szeretném megkérni egy szívességre! – A szemüvege maszatos volt, és nyúzottnak tűnt. Lilith tudta, hogy túlórában azon dolgozik a szalagavató bizottsággal, hogy „zöld” döntéseket hozzanak a bállal kapcsolatban.

– Természetesen! – mondta. Mióta elnézést kért Mrs. Richardstól, és megfogadta a tanácsát Bruce étrendjét illetően, sokkal jobban kijöttek egymással.

– Ma délután Chloe King rosszul lett és hazament – kezdte Mrs. Richards. – Szükségem van valakire, aki elviszi neki a háziját.

– Nem vagyunk jóban Chloeval – mondta Lilith. – Azt sem tudom, hol lakik. Nem tudná June vagy Teresa vagy valaki más elvinni?

Mrs. Richards csendesen elmosolyodott.

– Az utolsó percben döntötték el, hogy jelölt megbeszélést tartanak. Meg hát, azt hittem, új fejezetet nyitottunk. – Azzal Lilith kezébe nyomott egy halom mappát. Chloe címe egy zöld cetlire volt felírva a legfölsőn. – Igazán nagy segítség lenne. Nem szeretem látni, hogy egy jó tanuló lemarad.

Úgyhogy Lilith felszállt a gazdag diákok iskolabuszára, ami egyébként nagyrészt üres volt, mivel a Chloe szomszédságában élő felső osztálybeliek a saját kocsijukkal jártak iskolába.

Figyelte az utcatáblákat, ahogy a busz végigkanyargott az előkelő környéken, és letette a diákokat egy-egy új építésű, nagy háznál, előttük óriási, jól ápolt pázsittal. Elnézte, ahogy az egyik elsős bemegy egy olyan házba, ami előtt egy ELADÓ feliratú tábla állt a gyepebe szúrva, és azon tűnődött, innen vajon hova költöznek majd.

Elképzelte, ahogy összepakolják a holmijukat, beszállnak egy luxusautóba, és Crossroadsból elmenekülve elviharzanak az autópályán. Már elképzelni is elég volt ahhoz, hogy irigykedni kezdjen. A menekülés gondolata sosem állt távol tőle.

Nemsokára ráfordultak a Maple közre, úgyhogy Lilith még egyszer leellenőrizte Chloe címét. Felállt, hogy leszálljon, amikor a busz megállt egy hatalmas fehér, Tudor-stílusú, új építésű ház előtt, melyet kő pontyokkal teli tó vett körül.

Hát persze hogy Chloe egy ilyen házban él.

Lilith csöngetésére beengedték a kapun, és leeresztettek egy elektromos felvonóhidat a halastó fölé.

A várárok túloldalán egy házvezetőnő nyitott ajtót. Az ajtó egy pazar márvány előcsarnokba vezetett.

– Segíthetek? – kérdezte a nő.

– Elhoztam Chloe házi feladatát – mondta Lilith, és meglepetten figyelte a falakról visszaverődő hangot. Az előcsarnoknak örült jó akusztikája volt. Átadta a házvezetőnőnek a mappákat, és alig várta, hogy visszaballaghatson a campusra, ahol Luisszal és Jeannel volt találkozója.

– Lilith az? – hallatszott Chloe hangja valahonnan felülről. – Küldd fel!

Hiába próbált volna ellenkezni Lilith, a házvezetőnő már be is tessékelte, és becsukta mögötte az ajtót.

– Cipő! – mutatott a nő Lilith bakancsára, majd az ajtó mellett álló, fehér márvány cipőtartóra.

Lilith nagyot sóhajtva kifűzte a bakancsát, és lerúgta magáról.

A háznak citromillata volt, a bútorok ormótlanul nagyok, és minden a fehér különböző árnyalataiban pompázott. A nappali közepén egy óriási, fehér bébi grand piano állt egy alpakaszőnyegen, és mechanikus Bachot játszott.

A házvezetőnő felvezette Lilithet a fehér márványlépcsőn, és amikor Chloe ajtajához értek, a kezébe nyomta a mappákat, felvonta a szemöldökét, mintha azt mondaná: *Sok szerencsét, ma remek formában van!*

Lilith bekopogott.

– Gyere be! – szólt belülről a hang.

Lilith erre bekukucskált: Chloe neki háttal feküdt az oldalán, a fehér függönyös ablak felé fordulva. A hálószoba egyáltalán nem olyan volt, mint amit várt. Ami azt illeti, úgy nézett ki, mint a nappali. Túlméretezett, fehér baldachinos ágy, amit az ablaknál álló székekhez hasonlóan fehér kasmír ágytakarók borítottak, a plafonról pedig egy drága kristálycsillár lógott.

Chloe hálószobájának látványa arra készítette Lilithet, hogy

még nagyobb szeretettel gondoljon a sajátjára, az ő kis egyszemélyes ágyával, a használtan vett asztalával, az össze nem illő lámpáival, amiket az édesanyja talált egy garázsvásáron. A falon volt három Four Horsemen-posztère, a három legutóbbi albumuk borítói. Az asztala fölötti részt pedig arra használta, hogy oda függesztette ki rajzszöggel azokat a szövegeket, amikhez dallamot akart szerezni, illetve különböző idézeteket a kedvenc zenészeitől.

Chloe falán az egyetlen dolog egy fehér keretbe foglalt platinalemez volt egy táblácskával, melyen ez állt:

A PERCEIVED SLIGHTS RÉSZÉRE
A JÖVŐBELI ELADÁSAIKÉRT.
BOLDOG KARÁCSONYT! SZERETETTEL: APU

Lilith úgy tudta, hogy Chloenak sok szenvedélye van. Nemcsak a zenekara, hanem a báli jelöltség, a bingócsapat és a diákönkormányzati kampány. Fura volt látni, hogy azon a helyen, ahol a legtöbb időt tölti, nyoma sincs egyiknek sem. Olyan volt, mintha egy drága belsőépítész lemeszelte volna a számára fontos dolgokat. Ettől Lilith egy kicsit meg is sajnálta Chloe Kinget.

Chloe szipogni kezdett, és egy doboz zsebkendőért nyúlt, ami ott állt mellette az éjjeliszekrényen.

– Sajnálom, hogy beteg vagy – mondta Lilith. A mappákat Chloe fehér komódjára rakta. – Elhoztam a házidat. Mit gondolsz, a szalagavatóra meggyógyulsz?

– Nem vagyok beteg – válaszolta Chloe. – Mentálhigiénés napot tartok. – Megfordult, hogy láthassa Lilithet. Az arcát vörös foltok tarkították a sok sírástól. – Nem gondoltam, hogy még egyszer látni akarlak majd azok után, amit ma tettél velem, de most, hogy itt vagy, talán még el is szórakoztathatsz.

– Miről beszélsz, mit csináltam ma? – kérdezte Lilith az ajtófélfának dőlve. – Még csak nem is láttalak!

– Az ebédszünetben hallottam a zenekarotok próbáját – mondta Chloe. – Csak arra sétáltam a báli megbeszélés után, de mikor meghallottalak titeket, nem tudtam megállni, hogy ne hallgatózzak. – A kezdődő zokogástól rázkódott a válla. – Arról

nem volt szó, hogy vetélytársak lesztek!

– Ó! – szólta Lilith, és közelebb lépett Chloehoz. – Szóval azzal bántott meg a bandám, hogy jó?

– Tudod te, milyen nyomás van rajtam amiatt, hogy győznöm kell? – siránkozott Chloe, és felült az ágyban. – Mindenki azt hiszi, tökéletes vagyok. Nem hagyhatom őket cserben! – Kényszerítette magát, hogy vegyen néhány mély levegőt. – Ezenkívül meg az apám szponzorálja az egész eseményt, úgyhogy szuperkínos lenne, ha nem én nyernék.

– Nézd – mondta Lilith –, én sosem hallottam még a számaidat, de vagy százan vannak minden koncerteten, és mindig hallom, hogy a többiek még másnap is arról beszélnek.

– De csak mert félnék tőlem! – fakadt ki Chloe, aztán szinte megijedt attól, amit mondott. A fejére húzta a takarót. – Még a saját zenekarom is fél tőlem!

– Hát, ha ez vigasztal, engem sem sokan szeretnek a Trumbullban – mondta Lilith, bár Chloe, aki éveket töltött azzal, hogy nyilvánosan felhívja a figyelmet Lilith hibáira, jobban tudta ezt bárki másnál.

– Hát, ja – ismerte el Chloe a takarója alól kikukkantva. – De téged ez nem zavar, nem? Mármint, neked annyi más dolgod van. Túlságosan is lefoglal a saját zenéd ahhoz, hogy a népszerűséggel foglalkozz. El tudod képzelni, mennyi szabadidőm lenne, ha nem kellene folyamatosan a társadalmi státuszom menedzselésével törődnöm?

Lilith régebben sokat panaszkodott arra, hogy nincsenek barátai, de a régóta tartó magány igazán belevaló dalszerzővé tette. Most, hogy barátai is voltak már, a legjobbat kapta mindkét világból.

Hirtelen még jobban megsajnálta Chloet.

– *Managing My Social Status*, ez szuper dalcím! – mondta Lilith, és kiszúrta Chloe szekrénybe rejtett gitárját, odament és kivette. – Megírhatnánk közösen, most.

– Nem kell emlékeztetned rá, hogy sokkal tehetségesebb dalszerző vagy! – pufogott Chloe. – Add ide azt a gitárt!

Lilith odaadta, Chloe pedig hálásan rámosolygott. Valahogy az tűnt a következő helyes lépésnek, ha leül Chloe ágyára. Lilith egészen belesüppedt a matracba, és elámult annak fényűző

puhaságán.

– Ezt hallgasd! – mondta Chloe, és akkordozni kezdett, nem sokkal utána pedig énekelni is. – *Burzsuj ribi, burzsuj ribi...* – Mikor befejezte, felnézett Lilithre. – Ezt játsszuk a szalagavatón. Szar, mi?

– Egyáltalán nem. Csak... – Lilith egy kicsit elgondolkodott. – Valaki más szemszögéből énekled, aki kívülről látja az életedet, és irigykedik rád. Mi lenne, ha a saját perspektívádat mutatnád meg, és beletennéd a saját érzéseidet? Például, hogy mennyire fáj azt érezni, hogy nem ismernek.

– Tényleg fáj – mondta csendesen Chloe. – Ami azt illeti, ez nem is annyira hülye ötlet.

– Próbáld meg még egyszer!

Chloe akkordozni kezdett, lehunyta a szemét, és most teljesen másképp énekelte a dalt. Annyi átéléssel, hogy mire befejezte, megint elsírta magát. Lilith döbbsen vette észre, hogy az ő szeme is megtelt könnyel.

Mikor Chloe lejátszotta az utolsó akkordot is, Lilith őszinte lelkesedéssel tapsolta meg.

– Igen! Ez fantasztikus volt!

– Aha – helyeselt Chloe tényleg az volt. Letette maga mellé a gitárt az ágyra, feltett egy kis szájfényt, aztán Lilithnek nyújtotta. – Holnap este koncertezünk az Alfie'sban. Eljöhetnél.

Chloe még soha sehová nem hívta el őt. Az egy dolog, hogy most megtörtént ez a furcsa áttörés kettejük között privátban, Chloe szobájában, de hogy nyilvánosan is úgy viselkedjenek, mint akik nem utálják egymást?

– Többé már nem aggódsz azon, hogy „befolyásolni fog a hangzásotok”?

– Ó, fogd be! – vágott egy párnát Lilith fejéhez Chloe. – És köszönöm.

– Mit? – kérdezte Lilith.

– Hogy segítettél összehozni a dalomat. Én nem tettem volna meg ugyanezt érted – vallotta be Chloe meglepő őszinteséggel –, de nagyon hálás vagyok érte.

Lilith várt még egy kicsit, mikor jön a feketeleves, mikor közli Chloe, hogy csak viccelt, és mutatja meg a webkamerát, amivel megszégyeníti, de nem történt semmi. Chloe továbbra is

normálisan viselkedett, és Lilith maga is meglepődött azon, hogy egyáltalán nem volt olyan rettenetes szenvedés vele lógni.

– Talán elmegyek – válaszolta Lilith a koncertmeghívásra, aztán elindult az ajtó felé. A szeme sarkából látta, hogy Chloe mosolyog.

– Várj! – mondta Chloe. – Van még valami.

– Igen? – fordult vissza Lilith az ajtóból.

– Tegnap reggel találkoztam Deannel a lelátó alatt.

Dean... Dean... Lilithnek erőltetnie kellett az agyát, hogy eszébe jusson, kiről van szó, de aztán rájött, hogy Chloe sportoló pasiját hívják így.

– Ne nézz így rám! Teljesen ártatlan volt! – mondta Chloe. – Csak a lépéseket gyakoroltuk a báli nyitótánchoz.

– Persze! – vigyorgott Lilith. A lelátó alatt az ember a smároláson kívül semmi mást nem gyakorol.

– A lényeg – folytatta Chloe –, hogy hangokat hallottam. Cam beszélgetett apám gyakornokával, Luckal. Vitakoztak, meghozzá rólad.

Lilith próbált uralkodni az arcvonásain, hogy ne látszódjon rajta a sokk.

– Rólam? Mit?

– Nem értettem minden részletet – mondta Chloe. – Dean lekötötte a figyelmemet, de azt hallottam, hogy... valami fogadást emlegettek.

Ebben a pillanatban Chloe anyja nézett be az ajtón.

– Chloe, pihenned kell!

– Mindjárt végzünk, anyu! – válaszolta Chloe, és Lilithre egy pillantást sem vetve elbűvölően mosolygott, míg az anyja el nem tűnt az ajtóból.

– Miféle fogadást? – kérdezte aztán Lilith.

Chloe ültében előrehajolt.

– Nem értettem pontosan, de úgy tűnt, Cam tulajdonképpen abban fogadott, hogy meg tud téged szöktetni a szalagavató után. És ezt figyeld! Ha nem sikerül, Luc csicskája lesz, örökre!

Lilith idegesen felnevetett.

– Ez azért erős túlzásnak hangzik!

Chloe vállat vont.

– Ne engem hibáztass!

– Luc csicskája? – ismételte Lilith. – Mit jelent az egyáltalán?

– Nyilvánvalóan sok minden történt a között a két balfék között, amiről mit sem tudunk – mondta Chloe fintorogva.

Lilith próbált rájönni, hogy először is, miért lógna együtt Luc és Cam, arról nem is beszélve, hogy miért kötnének fogadást rá. Hiszen utálják egymást. Lehetséges, hogy Chloe hazudik? Normál esetben ez lenne Lilith első gondolata, de Chloe most sokkal nyitottabbnak és kevésbé ármánykodónak tűnt, mint korábban bármikor.

Egészen olyannak, mint aki igazat mond.

– Biztos nem tudunk mindent. – Lilith próbált úgy tenni, mintha nem izgatná annyira a dolog. – Cam talán pénzzel tartozik Lucnak, vagy valami hasonló.

– Nem hinném – mondta Chloe. – Azok az arcok úgy beszéltek, mintha a pénz nekik egyáltalán nem számítana. Sőt, mintha nekik az élet és a halál sem számítana. – Merőn nézett Lilithre. – Mintha egyedül te számítanál.

TIZENHAT

DANGEROUS DAYS

CAM

Két nap

MÁSNAP AZ IRODALOMÓRÁN Cam próbálta felvenni a szemkontaktust Lilithtel. A felfüggesztés miatt majdnem két napig nem látta. A látványa, ahogy elvarázsolva körmöl a noteszébe, most örült vágyakozást ébresztett benne. Majd megpusztult, hogy lefejhesse a nyakáról a fekete sálát, és megcsókolhassa a sápadt bőrét.

Megpróbált eljuttatni hozzá egy üzenetet, amiben azért könyörög, hogy találkozzanak óra után. Lilith anélkül hogy kinyitotta volna, lesöpörte az asztaláról, ezért próbált átadni neki egy másikat, már nem is törődött azzal, hogy összehajtsa, láthatta bárki, mit írt: *Kérlek, beszéljünk!* De Lilith nem volt hajlandó elolvasni.

Egy Ryan Bang nevű fiú végzett a hatsoros versikéjének a felolvasásával, Mr. Davidson pedig tapsolni kezdett.

– Nahát, az *ilyen* verseket szereti közölni a *New Yorker!* – mondta élvezettel a tanár.

Cam viszont nem nagyon figyelt. Azt kívánta, bárcsak meg tudná cáfolni a Luc által terjesztett pletykát, de nem tudott hazudni Lilithnek. Csak az volt a baj, hogy azt sem tudta, hogyan mondhatná el neki az igazat.

Elöl Mr. Davidson lenézett a jegyzeteire, és így szólt:

– Cameron, te következzel!

– Miben? – kérdezte Cam felocsúdva.

– A házi feladat bemutatásában. Választani kellett egy olyan

verset, ami egy témát fejt ki világosan. Föld hívja Cameront, jelentkezz! – Mr. Davidson biztosan észrevette Cam tekintetében a zavart. – Ha jól sejtem, most is a halálról szól, amit választottál, mint mindig. Gyere, állj ki az osztály elé, és oszd meg velünk a témát!

Cam nem készült semmivel, de azért elég sokat látott már ahhoz, hogy ismerje a világirodalom néhány zseniális költeményét, és volt egy, ami azonnal az eszébe jutott.

Kisértelt az osztály elé, de ügylet rá, hogy Lilith felé menjen. Szerette volna megsimítani a kezét, de a lány ezt utálta volna, ezért inkább az ujjával végigzongorázta az asztalát, remélve, hogy ezzel felkelti a figyelmét.

Működött. Lilith felnézett, ahogy Cam megállt az osztály előtt, és bejelentette:

– A témám a szerelem.

Az osztály felhördült, de nem törődött velük. Mikor Cam Kánaánban beleszeretett Lilithbe, Salamon még nem volt a zsidók királya. Akkoriban még csak egy tizennyolc éves fiú volt, aki nemrég esett szerelembe egy lánnyal a szomszédos faluból. Cam és Salamon egy beduin sátorban találkozott össze egy éjjelen, mindketten másik irányba tartva. Csak egy vacsorát költöttek el együtt, de Salamon előadta Camnek azt a gyönyörű verset, mely később mint *Énekek éneke* vált híressé. Most Cam Lilithre nézett, és fejből elszavalta. Mikor a kedvenc részéhez ért, az angolról a vers eredeti nyelvére, óhéberre váltott.

– „Kelj fel, én mátkám, én szépem, és jöszte!”^[1]”

Lilith elejtette a tollát, és tátott szájjal, sápadtan meredt a fiúra. Cam azt kívánta, bárcsak tudná, mit érez, és motoszkál-e valami az emlékezetében.

Mire Cam a vers végére ért, megszólalt a csengő. Az osztályteremben kitört a káosz, a diákok felugráltak a helyükről.

– Hallottad ezt? – kuncogott a barátnőjével egy rózsás arcú lány, amikor a hatalmas, piros hátizsákjával elhaladt Cam mellett. – Elkezdett blablázní, amikor az egyik sor nem jutott eszébe.

A barátnője felröhögött.

– Hát, elég öregnek néz ki ahhoz, hogy Alzheimeres legyen.

– Szép munka volt! – szólította meg Mr. Davidson Camet. –

Az egyik örök kedvencem. És tudja héberül!

– Ó, igen, köszönöm – válaszolta Cam, és kisietett a teremből, hogy utolérje Lilithet. A folyosó végén szúrta ki, Jean és Luis társaságában. Egy plakátot néztek, ami az egyik osztályterem ajtajára volt kiragasztva.

– Lilith! Jean, Luis! Várjatok! – kiabált Cam, de mire átverekedte magát a tömegben, Lilith és a srácok már befordultak a sarkon, és eltűntek.

Cam felsőhajtott. Nem jött össze. És most lehet, hogy megint egész nap nem látja.

Meglátta a plakátot, amit Lilith a fiúkkal nézegetett.

GYERTEK, CSAPASSUK!

Már látta korábban. Ugyanazt a koncertet reklámozta, amire egyszer már megpróbálta elhívni Lilithet az első iskolai napján. A Perceived Sights egy helyi banda, a Ho Húm előzenekaraként lépett fel. Este lesz a buli egy luxi kávézóban, néhány kilométerre az iskolától.

Vajon elmegy majd Lilith? Utálja Chloe Kinget, és ami azt illeti, ő is. De ha van egy kis esélye annak, hogy Lilith elmegy lecsekkolni a vetélytársát, hát ő is ott lesz.

A naplementében a High Meadow út felé tartva Roland, Cam és Arriane lába alatt roszogott a kiszáradt fű. Úgy vágtak át az úton, hogy az autóknak ki kellett kerülniük őket. Cam mélyen a gondolataiba merült, alig hallotta a csikorgó kerekeket és a túlkölő dudákat.

– Nem értem, hogy bírtuk olyan sokáig a Sword & Crossban – mondta Roland, miközben egy motoros épp bemutatott neki. – Sosem sikerül elég gyorsan kirúgatni magam ezekből a förtelmes, halandó középiskolákból!

– Húzzatok le az útról! – visította túl egy nő a dudát.

– Tudtátok, hogy majdnem minden autóduda Fisz-mollra van hangolva? – kérdezte Arriane. – Ezért kell mindig A-dúrban

vagy A-mollban zenét hallgatni vagy énekelni, mikor az ember városban vezet.

– „She’s a kindhearted woman, she studies evil all the time.”^[2]

– Hova is megyünk? – kérdezte Arriane.

– Egy Alfie’s nevű kávézóba – mondta Cam zavartan. Épp Lilithen járt az esze. Ma este ki kell békülniük, csak úgy fog működni a terve.

– És miért is? – paskolta meg finoman Cam pocakját Arriane. – Mert Cammy éhes? Morzsasütire vágyik? Lehet, hogy oda kéne figyelned a szénhidrátfogyasztásra! Készítenek egyáltalán szmokingot a méretedben? Jut eszembe, elhívtad már Lilithet a bálba?

– Még nem – mondta Cam. – Még nem. Ma éjjel szükségem lesz a segítségekre – mondta a barátainak, ahogy befordultak a sarkon, ahol a kávézó állt. – Ne feledkezzetek el a tervről!

– Ó, igen, a titkos terv! – mondta Arriane, és megállt, hogy felfrissítse a száján a rúzszt. – Imádom a titkokat, majdnem annyira, amennyire a terveket! Állunk szolgálatodra, főnök!

Cam belépett a kávézóba, és tartotta az ajtót a barátainak is. A bejáratot eltorlaszolták a mütyürökkel és csecsebecsékkal, fémből készült, kis ékszerszorongó fakkal és nyálas mottókkal díszített kávésbögrékkel teli polcok, hogy helyet adjanak a helyiség végében álló kis színpadnak.

A falakat végig tükör borította, úgyhogy Cam próbált nagyjából sehová se nézni. Ki nem állhatta, hogy magát lássa a jelenlegi állapotában. Vitathatatlan, hogy randa volt.

– Gyerünk, szükségem van egy mochaccinóra! – mondta Arriane, azzal kézen fogta Camet, és átfurakodtak a két polc közti keskeny résen, úgyhogy csatlakozhattak a közönséghez.

Vagy száz diák volt már ott, Cam a többségüket felismerte a Trumbullból. A menők jöttek el, és néhányan a másodvonalból, de a legtöbben odafordultak, amikor a bukott angyalok megjelentek a színen. Egyedül Cam és Roland nem viselt bézs rövidnadrágot pólóval, és Arriane volt az egyetlen lány, aki nem úgy festett, mint a többi. Cam észrevette, hogy vagy egy tucat gimis srác lecsekkolja.

– Jézus, faszikáim! – mondta Arriane. – A bugyimat azért

hagyjátok rajtam, oksi? – Aztán odahajolt Camhez, és a fülébe súgta: – Nincs is rajtam bugyi!

Roland elindult italokért, Cam és Arriane pedig helyet foglalt egy bárasztalnál az ablak mellett.

– Ez borzalmas! – mondta Arriane, ahogy körbenézett a sznob diákok tömegén. – Nem tudom elhinni, hogy kibírtál itt két hetet! És mindezt Lilithért. Olyan, mintha szeretnéd, vagy mi.

– Vagy mi. – Cam megtalálta Lilithet. – Ott van! – mutatott a terem másik végébe.

A lány a harmadik sorban ült Jean Rah, Kimi, a barátnője és Luis társaságában. Karen Walker csatlakozott hozzájuk, miután felhangolta Chloe gitárját.

Lilith szépen ki volt öltözve. Csillogó rúzs volt rajta, rövid, szénfekete bársonyruha, amivel a tűzpiros haja szexi kontrasztot képzett.

– Azt hiszem, kezdem érteni az állhatatosságodat – mondta Arriane, és Rittyentett. – A lány *elragadó*!

Cam, természetesen, egyetértett. Lilith gyönyörű volt, de nem ragyogott úgy, mint a múltkor a bowlingklubban. Akkor érezte magát a legközelebb hozzá, mielőtt Lucifer elterjesztette a hírt az öngyilkosságról. Ma este Lilith kisugárzását szomorúság tompította, és Cam tudta, hogy ez miatta van.

– Miről van szó? – Roland visszaért, és lerakott egy-egy kávét Cam és Arriane elé.

– Bombázóveszély! – bökött Arriane Lilith irányába a fejével.

– Még mindig dögös, ennyi év után is. – Roland odafordult Cam-hez. – Mi a stratégia, haver?

– Még nincsen – ismerte be Cam, miközben figyelte, hogy Luis épp valami viccet mesél Lilithnek, amit ő is úgy szeretett volna hallani. – De remélem, hogy eszembe jut majd valami.

– Az a helyzet – szólalt Arriane nagyot kortyolva az italából –, hogy pácban van.

A közönség ujjongani kezdett, Cam pedig figyelte, hogyan lép színpadra Chloe King a zenekarával. Rövid, fekete bőrszoknyát, fűzős topot és nagy karika fülbevalót viseltek. Az egész zenekar ezüst rúzzsal volt kifestve, de egyedül Chloenak állt jól.

– Helló, mind! – kiáltotta Chloe kézbe véve a gitárját, mire a többi lány is magához vette a hangszerét. – Mi vagyunk a Perceived Slights, de ezt már tudjátok.

– Mutasd meg nekik, Chloe! – kiáltotta egy srác.

– Mutassátok meg, hogy tényleg akarjátok! – mondta Chloe.

A közönség megvadult.

Chloe elvigyorodott.

– Itt egy kis ízelítő a dalból, amit holnap játszunk a szalagavatón – mondta a mikrofonba, és a hallgatóságra kacsintott. – Csak a menő arcok tudják majd velünk énekelni a szöveget.

Cam látta, hogy Chloe a közönséget pásztázza a szemével, aztán megtalálja Lilithet. Ugrásra készen várta, hogy Chloe valami durva sértést vág a szerelméhez, amiért itt van, de ehelyett legnagyobb elképedésére finoman odabíccentett, és rámosolygott.

– Két, há, négy! – kiáltotta, és elkezdtek játszani a *Rich Bitch* című számukat. Egyáltalán nem az volt, amire Cam számított. Semmi pop, csupa melankólia, erős gépdobalappal, Chloe gitárja pedig végig gerjedve visított.

A zenekar tagjai nyilvánvalóan többévnnyi, drága zeneoktatáson voltak túl. Jól játszottak a hangszereiken, a hangjuk sosem csuklott meg, és jól néztek ki. De nem volt bennük semmi Lilith csillogó nyerseségéből. Még úgy is, hogy Lilith csak a közönség soraiban ült, ezek a lányok unalmasnak tűntek mellette.

Chloe kifulladásra, kipirult arccal fejezte be a dalt, és Lilith volt az első, aki a székeből felpattanva, kiabálva és tapsolva éljenzett.

Cam azt hitte, csak azért jött el ma este, hogy meglesse a vetélytársát, de világos volt, hogy valami komolyabb történt. Utálta, hogy annyira távol került tőle, hogy nem képes kitalálni, mi jár az eszében. Még három számot végigült a Chloe show-ból, mielőtt véget ért a koncert első fele, és a banda öt perc szünetet tartott.

– Most már mehetünk? – nyivákkolt Arriane.

Roland a szemöldökét felvonva kérdezte:

– Cam?

– Csak egy perc—mondta Cam. A közönség kávéért, illetve a vécére indult, ő pedig megcélozta Lilithet. A lány is a bárpult felé igyekezett – Cam ott termett mögötte, és megérintette a vállát.

– Helló, Lilith!

Lilith azonnal megpördült. Cam látványa mintha nyomban minden energiát felemésztett volna benne.

– Miért vagy itt?

– Látni akartalak. – Cam a száját bámulta. Ezeknek az ajkaknak nem lenne szabad ilyen sokáig csókolatlanul maradniuk. – Hogyan hozhatnám helyre a dolgot?

– Tényleg fogadást kötöttél Luckal, hogy eléred, hogy beléd szeressek?

Camnek tátva maradt a szája. Aztán megdörgölte az állát. Honnan tudhatja? Ezt a beszélgetést nem lehet nyilvánosan lefolytatni. – Nem mehetnénk ki? – kérdezte.

– Ez magyarázza a banda és általában az irántam való érdeklődésedet? – Lilith abbahagyta, és nyelt egyet. – A fogadás... tényleg fogadást kötöttetek?

– Nem – válaszolta Cam. – Igen.

Ekkor a pultos lány odahajolt, és megkérdezte:

– Ki a következő? Hé, vöröske, kérsz valamit? Vagy nem?

Lilith kilépett a sorból.

– Elment az étvágyam.

– Lilith, várj!

– Mit akarsz csinálni, Cam? Engem is öngyilkosságba kergetnél, mint azt a másik lányt?

Cam elkapta a karját. Mostanra már mindenki őket bámulta.

– Nem úgy van, ahogy gondolod!

– Többé nem hagyom, hogy játsszanak velem! – Arrébb lökte Camet, és elindult az ajtó felé.

Egy csapat diák ú-zott Lilith után. Cam behunyta a szemét, és megpróbálta kizárni őket, aztán megérezte Arriane és Roland közelségét.

– Ezt nem volt jó nézni – mondta Arriane.

– Lassan kifutsz az időből, Cam – mondta Roland. – Tudom, hogy szeretsz veszélyesen élni, de már csak egy napod maradt. És nem látnám, hogy jó vége lesz.

Az ajtó kivágódott, és Luc slattyogott be rajta.

– Helló, régi cimborák! – Rettenetesen mesterkélten mosolygott rájuk. – Csak nem a kedvenc témámról beszéltek? Cam elkerülhetetlen végzetéről?

Cam nem bírta türtőztetni magát. A kávéspoharat gondolkodás nélkül az ördög arcába vágta. A műanyag tető leugrott róla, és a még forró ital Luc bőrére loccsant. Cam hallotta, hogy körülötte felszisszennek a diákok, de Lucifer reakciója jobban nyugtalanította. Ez aztán nagy ostobaság volt.

Az ördög elővett egy zsebkendőt, és letörölgette az arcát. Majd szétrobbant a méregtől, ahogy Cam arcába hajolt.

– Hagytam, hogy kilépj! – mondta Luc. – Élned kellett volna a lehetőséggel!

Az igazi hangján beszélt hozzá, de elég halkán ahhoz, hogy a körülöttük álló diákok ne hallják, bár azt egész biztosan érezték, hogy a lábuk alatt megremegett a föld.

– És *ti ketten!* – Az ördög most Arriane-hoz és Rolandhoz fordult. – Pusztán egy okból, és csakis amiatt engedtelek be titeket ide! Tegyétek a dolgotokat! Térítsétek észhez az eszetlen barátotokat! Különben velem gyűlik meg a bajotok!

– Dolgozunk rajta, uram! – mondta Roland. – De te is tudod, milyen makacs tud lenni Cam.

– Ez csak Luciferre és rám tartozik – szólt közbe Cam. – És még nincs vége!

– Már akkor vége volt, mielőtt elkezddődött – mondta Lucifer az ajtó felé intve, amerre Lilith az imént elmenekült. – Sikerült elérned, hogy még jobban utáljon, mint azelőtt, hogy idejöttél! – Dörgő nevetést hallatott. – Igen, egyértelműen vége.

Az ördög még közelebb lépett Camhez, amíg már csak centiméterek választották el őket egymástól. Cam érezte Lucifer rothadó leheletének szagát és a bőréből áradó bűzt. – Holnap, mire véget ér a nap – mondta Lucifer –, az enyém lesz. Örökre.

KÖZJÁTÉK

SACRIFICE

LESZBOSZ SZIGETE, GÖRÖGORSZÁG

Kr. e. 1000 körül

CAM EGY FAHAJÓ fedélzetén ült, ami egy kis kikötőben horgonyzott.

Meztelen felsőtesttel, törökülésben meredt az alacsony állású holdra. Az elmúlt két órát azzal töltötte, hogy próbált azon a lanton játszani, amit egy sáfrányárustól csent el a piacon. Ha uralni tudná Lilith hangszerét, akkor a benne keletkezett, Lilith hiányából fakadó úrron is biztosan úrrá tudna lenni.

Egyelőre nem ment jól.

– Cam – dorombolta egy érzéki hang –, tedd le azt a holmit, és gyere ide!

Odafordult a fiatal, olívbőrű lányhoz, aki fél könyékre támaszkodva, a hosszú lábait keresztbe fonva feküdt, és arany haja lengedezett a szélben.

– Mindjárt megyek – mondta Cam.

Mióta elhagyta Lilithet, egy csomó lánnyal vette körül magát, de hiába remélte, hogy ők majd elterelik a figyelmét a fájó szívéről.

Mikor az esküvője napján elmenekült Kánaánból, megkereste Lucifert a felhők között. A Bukás óta kevés mondanivalója volt az ördögnek. Lucifer nagyjából százévente tett neki egy ajánlatot, Cam hűségét akarta az alvilági hatalomért cserébe, de őt ez sosem érdekelte.

Viszont amikor Cam mégis megjelent nála, Lucifer sokatmondó vigyorral közölte:

– Már vártalak.

Most egy másik, aranyhajú lány zökkentette ki Camet az emlékeiből, aki a hajót a kikötővel összekötő pallón sétált feléjük.

– Gondoltam, hogy itt találalak! – kiáltott.

– *Te* meg mit keresel itt, Xénia? – csattant fel az előző lány, és kérdően nézett Camre. – Te hívtad ide?

– Korinna? – kiáltott fel Xénia. – *Te* mit keresel Cam hajóján?

Cam a közbjátékon felvidulva letette a lantot.

– Látom, nem kell titeket bemutatnom egymásnak.

A két lány csípőre tett kézzel meredt egymásra és rá.

Cam mély levegőt vett, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Két, gyönyörű lány ezen a gyönyörű, holdfényes éjszakán! Hacsak nem szerettek jobban veszekedni, miért nem szórakozunk inkább egy kicsit mindannyian?

Fejest ugrott a tengerbe, és amikor feljött, a hátán fekvé lebegett a vízen a hajó felé tekingetve. Talán utánajönnek, talán nem.

Nem érdekelte.

– Még mindig meg akarod csinálni? – kérdezte tőle a fiú a kikötő szélén ringó cédruscsonak orrából. Lilith már tudta, hogy Lucnak hívják, de ezen túl elég keveset sikerült kiderítenie a kísértőjéről.

Hallotta a csobbanást és a Cam hajója mellől, a vízből felharsanó nevetést. Nyelt egyet, és elszorult a torka.

Azért jött el idáig, hogy megtalálja a fiút, de az eszébe sem jutott, hogy az esetleg már továbblépett a következő meg az azt követő lányra. Nagyon fájt neki, de nem lett volna hajlandó elhagyni Leszbosz szigetét anélkül, hogy megtudja, mi van a fiú szívében.

Lilith meglátta Camet, ahogy átvág a kikötőn, és elindul végig a parton. Nedves haja csillogott az éjszaka fényeiben.

– Ez a te pillanatod – mondta Luc. – Ragadd meg!

Lilith beugrott a tengerbe, és Cam irányába úszott. Fehér ruhája körülötte lebegett a vízben.

Luc mosolyogva figyelte a csónakból.

Éjfél tájt Cam, kezében a lanttal, egy meredek lejtőn haladt felfelé, és újabb búfelejtés után nézett. Gazdag lantjátékkal kísért énekszó hallatszott a távolból. Cam meglátott egy csenevész sivatagi bokrot, ami egy barlang bejáratát jelölte, és elindult arra.

A barlangban, a két szikla között húzódó, keskeny térben egy öregember játszotta a bonyolult dallamot. A szakála a köldökét verdeste, boglyas haja pedig koszos tincsekbe állt szerteszét. A szeme csukva, a lábánál egy kancsó bor állt. Úgy tűnt, mintha nem vette volna észre Camet.

– Maga nagyon jól játszik – szölt Cam, amikor a férfi abbahagyta a dalt. – Megtanítana engem is?

A férfi lassan kinyitotta a szemét.

– *Nem.*

Cam félrebillentette a fejét. Mióta egyezsége lépett Luciferrel, a meggyőzés újfajta tónusát fedezte fel a hangjában. Megtanulta, hogyan fordíthatja a saját hasznára.

– Felrepítelek magammal a felhők fölé, ha megtanítasz. Hozhatod a borodat is, hogy a csillagok között ihass.

A férfinak elkerekedett a szeme. Egyértelműen hatással volt rá, amit hallott.

– Kezdjük! – mondta, és lejátszott egy akkordot.

Cam gyorsan maga elé kapta a lantját.

A férfi kirúgta a kezéből.

– Hitvány uszadék fa! – mondta. – Énekelj!

Mivel Cam nem készült arra, hogy improvizálnia kell majd, azon kapta magát, hogy rögtön Lilith éneke, az első, amit hallott tőle, jön a nyelvére. A lány ellopta a szívét, érvelt magában, úgyhogy ő most ellopja a dalát.

*Ha szerelem sarkall, át kell írnom a
rímeket, rímeket...*

A férfi hunyorogva, tetszéssel hallgatta. A dallam, amit a lantján játszott, tökéletesen kiegészítette Lilith dalát. Odakínálta a kancsó bort Camnek.

– Tanítani foglak, te pedig nálam maradsz. – A férfi átkarolta Camet. – És most – kezdte, és a bejárat felé vezette a fiút –, mondd, tényleg tudsz repülni?

Cam újra kilépett az éjszakába, és már majdnem kibontotta a szárnyait, mikor a bokor mögött megmozdult egy árny.

Lilith az? Vagy álmodik?

A lány még mindig az esküvői ruháját viselte. Mostanra tiszta kosz lett, mohától zöldellt, és csöpögött belőle a tengervíz. Szorosan a testére tapadt. A lány haja kusza volt és vizes, a háta közepéig ért, a bőre pedig sápadtan világított a holdfényben. Lilith a szemébe nézett, aztán a csupasz mellkasára, majd a karjára, mintha érezné, mennyire vágynak arra, hogy őt öleljék.

De nem ölelték meg egymást. Úgy álltak szemben egymással, mint az idegenek.

– Helló, Cam! – mondta Lilith.

Cam hátrébb húzódott.

– Mit keresel itt?

Lilithnek erre a kérdésre összeszaladt a szemöldöke. Nagy levegőt vett, és próbálta megformálni a szavakat, melyekért ilyen messzire utazott. Miközben beszélt, az eget nézte, hogy ne kelljen látnia, Cam tekintete mennyire elborul attól, hogy itt áll előtte.

– Akkor éjjel, mikor elmentél, azt álmodtam, hogy egy csapat fülemület megtanítottam egy szerelmes dalra azzal, hogy keressenek meg és énekeljenek haza hozzám. Most én vagyok az a fülemüle, aki eljött érted. Még mindig szeretlek, Cam, gyere vissza hozzám!

– Nem.

Lilith mélyen a szemébe nézett.

– Szeretnél valaha, vagy csak játszottál velem?

– Visszautasítottál!

– *Tessék?*

– Nem voltál hajlandó hozzám jönni feleségül!

– Nem voltam hajlandó hozzád menni a *folyónál* – erősködött Lilith. – Sosem tagadtam meg, hogy hozzád menjek feleségül!

Mióta utoljára találkoztak, Cam csatlakozott Lucifer seregeihez.

Ha korábban félt megmutatni Lilithnek az igazi énjét, ez most egyenesen lehetetlenné vált. Nem! Nincs többé múlt. Nincs többé Lilith.

Csak a magányos jövő van.

– Összetörted a szerelmünket – mondta Cam. – Most már az a sorsom, hogy a szerelmünk romjai közt éljek.

Cam nem értette meg Lilith sürgető tekintetét. A lány izgatott volt, és reszketett.

– Cam, kérlek!

Cam válla égni és viszketni kezdett a vágytól, hogy kiengedhesse a szárnyait. Hetekig rejtegette őket Lilith elől, mondván, hogy ezzel megvédi őt.

Nem bírta rávenni magát, hogy a lányra nézzen, és lássa a fájdalmát. Hiszen most már démon, és veszélyt jelent rá nézve. Ha kedves lenne hozzá, az csak egyre mélyebbre vonná a lányt a sötétségbe.

– Többé nem fogsz látni – mondta. – Sosem tudod meg, ki vagyok valójában.

– Tudom, ki vagy – zokogott Lilith. – Az egyetlen szerelmem!

– Tévedsz.

– Szeretsz még?

– Ég veled, Lilith!

– Ne! – könyörgött a lány a zokogástól elcsukló hangon. – Még mindig szeretlek! Ha elmész...

– Már itt sem vagyok – mondta Cam, azzal elfordult, és lerohant a hegyről, míg el nem tűnt a lány szeme elől. Hátravetette a fejét, és kiengedte a vakítóan fényes, arany szárnyakat. Nézte a köréje vetülő, csillámló fényeket. Addig repül majd, míg többé már nem fáj a szíve. Ha kell, örökké.

Olyan gyorsan suhant el, és nem nézett vissza, úgyhogy nem látta, hogy Lucifer kilép az árnyékból, és kézen fogja Lilithet.

A lány lenézett a kezét tartó, fakó, szeplős kézre. Akadozott a lélegzete.

– Elment – mondta elfúlva. – Mindent feladtam a semmiért.

– Gyere velem! – mondta az ördög. – Én megtartottam a szavam, ideje, hogy te is megtartsd a tiédet!

TIZENHÉT

A FOREST

LILITH

Huszonnégy óra

LILITH FÜLHALLGATÓJÁBÓL ÜVÖLTÖTT a zene.

A hasán feküdt az ágy tetején, és a noteszébe jegyezte le egy új dal szövegét, aminek a következő címet adta: *Famous for a Broken Heart*. Hajnali egy óra lehetett. Fáradt volt, de tudta, hogy úgysem aludna. Egyre csak azon a Cammel folytatott kávézóbeli beszélgetésen járt az esze.

Fogadott, hogy majd ráveszi, szeressen belé. Mintha neki nem lenne szabad akarata, mintha csak valami érme lenne, amit fel lehet dobni.

Vajon a srác már majdnem megnyerte a fogadást? Valóban erős és mély érzelmeket keltett benne. Szerelem lett volna? Lehet, de sose tudna olyan pasit szeretni, aki fogadást köt rá.

Lilith egyszerre valami hangot hallott, amely nem a Four Horsemen-számhoz tartozott. Kívülről jött. Valaki kopogott az ablakon. Lekapcsolta a zenét, és felhúzta a redőnyt.

Cam bőrkabátja fel volt cipzározva, és megint azt a kötött sapkát viselte, amit Lilith úgy szeretett. A karimája alatt Cam zöld szeme esedezve nézett rá, és közben mutatta, hogy nyissa ki az ablakot.

Lilith felhúzta az ablaktáblát, és kidugta a fejét.

– Az anyám meg fog ölni, ha rájön, hogy összetapostad a gyomnövényeit!

– Vállalom a kockázatot – mondta Cam. – Beszélnem kell veled.

– Különben elveszted a fogadást, mi? – kérdezte Lilith. – Hány órám is van még, hogy örülten beléd szeressem?

Kinézett az utcára, ahol egy jó régi, fekete motor, egy Honda állt, a kormányra markolatáról lógó két sisakkal. Drága járgánynak tűnt. Lilith szemügyre vette Camet, mert eszébe jutott, ahogy a Dobbs utcában kószált a sátrak között. Hogy engedhet meg magának egy motorkerékpárt? Csupa ellentmondás ez a srác, de többé nem engedi, hogy az őrületbe kergesse.

– Késő van – mondta. – Fáradt vagyok. És per pillanat te vagy az utolsó ember a földön, akinek a társaságára vágyom.

– Tudom – válaszolta Cam. – Lilith, szükségem van rád...

– Dehogyan van rád szükséged! – Nem szerette, amikor a srác ilyesmiket mondott. Ha nem elég óvatos, még elhiszi.

Cam lenézett a bakancsára, és felsóhajtott. Mikor egy pillanat múlva újra felemelte a fejét, a zöld szeméből olyan hév sugárzott, hogy Lilithnek elakadt tőle a lélegzete.

– Mindig is szükségem lesz rád, Lilith. Több okból. Most arra van szükségem, hogy velem gyere.

– Miért mennék én veled bárhová is?

– Hogy elmondhassam neked az igazat.

Rászedték őt már korábban is.

– Hát mondd el itt! – válaszolta Lilith nem tágítva.

– Hogy *megmutathassam* neked az igazat – javította ki magát Cam. – Kérlek – mondta lágyan adj még egy esélyt, hogy megmutathassam, hogy az irántad való érzéseim valódiak. Aztán, ha nem hiszel nekem, soha többé nem kell látnod. Így rendben van?

Lilith nézegette a fiú arcát, és rájött, mennyire ismerőssé váltak a vonásai az elmúlt két hét alatt. Mikor először látta a Rattlesnake pataknál, annyira más volt, mint bárki, akit ismert; akkor inkább tűnt a saját képzelete játéknak, mint valódi fiúnak. De most már ismerte. Tudta, hogy nyalogatja a szája szélét, amikor gondolkodik, és tudta, hogyan ragyog a szeme, amikor nagyon figyel. Tudta, milyen érzés, mikor megfogja a kezét, és milyen sima a bőr a pólógallérja fölött.

– Egyetlen esélyt – mondta végül.

A Rattlesnake patak fölött sötét homály derengett.

Lilith szíve zakatolt, miközben Cam az erdő mélye felé, a kedvenc helyéhez vezette. Még sosem volt itt ilyen későn, és ezt hátborgongatóan izgalmasnak találta.

Ágak roppantak a lába alatt az ismerős úton. Ahogy kiértek a tisztásra, ahol a szentjánoskenyérfája állt, egy pillanatig nem ismerte fel. A fát meleg fényű, piros és sárga lámpafüzérekkel díszítették fel.

Alatta egy rasztahajú srác egy íriszcsockrot rendezett el épp a Camtól kapott antik asztalon. Ismerősnek tűnt.

Mikor egy borotvált fejű, narancssárga műszempillás, vékony lány a kezét kézfogásra nyújtva igyekezett felé, rájött, hol látta őket korábban. Aznap este a kávézóban, Cam társaságában.

– Arriane vagyok – mondta a lány. – Az ott Roland. Örülünk, hogy el tudtál jönni.

– Mi történik itt? – kérdezte Lilith Camet.

– Először is, koccintunk!

Roland letérdelt a patak partjára, és kihalászott a vízből egy palack pezsgőt. Az asztal alól elővarázsolt két pezsgőspoharat, és nagy pukkanással kibontotta a pezsgőt. Kitöltötte a poharakba a buborékos italt, és az egyiket átnyújtotta Lilithnek.

– *Salud!*

– Arra, hogy kaptam még egy esélyt! – mondta poharat emelve Cam.

– Már legalább az ötödik vagy a hatodik esélynél tartunk – mondta Lilith, de azért koccintott.

– Pimasz! – kiáltott Arriane. – Tetszik!

– Mikor megláttam Lilithet, rögtön gyanítottam, hogy Cam párjára talált – mondta Roland.

Lilith kuncogott. Furcsán otthonosan érezte magát a nem várt társaságban. Érdekesebbnek tűntek bármely ismerősénél, kivéve talán Camet.

– Ne törődj a barátaimmal! – mondta Cam. – Nagyon régóta ismerjük egymást.

– Szóval, először koccintunk – mondta Lilith körbepillantva.
– És aztán?

– Egyérés – mondta Cam.

– Nem engedlek vissza a zenekarba, egyelőre...

– Nem is azt akartam kérni – mondta Cam, habár az „egyelőre” hallatán elmosolyodott. – Aérés a következő. Tégy félre mindent, amit másoktól hallottál rólam, és tölts velem egy órát itt, a csillagok alatt. Csak mi ketten. Vagyis, hát, még Arriane és Roland is itt lesz, de érted, hogy értem.

– Mi jól álcázzuk magunkat – szolt közbe Arriane.

– Benne vagy? – kérdezte Cam.

– Benne – válaszolta Lilith. Hagyta, hogy a fiú kézen fogja, és odavezesse az asztalhoz, melyen kristálypoharak álltak, szedett-vedett arany evőeszközök, hattyúformára hajtogatott, fehér szalvéták és két ezüstösen csillogó, díszes tálalóedény.

Roland a hátuk mögött egy 1930-as évekbeli Martin gitáron halkan játszani kezdett egy szinkópait bluesdallamot. Nagyon menő hangszer volt, nem hasonlított azokra a gitárokra, amiket Lilith eddig látott, úgyhogy elgondolkozott rajta, vajon honnan szerezhették. Arriane lekapta a szalvétákat az asztalról, és szétterítette őket Cam és Lilith ölében.

– Kérlek, engedd meg! – mondta, amikor Lilith fel akarta emelni az egyik díszes ezüstdét. Alatta az öntöttvas edény a karimájáig meg volt töltve valami gőzölgő, ínycsiklandó, vörös zöldségraguval, a tetején két tükörtojással, amit gazdagon megszórtak petrezselyemmel.

– Saksuka! – mondta Lilith, és mélyen beszívta az illatát.

– Ne hagyd, hogy a bolondját járassa veled! – szolt Cam. – A saksuka az egyetlen étel, amit Arriane el tud készíteni.

Lilith a szemöldökét ráncolva meredt a tányérjára.

– Még sosem hallottam róla. Egyszerűen csak kibukott belőlem a szó.

– Ez egy régi, izraeli étel – magyarázta Cam. – Nagyon könnyű.

– Éhen halok! – mondta Lilith a villáját készítve. – Honnan ismeritek egymást?

– Hosszú történet – mondta Cam. – Ó, főpincér, kérem, az én lábosomat is kinyitná?

– Nyisd ki magadnak, tahókám! – kiáltotta Arriane a patakpartról, ahol kövekkel kacsázott. Cam hangján elismételte: – *A saksuka az egyetlen étel, amit Arriane el tud készíteni.*

Lilith, a villáján egy élénk narancs tojássárgájával, nagyot nevetett. Megízlelte az első, csodás falatot, majd egy korty pezsgővel öblítette le.

– Hú! Ez is jó!

– Még jó! – kiáltotta Arriane a partról. – A nagymamádnál is idősebb.

Lilith letette a villáját, és Rolandhoz fordult, aki az árnyékban ülve akkordozott a gitáron.

– Ez az én dalom?

De Roland a gitár nyakára koncentrált, mert egy bonyolult dallamot játszott épp.

– Roland nagy rajongód – mondta Cam.

– Mi ez az egész, Cam? – kérdezte Lilith, és hol Rolandra, hol Arriane-ra, hol a feldíszített fára pillantott. Még soha senki nem tett ekkora erőfeszítést azért, hogy neki örömet okozzon. – Tetszik, meg minden, de...

– De olyan, mint egy szépen kidolgozott előjáték egy meghíváshoz?

Lilith tátott szájjal bámult Camre.

– Ne aggódj! – mondta gyorsan Cam. – Nem foglak elhívni a szalagavatóra!

– Akkor jó – mondta Lilith, és meglepetésére egy kis csalódást érzett.

Cam olyan közel hajolt, hogy akár meg is csókolhatta volna, és megfogta a kezét.

– Azt mondtad, hogy nincs szükséged partnerre ahhoz, hogy eljátszd a számodat a bálon, és én ezt tiszteletben tartom. Ez nem jelenti azt, hogy nem szeretnék veled menni, venni neked egy csokrot, megkérni az anyukádat, hogy csináljon rólunk egy fotót, sorban állni veled puncsért és fánkért, és az összes többi, ami eszembe se jutna, ha nem rólad lenne szó. – Elmosolyodott, és az egész arca felderült. – De ettől még tiszteletben tartom a kívánságodat. Úgyhogy inkább elhoztam neked ide a szalagavatót. – És körbenézett az erdőn. – Látnod, a szalagavató is pont ilyen, leszámítva, hogy ott néhány száz

emberrel több van. Meg van fotókabin meg lufikapu.

– Hm... Nem is olyan rossz, mint amilyennek képzeltem – mondta évődve Lilith. – Ami azt illeti, egész klassz.

– Köszönöm – mondta Cam. – Egy csomó nem szalagavatós megbeszélésbe került, hogy összejöjjen. – Felnevetett, de aztán elkomorodott az arca. Halkabban folytatta. – Bármit vélt is Chloe hallani, Luc és én csak arról beszéltünk, mennyire kedvellek. Meg van győződve arról, hogy nincs esélyem, és ez előhívta belőlem a versenyszellemet. Mert semmire sem vágyom jobban, mint arra, hogy legyen még egy esélyem nálad.

Lilith Cam telt ajkait nézte, és közelebb hajolt hozzá. Egyszeriben már nem is érdekelték a pletykák. Rettenetesen vágyott rá, hogy megcsókolja. Ez az érzés valódi volt. Semmi más nem számított. Miért nem látott eddig ilyen tisztán?

– Szabad egy táncra? – kérdezte Cam.

– Szabad – mondta Lilith.

– Azt hiszem, igent mondott – súgta oda Rolandnak hangosan Arriane, ő pedig egy vidám kis riffel ünnepelte az eseményt.

Cam gyengéden felsegítette Lilithet, a lábuk belesüppedt a vastag avarba, és Lilith kissé bódult volt a pezsgőtől. Felnézett a szentjánoskenyérfa ágai között az égre, és elcsodálkozott azon, milyen fényesek a Rattlesnake patak fölötti csillagok. Az ő kertjükből egy csillag ha látszott a füstfelhős égen, de itt legalább egymilliárd ragyogott le rájuk.

– Gyönyörű! – suttopta.

Cam felnézett.

– Hidd el nekem, az mind semmi hozzád képest!

– Ó, pardon! – szólt közbe Arriane, és közéjük állt. – Ha lehetne egyetlen, szabászati jellegű javaslatom. – Valami puha anyagot nyomott Lilith kezébe. A lány feltartotta a fénybe, és az adományboltban szerzett ruháját fedezte fel benne.

– De hát hogyan...?

– Komolyan zárnod kéne a hálósobád ablakát! – kuncogott Arriane. – Kószál erre néhány igazi lüke, aki ellophatta volna előlem a ruhádat.

– Te bementél a szobámba?

– Nem nagy ügy! – mondta Arriane. – Amíg te azzal voltál

elfoglalva, hogy szakítottál, vagy kibékültél, vagy akármit műveltek is ti Cammel, kissé korszerűsítettem a darabot, hogy kifejezze a bontakozóban lévő stílusodat.

Lilith jobban szemügyre vette a ruhát, és észrevette, hogy a szegélye elöl sokkal rövidebb, miniszoknya méretű lett, míg hátul megmaradt a régi hossza. A derekán mindkét oldalra egy-egy fekete csipkesáv került, amitől a derékvonal még az eddiginél is karcsúbbnak tűnt. Az eredeti dekoltázból kicsit mélyebb, szív alakú lett, és a szoknyarész aljára is fekete csipkét varrtak.

– Azta! – kiáltotta Lilith.

– Fordítsd meg! – mondta Arriane. – Van ott még más is.

Lilith megfordította. A ruha hátulján, középen, szárny formájú kivágást látott. Ugyanaz a ruha, és mégis más! Lilith nem értette, hogy tudott ez a lány ilyen gyorsan ennyire szakszerű változtatásokat végrehajtani rajta, de azt tudta, hogy büszkén fogja viselni ezt a ruhát a Bandák csatáján.

Sőt, már most fel akarta venni.

– Köszönöm – mondta Arriane-nak. – Szabad?

Arriane egyből vette, mit kérdez.

– Nincs leskelődés! – szólt oda a fiúknak, aztán bólintott Lilithnek.

Lilith hátat fordított a pataknak, kibújt a pólójából, és a földre dobta.

Felhúzta a ruhát, aztán lerángatta a farmerét. Arriane odalépett hozzá, és oldalt egyesével begombolta a legalább ötven aprócska gombot.

– Egyetlen szóval – mondta aztán –, káprázatos!

Lilith végignézett magán, a ruhán, amit a csillagok és a Cam barátai által felaggatott, pislákoló fények világítottak meg, és gyönyörűnek érezte magát... És furcsán is, ugyanúgy, ahogy annak idején az adománybolt próbafülkéjében. Nem tudta megfogalmazni, mi ez, de észrevette, hogy Cam őt nézi, és tudta, hogy ugyanazt érzik.

– Kész vagyok! – mondta Lilith.

Odalépett a fiú karjaiba, és táncolni kezdtek. Cam tudta, hogyan kell vezetni. Vigyázott, hogy ne legyen túl gyors, és még véletlenül se lépjen a lány lábára. Minden bedőlés, minden

fordulás ösztönösnek tűnt, és annyira felvették egymás ritmusát, mintha a testük két, összeillő puzzle-darab lenne.

– Még mindig nem értem, hogy jutottunk idáig – suttogta Lilith. Hátrahajolt, hogy vörös haja szinte a földet súrolta.

– Motorral – viccelődött Cam. – Emlékszel? A szél is belekapott a hajadba.

– Tudod, mire gondolok – mondta Lilith. – Te, én, mi.

– *Mi* – ismételte el Cam lassan. – Igazán kellemesen cseng. Mi ketten nagyon jók vagyunk együtt.

Lilith elgondolkodott, és rájött, hogy Camnek igaza van, tényleg jók együtt. Most már nem is akarta, hogy a szalagavató véget érjen itt a Rattlesnake pataknál. Most először szeretett volna többet, mint csak eljátszani a számát a versenyen, aztán eloldalogni. Szerette volna átélni az egészet a barátaival, és főleg Cammel.

– Cam – ahogy ringatóztak a zenére, a szíve egyre gyorsabban vert –, leszel a párom a Bandák csatáján?

Lilith azt hitte, már látta vidámnak Camet, de most úgy ragyogott az arca, mint még soha. Felkapta Lilithet a földről, és körbereképezte.

– Igen!

– Azt hiszem, igent mondott – súgta Arriane Rolandnak.

– Azt tudtuk, hogy ő igent fog mondani – válaszolt Roland.

– Ja, tényleg. Bocs. Ne foglalkozzatok velünk! – mondta a párnak Arriane.

Lilith kuncogott, Arriane pedig visszatért a patakhoz elmosni az edényeket.

– Viszont van egy feltételem – mondta Lilith újra Camhez fordulva. – Vissza kell térned a bandába, és együtt játszani velünk a számot. Gondolod, hogy menni fog?

– Lilith – válaszolta Cam –, én legszívesebben örökké veled zenélnék. De legalábbis addig, amíg újra ki nem dobsz.

– Akkor ezt megbeszéltük – mondta a lány. – Holnap este, te és én. És az egész Trumbull.

– Ami azt illeti – mondta Cam az órájára pillantva –, a szalagavató tulajdonképpen *ma* van.

Roland valami új, idegen és mégis ismerős dallamot kezdett

játszani a gitárján. Közel-keletinek hangzott, de Lilith meg mert volna esküdni rá, hogy már vagy ezerszer hallotta.

– Most csukd be a szemed! – kérte tőle Cam. – Hadd mutassam meg neked, milyen az igazi tánc.

Lilith lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a fiú vezesse. A lábuk egyre bonyolultabb lépéseket tett a zene ritmusára. Nem tudta, hogy ilyen könnyedén is lehet táncolni. Cam megfogta a derekát, és felemelte, mígnem – Lilith esküdni mert volna rá – az ő lába is elemelkedett a talajtól, és már a patak fölött lebegtek, a fák fölött, az égő hegyek fölött a csillagok sűrű szövedékében, és szinte elérték a holdat.

– Kinyithatom a szemem? – kérdezte Lilith.

– Még nem – mondta Cam.

Szenvedélyesen megcsókolta, és amikor Lilith megérezte az ajkai melegét, habozás nélkül visszacsókolt. Meleg bizsergés áradt szét a testében. A fiú közelebb vonta magához, és még erősebben csókolt. Sosem csinált még ilyet korábban, sőt még a közelében sem járt.

Cam ajkát mintha neki szánta volna a sors. Miért tartott ilyen sokáig eljutniuk ide? Az elejétől kezdve csókolózhattak volna, pont így, mint most. Ettől a perctől már mindig így kellene maradni, csókolózva, amíg csak...

– Lilith – suttogta Cam, amikor szétvált az ajkuk. – Lilith, Lilith, Lilith.

– Cam – mondta Lilith. Könnyűnek érezte magát. Lágyszellő simogatta őket, bele-belekapott a hajába, és mielőtt magához tért volna, már újra szilárd talajt érzett a lába alatt.

– Most már kinyithatod a szemed – mondta a fiú. Mikor Lilith felnézett Camre, a srác szemének egészen mély zöldjét arany pöttyök tarkították, és Lilith megbabonázva bámulta őket.

– Táncoltunk? – kérdezte elfulladva. – Vagy repültünk?

Cam két kézzel átölelte a derekát.

– Ha jól csinálják – és a homlokát a lányéhoz nyomta –, nincs különbség a kettő között.

TIZENNYOLC

LOVE'S SECRET DOMAIN

CAM

Négy óra

CAM KIKÁSZÁLÓDOTT AZ öreg limuzin hátsó üléséről, amit Roland kerített erre az estére valahonnan, titokzatos körülmények között, majd a veranda lámpáihoz csapódó sáskák neszezése közben fellépkedett a Lilithék bejárati ajtajához vezető betonlépcsőkön. Zakatolt a szíve, ahogy a csengő felé nyúlt.

Magában kételkedni nem az ő stílusa volt. Nem fért össze a bőrdzsekijével, az eredeti Levi's farmerjével és a vagány, zöld szemével. De most, hogy a nap visszavonult az égő hegyek mögé, és hideg szél vette birtokába az utcákat, felmerült benne, hogy megtett-e mindent.

Néhány zenekari próba, néhány veszekedés, egyetlen, remekbe szabott csók. Cam számára minden egyes pillanat csordultig telt szenvedéllyel. De vajon Lilith mindezt *szerelemként* éli-e meg?

Mert ha nem...

Dehogynem, úgy kell éreznie. Ma éjjel.

Arriane csípőre tett kézzel, finom vonalú szemöldökét magasra vonva jelent meg az ajtóban.

– Készen van! – énekelte. – A kontya legendák tárgya lesz, de a *legjobban* mégis a ruhája átalakításával vagyok megelégedve! Hohó, nem hiába hívnak Arriane Alternek! – Hátranézett a válla fölött. – Bruce, kísérd ki a babát!

A következő pillanatban a folyosó sarkán feltűnt Bruce a

dinoszauruszos pizsamájában, a karján pedig a teljes pompájában tündöklő Lilith. Camnek elállt a lélegzete a lassú, kimért léptekkel felé közeledő lánytól, aki le sem vette róla a szemét. Az a ruha és az álmodozó tekintete egyenesen a sosem volt esküvőjükhöz repítette őt vissza.

Lilith sugárzott. Vörös haja egy tucat különböző fonatba volt fonva, majd magas kontyba tekerve. A szemhéján zöld festék csillogott, a szája pedig matt karmazsinvörösre volt festve. Fekete, vintage motoroscsizmát viselt. Szívdöglesztő volt.

Elengedte Bruce karját, és lassan, kacérkodva körbefordult.

– Hogy tetszem?

Mikor megállt előtte, Cam megfogta a kezét. Nem ismert az övénél puhább bőrt.

– Olyan jól nézel ki, hogy azt be kéne tiltani.

– Rajtad nincsen kosztüm? – kérdezte Lilith, miközben lesimította Cam bőrkabátjának a gallérját. – Jean ki lesz bukva, de szerintem dögös.

– Dögös? – nevetett Cam. Mikor Lilith így nézett rá, mint most, képes volt megfeledkezni arról, hogy az izmai elvesztették a tónusukat, a bőre papírvékony lett, a haja hullott, és a patáitól alig tudott mozogni. Lilith másnak látta, mint a világa többi szereplője, mert ő szerette. És Camnek egyedül az ő véleménye számított.

– Cam, nem bánnád, ha... – kezdte zavartan. – Nem bánnád, ha formálisan is bemutatnálak az anyukámnak? Kissé régimódi, és sokat jelentene...

– Persze hogy nem! Az anyák imádnak – hazudta. Ugyanis a tinédzserlányos anyák jellemzően azonnal megéreztek benne a rossz fiút. De Lilith kedvéért bármire hajlandó volt.

– Anyu! – kiáltotta Lilith, és nemsokára meg is jelent az édesanyja az előszobában. Egy pink színű, foltos, elnyútt, frottír fürdőköpeny volt rajta, a haját műanyag csattal fogta hátra egy laza kontyba. Idegesen babrálta a kontyát, és véletlenül kisodort egy kis tincset.

– Mrs. Foscor – nyújtotta felé a kezét Cam. – Cameron Briel vagyok. Már találkoztunk korábban, amikor Bruce-t vitte a kórházba, de örülök, hogy újra látom. Szeretnék önnek köszönetet mondani.

– Miért? – kérdezte Lilith édesanyja.

– Hogy felnevelte ezt a rendkívüli lányt.

– Valószínű, hogy amit maga szeret benne, az csak az ellenem való lázongásának az eredménye – mondta az édesanya, majd Cam ámulatára elnevette magát. – Bár az igaz, hogy gyönyörű. Ugye?

– Szerelmes dalokba illő – válaszolta Cam.

Mikor aztán Lilithre pillantott, és a lány szeme könnyes volt, Cam megértette, hogy ritkán kaphat dicséretet az anyjától.

– Köszönöm – mondta Lilith, és megölelte az anyját, aztán az öccsét is. – Nem maradunk soká.

– Önök nem akarják látni Lilithet a színpadon? – kérdezte Cam az anyukától.

– Biztos vagyok benne, hogy csak zavarba hoznánk.

– Nem! – mondta Lilith. – Kérlek, gyertek el! – Camre nézett.

– Nem is tudom, gondolod, hogy mást is beengednek a diákokon kívül?

– Ezen ne aggódj! – szólt közbe Arriane, és közben a fekete pólója nyakát húzigálta. – Ismerek egy csávót, aki ismer egy csávót, aki mindannyiunknak tud szerezni helyet az első sorban.

– Ez nagyon nagylelkű – mondta Lilith anyukája. – Megyek, és felöltözöm! Te is, Bruce!

Miután Lilith családjá eltűnt a házban, Cam odafordult hozzá.

– Indulhatunk?

– Várj! – mondta Lilith. – Elfelejtettem a gitáromat!

– Arra lehet, hogy szükséged lesz – mondta Cam. – Kint megvárlak.

Kilépett a verandára, Arriane pedig utánament, és megpaskolta az arcát.

– Büszke vagyok rád, Cam! Egészen inspiráló vagy. Igazam van, Ro?

– Teljesen – kiáltotta Roland a limuzin nyitott ablakából. A makulátlan szmokingjához tengerészkék csokornyakkendőt viselt.

– Kösz, srácok! – mondta Cam.

– Bármilyen történet is ma éjjel – tette hozzá Arriane.

– Még mindig nem hiszel abban, hogy megnyerhetem?

Arriane utánaugrott.

– Úgy értem, csekély a valószínűsége annak, hogy esetleg mégsem...

– Úgy érti – szólt Roland, és közben kiszállt a kocsiból, hogy odamenjen Camhez –, hogy hiányoznál, haver. – Nekidőlt a veranda rozsdás korlátjának, és felnézett az égre. – Miért, Lilith nem hiányozna neked?

– Mert ha elveszted – mondta Arriane –, visszakerül a hógömb-purgatóriumba, te pedig... – Megrázkódott. – Nem is akarok belegondolni, mi mindenre kényszerít majd rá Lucifer.

– Ne aggódj! – mondta Cam. – Nem fogok veszíteni.

Arriane ráült a limó motorháztetejére, Roland pedig visszaült a kormány mögé. A bejárati ajtó kinyílt, és Lilith lépett ki rajta a holdfénybe, kezében a gitárjával.

– Meg tudsz birkózni még egy kiegészítővel? – kérdezte tőle Cam, és a zsebéből elővett egy kis, fehér dobozt.

Lilith kinyitotta, és mikor meglátta a gumis karkötőre tűzött, kék és sárga íriszeket, elmosolyodott.

Cam óvatosan a csuklójára húzta a virágokat. Az ujjai egymásba kulcsolódtak.

– Én még senkitől sem kaptam ilyen csokrot – mondta Arriane vágyakozón.

Ebben a pillanatban Arriane lába elé huppant valami. Még ugrott is egyet ijedtében. Lenézett, és egy kis, fehér dobozkát látott, ugyan-olyat, amilyet Cam adott Lilithnek. Elmosolyodott.

– Szívesen! – kiáltott ki Roland a kormány mögül. – Most pedig szálljatok be, gyerekek, mert vesztegetitek az értékes bálidőt!

A Trumbull campusának szélén Cam kísérette Lilithet a limóból. Kiöltözött diákok kis csoportjai ücsörögtek a kocsik motorháztetején a parkolóban a legszebb ruháikban és öltönyeikben, de a lényeg, úgy tűnt, a foci pályán zajlott, ahol Luc felépíttette a Colosseum mását.

A római eredetihez hasonlóan ez is nyitott volt, és

háromemeletnyi boltív vette körül. Most, hogy Cam meg tudta nézni rendesen, rájött, hogy van valami fusi jelleg a szerkezetben. Nem mészkőből készült, hanem a Lilith poklából származó, préselt hamuból, ami úgy hatott, mintha olcsó beton lenne. Hirtelen belényilallt, milyen múlandó is ez az egész – az este, az iskola, Crossroads szomorú kis világa.

Lilith nézte az előttük álló épületet, és Cam tudta, hogy semmit sem vesz észre ezekből az aggasztó jelekből. Neki ez csak egy újabb, ronda épület a ronda városkájában.

Basszus dübörgött át a falakon.

– Nem épp a Rattlesnake patak – mondta Lilith de azt hiszem, így is menni fog.

– Jobb lesz ez annál! – mondta Cam. – Úgy felrázhatjuk ezt a helyet, hogy az egész összeomlik tőle! Olyan lesz, mint Róma bukása újrajátszva.

– Ez igen, vannak ambícióid! – cukkolta Lilith belekarolva.

– Kösz a fuvart, Roland! – szólt hátra Cam a démonnak, aki bezárta mögötte a limó ajtaját.

– Kéz- és lábtörést, haver! – kiáltott vissza Roland.

Cam és Lilith egy ezüst és arany lufikból álló, magas boltíven át lépett be az ál-Colosseumba. A túloldalon már javában folyt a parti. A nevetgélő, flörtölő, sajtcockákat majszoló vagy puncsot szürcsölő diákok gyertyákkal megvilágított koktélasztalok köré csoportosultak. Mások pedig egy nagy, parkettával lerakott tánctéren ropták gyors popzenére a csillagok alatt.

Cam tekintetét a Colosseum végében álló, hatalmas színpad vonzotta magához, mely hat méterrel emelkedett a szalagavatózók fölé. Piros bársonyfüggönyökkel volt leválasztva a backstage, ahol a zenekarok fellépés előtt várakozhattak. Az egyik oldalánál helyezték el a zsűri kisasztalát, fölötte a következő molinóval:

ISTEN HOZTA A FOUR HORSEMENT
A TRUMBULL GIMIBEN!

Lilith oldalba bökte Camet, és a táncparketre mutatott.

– Nézd csak Luist!

Cam az ujját követve megtalálta a dobosukat, aki fehér szmokingban, kakasmód járkált peckesen az arcát a két kezébe temető Karén Walker körül.

– Gyerünk, Luis! – kiáltott oda Lilith.

– Micsoda? – üvöltötte túl a zenét Luis. – Most jammelek, be kell mozzgatnom a lábamat!

Ekkor Dean Miller lépett oda hozzájuk. A sötét szmokingjához vékony, fekete nyakkendőt viselt, ami fekete csíkként szaladt végig a mellkasán.

– Tarkenton egész este téged keres. – Átadott Camnelc egy összehajtott, kék anyagdarabot. – A báli udvartartás tagjaként viselned kell. Ha szíveskedtél volna megjelenni az utolsó megbeszélésünkön, akkor tudnád!

Lilith a könyökhajlatába rejtette a nevetését, amikor Cam maga elé tartotta a pasztellkék, szatén vállszalagot, rajta nyomtatott, fehér nagybetűkkel a neve. Dean ugyanilyet viselt a szmokingja fölött, azon „Dean Miller” volt olvasható.

– Csodás! – emelte fel Cam a vállszalagot. – Sok szerencsét, haver!

– Kösz, de veled ellentétben nekem nem lesz rá szükségem – jegyezte meg Dean egy önelégült mosollyal. Közben Chloe is csatlakozott hozzájuk, és belekarolt a barátjába.

– Dean, szükségem van rád egy fotó erejéig...

– Chloe – szólt Lilith –, helló!

Chloe, őszinte elismeréssel nézett végig Lilith ruháján.

– Felfogadtál egy stylistot, vagy mi? Egész csini vagy!

– Kösz – mondta Lilith –, te is jól nézel ki.

Chloe összeszűkülte szemmel fordult oda Camhez.

– Ajánlom, hogy jól bánj vele! – mondta, aztán odébb terelte Deant.

– Mióta vagytok ti barátnők Chloe Kinggel? – kérdezte Lilithet Cam.

– Nem tudom, hogy hívhatjuk-e ezt *barátság*nak – válaszolta Lilith –, de a múltkor megdumáltunk néhány dolgot. Nem is olyan rossz fej. És igaza van – vonta fel Lilith az egyik szemöldökét –, ajánlom, hogy jól bánj velem!

– Tudom – mondta Cam. Mert a világon ehhez ragaszkodott a legjobban.

Lilith fogta a kék vállszalagot, és kihajította a legközelebbi kukába.

– Most, hogy ezt elintéztük, készítsünk tervet! – Az órájára pillantott. – A verseny húsz perc múlva kezdődik, szerintem van még időnk egy táncra, mielőtt nekiállunk készülődni.

– Te vagy a főnök – mondta Cam, és magához húzva Lilithet elindult a táncparkett felé.

A következő, szerencsére, egy lassú szám volt, az a fajta, amitől mindenkinek kedve támad magához ölelni valakit. Őket is nemsokára párok vették körül, és az egész táncparkett pompázott a drágakőszínnű estélyiktől és az azokat elegánsan kiegészítő szmokingoktól. A tinik, akik mellett Cam vagy százszor elment már a Trumbull feledhető folyosóin, most mind különlegesen festettek a csillagok alatt, és mosolyogva ringatóztak a zenére. Camnek kinszenvedés volt látni, hogy mindenki úgy érzi, mintha a mindenség csúcsán lenne, holott valójában csak a vég felé haladnak.

Szorosan magához ölelte Lilithet, csak rá figyelt. Imádta az ujjai könnyed érintését a vállán, azt, ahogy az íriszbokrétája illatozott, és hogy érzi a bőre melegét. Lehunyta a szemét, kizárta egész Crossroad-sot, és elképzelte, hogy csak ők vannak itt egyedül.

Még csak egyszer táncoltak együtt az előző éjszakai táncuk előtt, Kánaánban a folyónál, közvetlenül azután, hogy Cam megkérte Lilith kezét. Most eszébe jutott, milyen pehelykönnyűnek tűnt akkor a lány, mikor először táncoltak, és hogy Cam testének legkisebb ringására elemelkedett a talajtól.

Most ugyanilyennek tűnt.

A lába épphogy csak érintette a parkettet, és a szemében színtiszta derűvel nézett fel Camre. Boldog volt, Cam érezte. Ő is az volt. Becsukta a szemét, és hagyta, hogy a képzelete visszarepítse őket Kánaánba, ahol valaha olyan nyíltak voltak és szabadok.

– Szeretlek – súgta önfeledten.

– Mit mondtál? – kiáltotta Lilith, de a hangja alig harsogta túl a zenét. – A végét keresed? – Arrébb vonszolta, és körbenézett a férfivécé után.

– Nem, nem – húzta vissza magához Cam, és azt kívánta,

bárcsak ne tette volna tönkre a pillanatot. – Azt mondtam – de most már nem tudta elismételni, még nem azt mondtam, hogy *klasszul mozogsz*.

– Addig örülj neki, amíg tudsz! – kiabálta Lilith. – Mindjárt mennünk kell a backstage-be!

Véget ért a szám, és mindenki a színpad felé fordult, ahol Tarken-ton már lépkedett fel a lépcsőn. Tengerészkék szmokingot viselt, a hajtókéján egy vörös rózsával. Tekert egyet a bajuszán, és a mikrofon felé menet idegesen megköszörülte a torkát.

– A ma esti Bandák csatája résztvevőit várják a backstage-ben – mondta, és a szemével körbepásztázta a tömeget. – Utolsó figyelmeztetés a Bandák csatája minden résztvevőjének. Kérem, használják a színpad bal oldalán lévő ajtót.

– Fú, mindjárt kifutunk az időből! – Lilith karon ragadta Camet, és keresztülhúzta a diákok tömegén a színpad irányába.

– Nekem mondd? – motyogta magának Cam.

Balra vágtak, kikerültek egy lányt meg egy fiút, akik úgy csókolóztak, mintha egyes-egyedül lennének a világon, majd megtalálták a fekete ajtót a színpad bal oldalán, ahol a versenyzőknek kellett jelentkeznük.

Cam előreengedte Lilithet. Az ajtó mögött egy gyéren megvilágított, keskeny folyosón találták magukat.

– Erre! – Lilith kézen fogta Camet, közben felmutatott egy nyilat ábrázoló jelzésre a falon. Balra fordultak, aztán jobbra, és megtalálták a felcímkézett öltözőket: Love and Idleness, Death of the Author, Perceived Sights, Four Horsemen és a folyosó végén a Revenge. Lilith lenyomta a kilincset.

Bent Luis egy rendezői székből ült, lábával az öltözőasztalon, és mogyorós M&M'set tömött a szájába. Már át volt öltözve fekete cowboyingbe és fehér nadrágba, a szemébe húzott, fekete fedora kalappal a fején. Csukott szemmel, a bajusza alatt mormolva gyakorolta a *Somebody's Other Blues* vokálját.

A sarokban a kanapén Jean a barátnőjével, Kimivel smárolt, aki csodásan festett a meggyszínű szaténestélyijében. Egy pillanatra félbeszakították ezt a tevékenységüket, hogy Jean egy feltartott békejellel üdvözlje a zenésztársait.

– Készen álltok? – kérdezte, és megigazította magán a rojtos bőrmellényt, amit az Űdvhadseregnél talált.

A háta mögött Cam gitárja neki volt támasztva a szintinek, a srácok levetett szmokingjai mellett, melyeket valaki, nyilván Kimi, gondosan vállfára akasztott.

Kimi felállt, és kisimította magán a ruhát.

– Ideje elspuriznom – mondta. Az öltöző ajtajából még dobott egy csókot Jeannak. – Mindent bele!

Jean felugrott, hogy elkapja a légcsókot, amin Lilith és Cam egyszerre kezdett hahotázni.

– Hé, ez a mi kis játékunk! – méltatlankodott Jean. – Én vajon kinevetlek titeket, amiért minden negyedórán egymásnak estek? Nem, mert az meg a *ti* kis játékok.

Cam Lilithre sandított.

– Már legalább fél órája nem veszekedtünk.

– Ajjaj, tényleg itt az ideje! – csatlakozott hozzá Lilith, majd odalépett Jeanhoz, és a vállára tette a kezét. – Kösz, hogy elviseled a drámázásainkat!

– Ehh – mondta Jean. – Látnod kéne Kimit, ha nem válaszolok egy percen belül az SMS-ére!

– Szalagavató van! – vetette közbe Luis. – Mikor fordult az elő a világtörténelemben, hogy a szalagavatóra való készülődés ne okozott volna óriási drámákat? – Előhúzta a dobverőit a farksebéből, és pergetni kezdett a combján.

– Két perc a fellépésig! – kiáltott be egy hang a folyosóról. Cam kidugta a fejét, és Lucot találta kint. Ott lézengett egy jegyzetkönyvvel és egy headsettel. Lucifer megvillantotta farkasvigyorát, és a valódi hangján kérdezte: – Készen állsz, Cambriel?

– Már úgy születtem! – válaszolta Cam. Ez persze nem volt igaz. Egyáltalán nem érezte magát késznek arra, hogy megnyerje a kettejük fogadását, míg előző éjjel a karjaiban nem tarthatta Lilithet.

Az ördög felnevetett, amitől a plafonon fülsértő reccsenéssel megrepedt néhány villanykörte, de azt Camen kívül senki más nem hallhatta. Lucifer újra a tettetett, bársonyos hangján szólalt meg, amikor bejelentette:

– A zenekarok foglalják el a helyüket a függöny mögött!

Cam visszatért az öltözőbe, becsukta maga mögött az ajtót, és remélte, hogy a többiek nem veszik észre az ingerültségét. Meglátta Luist a tükörben. A dobos arca egészen elfehéredett.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Azt hiszem, mindjárt rosszul leszek – mondta Luis.

– Mondtam, hogy ne edd meg az összes M&M set! – mondta Jean a fejét ingatva.

– Nem arról van szó – pihegte Luis, a tenyerét az öltözőasztalon tartva. – Srácok, ti nem vagytok lámpalázások?

– De, én igen – válaszolta Lilith, és Cam látta, hogy reszket. – Két héttel ezelőtt még nem gondoltam, hogy itt fogok majd állni. De ha már itt vagyok, jól akarom csinálni. Nem akarom eltolni azért, mert izgulok. Nem akarom tönkretenni az egészet!

– Azért klassz dolog olyan zenét játszani, amit még soha senki nem hallott – jegyezte meg Jean, és közben a hóna alá kapta a Moogot –, mert senki sem veszi észre, ha eltolod.

– De *én* igen! – mondta Lilith.

Cam leült vele szemben az öltözőasztalra, megsimogatta az arcát, és gyengéden így szólt:

– Csak felmegyünk a színpadra, és a tőlünk telhető legjobbat nyújtjuk.

– De mi van, ha a tőlem telhető legjobb nem elég jó? – kérdezte Lilith lehajtva a fejét. – Mi van, ha hiba volt ez az egész?

Cam a vállára tette a kezét.

– Ez a banda nem mérhető egy háromperces fellépéssel. Ez a banda azoktól a lépésektől válik értékesé, amelyek idáig elvezettek minket. Attól, hogy te számokat írsz, hogy megtanultuk együtt eljátszani őket, az összes próbánktól, a látogatásunktól az Üdvhadseregnél, attól, hogy megnyerted a dalszövegversenyt.

Lilithről Jeanra és Luisra nézett, és látta, hogy mindannyian az ajkán csüngnek, ezért folytatta.

– Az az értékes ebben a zenekarban, hogy mostanra például megkedveltük egymást. Minden alkalom, amikor kiraktad a szűrőmet, meg amikor jóindulatúan visszavettél. Ez a Revenge! Amíg ezt nem felejtjük el, semmi sem állíthat meg minket! –

Mély levegőt vett, remélve, hogy a többiek nem vették észre a hangjában a remegést. – És ha nem sikerül, legalább megmarad nekünk az együtt töltött idő. Még ha ez lenne is a vég, akkor is megérte együtt játszani veletek egy kis időre.

Lilith félrebillentett fejjel, mélyen belenézett a szemébe. Tátozott valamit, amit Cam nem értett. Nagyot dobbant a szíve, ahogy közelebb hajolt a lány szájához.

– Mit is mondtál?

– Azt, hogy *köszönöm*. Már jobban érzem magam. Készen állok.

Ez sokat jelent. De vajon elég lesz?

Cam elemelte az állványról a gitárját.

– Menjünk!

A Revenge négy tagja, a hangszereikkel a hónuk alatt, a függöny mögött egy sarokban csoportosult. Mindannyiuknak balról kellett színpadra lépniük, és a különböző fellépőket nem választották el függönyök, úgyhogy a résztvevők egyszerűen csak külön kis csapatokba verődtek. Érezni lehetett a feszültséget, ami izgalomból, várakozásból és némi hajlakkból tevődött össze.

A függöny mögül Cam kikukucskált a nézőtéren tolongó tömegre, így, hogy a színpadi fények még nem égtek, tisztán látott mindenkit.

Zsibongtak az izgatottságtól, piszkálták egymást, flörtöltek, semmiségeken nevetgéltek, egy srác bodyszőrfőlt a tömeg felett. Még a tumultus szélén lézengő tanárok is jókedvűnek tunk. Cam tudta, hogy nagy szerencse, ha ilyen jó hangulatú közönség jut egy bandának, akik arra vágnak, hogy a fellépések lendülete minimum megüsse a saját energiaszintjüket, amely aznap este bizony az egekbe hágott.

A színpad jobb oldalánál álló zsúriasztalnál Tarkenton négy punk-rock csávóval próbált beszélgetni. Cam majdnem elfelejtette, hogy Ike Ligon is benne van a zsűriben, és csodálkozva látta, mi felel meg a „rocksztár” fogalmának Lilith

poklában. A frontember meglehetősen mogorvának tűnt a tüskés, szőke hajával és a hosszú, vékony végtagjaival, a másik három pedig úgy nézett ki, mintha összesen nagyjából két darab agysejt jutott volna rájuk. Cam gyorsan emlékeztette magát arra, hogy ez Lilith kedvenc zenekara, és arra jutott, hogy a színpadon majd biztosan jobban mutatnak.

A zsűri mögött egy kis mozgás támadt, így az vont a magára a figyelmét. Arriane és Roland összecusukható székeket állított fel éppen Lilith édesanyjának és öccsének. Arriane elkapta Cam tekintetét, és intett neki, hogy nézzen föl. Cam örömmel látta, hogy Arriane-nak valahogy sikerült felakasztania a diszkógömböt a gerendázatra a színpad fölé.

Visszanézett Arriane-ra, és a tetszését fejezte ki neki azt tárogva, hogy: *klassz!* Cam belegondolt, mi mindent tettek érte a barátai tegnap a Rattlesnake pataknál, és eltűnődött, vajon eljutott-e volna idáig Lilithtel nélkülük.

Roland felnézett a csillagokra, és bársonyos szemöldökét aggódalmasan húzta össze. A csillagok, melyek ma éjjel olyan furcsa ragyogással égtek, egyáltalán nem azok voltak. Lucifer démonjai gyülekeztek az égbolton, a magasban. Az ő szemük világított csillagként a bozót-tüzek füstfelhőin át. Camet dühítette, hogy tudta, azért jöttek, hogy lássák, mi lesz vele. Nem csak a Trumbull diákjai várták türelmetlenül a ma esti nagy látványosságot.

A fények elsötétültek.

A tömeg elcsöndesedett, mikor a reflektorfény megtalálta Lucot. Sötétkék, hajszálcsíkos öltönyben jelent meg, Brogue cipőt viselt hozzá, és egy fukszia díszszsebkendőt. A szájához emelte az aranyozott mikrofont, és belemosolygott a sűgőgépbe.

– Üdv a Trumbull szalagavatóján! – csendűlt fel a hangja. A hallgatóság ujjongani kezdett, míg Luc egy kézmozdulattal el nem csendesítette a tömeget. – Az a megtiszteltetés ért, hogy részt vehetek ennek a jelentős eseménynek a lebonyolításában. Tudom, hogy mindannyian izgultok, kinek helyezik majd fejére a koronát, ki lesz a király és a királynő. Burroughs edző már a backstage-ben számolja a szavazataitokat. De először a várva várt Bandák csatájával nyitjuk az estét.

– Imádunk, Chloe! – sikította néhány diák az első sorból.

– A most következő zenekarok között van, amelyiknek már nagy a rajongótábora – folytatta Luc –, és van, amelyik meglehetősen ismeretlen, még az ismerőseik előtt is... – Nevetésre várva megállt, de csak egy félig üres üdítősdoboz landolt a lábánál.

– Végül vannak – fejezte be a mondatot Luc, sötétebb tónusban –, akiknek soha nem volt esélye. – Megfordult, és rákacsintott Camre. – Íme, a Love and Idleness, ma este ők csapnak elsőként a lovak közé!

A nézőtér tapssal köszöntötte a két másodikos lányt, akik egy-egy széket maguk után húzva érkeztek a színpadra. Testvéreknek tűntek a szeplős bőrükkel és a világoskék szemükkel. Az egyikőjüknek hirtelenszöke, göndör haja volt, a másiknak feketére festett bobfrizurája.

Cam a dalukban örömmel ismerte fel egy rég elfeledett népdal kezdő akkordjait, amit sötét kocsmák homályában adtak szájról szájra az idők folyamán. *Silver Dagger* a címe, és először néhány száz évvel azelőtt hallotta egy a nyílt tengeren sötétségben hánykódó hajó fedélzetén.

– De menő ez a csaj! – mondta Jean.

– Melyik? – kérdezte Luis.

– Mindkettő.

– Van barátnőd.

– Psszt!

Cam próbálta elkapni Lilith tekintetét, de ő teljesen elmerült az előadásban.

A Love and Idleness jó volt, és úgy tűnt, ezt ők is tudják. De azt már biztos nem tudták, milyen jól választottak dalt, és hogy tízezer halhatatlan fülnek énekelik, amelyek már akkor is jelen voltak, mikor ezt a dalt először adták elő Észak-Afrika partjainak közelében. Cam jól tudta, hogy fent egy-egy démon maga is velük dudorássza.

Lilith mögé lépett, átkarolta a derekát, és halkán énekelte a fülébe:

– „*My daddy is a handsome devil...*”

– Ismered? – kérdezte Lilith, és kissé felé fordította a fejét, úgy, hogy az arca Cam ajkát súrolta. – Fülbemászó.

– Lilith – mondta Cam –, van valami, amit már egy ideje el

akarok mondani neked.

A lány most teljesen odafordult hozzá, mintha érezte volna a hangjában, hogy a mondandójának súlya van.

– Nem biztos, hogy ez a megfelelő pillanat, de el kell mondanom neked, hogy...

– Hé! – szakította félbe Camet egy hang, majd nemsokára meg is jelent Lucifer, aki szétválasztotta őket, és odaállt Lilith elé. – Aláírtátok már a nyilatkozatot, srácok? Minden fellépőnek alá kell írnia a nyilatkozatot.

Lilith vetett egy pillantást a sűrűn szedett dokumentumra.

– Miről van benne szó? Itt nem lehet jól látni.

– Csak hogy nem fogjátok beperelni a King Mediát, és hogy használhatjuk a fotóitokat a show után promóciós anyagként.

– Komolyan, Luc – kérdezte Cam –, ezt pont most kell csinálni?

– Nem léphettek színpadra, amíg nem írtátok alá.

Cam átfutotta az írást, hogy meggyőződjön róla, véletlenül sem kötelezi el magát Lucifernek valami még sötétebb alkuban. De úgy tűnt, az egész csak arra jó, hogy félbeszakítsa őket. Cam odafirkantotta az aláírást.

– Rendben – mondta Lilithnek, és nézte, ahogy a lány is aláírja.

Aztán visszadobta a papirost Lucifernek, aki egy vigyor kíséretében zsebre vágta. Addigra már véget is ért az előadás, sőt, a taps is elhalkult.

Luc újra színpadra lépett.

– Provokatív! – vigyorgott. – Ne teketóriázzunk, következzen a Death of the Author!

A tömeg lagymatag tapsának kíséretében bevonult a színpadra egy Jerry nevű gyerek meg a három haverja. Cam összerándult, amikor látta, hogyan próbálja Jerry a közös dobszerkót a maga kis termetéhez igazítani. Néhány kínos perc után Lilith oldalba bökte.

– Segítenünk kéne!

Cam meglepődött az ötleten, de természetesen Lilithnek igaza volt. Nagyon más volt, mint az a dühös, magányos lány, akivel két héttel korábban megismerkedett.

– Jó ötlet! – mondta Cam, azzal befutottak a színpadra, hogy

segítsenek beállítani a dobok magasságát.

Mire az összes hangszert behangolták, és a banda elkezdett beszámolni, visszasurrantak a függöny mögé. Lilithet nem zavarta, mennyire rossz a Death of the Author, egyszerűen csak boldog volt, hogy segíthetett a zenésztársaknak. De ezzel egyedül maradt. Jean fájdalmasan vonaglott, miután Jerry rákezdet egy *Amalgamator* című dalra.

– Azt se tudja, mi az az amalgamátor – mondta a fejét ingatva.

– Ja – helyeselt Luis. – Abszolút. Hm... egyébként *mi* az?

A közönség már akkor unta magát, amikor az első versszak véget ért. Az emberek fütyültek, és elindultak a büfébe üdítőért, de a Death of the Author zenészeinek ez nem tűnt fel. A szám végén Jerry magához ragadta a mikrofont, de majd felbukott a sok adrenalintól.

– Szeretünk, Crossroads!

Ahogy Jerry és zenekara lement a színpadról, Luc visszatért.

– Következő fellépőinket már városszerte jól ismerik – mondta. – Íme, az imádni való és tehetséges Perceived Sights!

A tömeg egészen megvadult, a tapsvihartól zengett a Colosseum.

Cam és Lilith kilesett a függöny mögül, és azt látták, hogy a Trumbull menő klikkje majdnem felmászik a színpadra. Sikítoztak, a lányok a pasijuk nyakába másztak, és mindenki Chloe nevét skandálta. Cam megfogta Lilith kezét. Még ha *tényleg* el is simították a kettejük közötti ellentéteket, nehéz nem irigyelnie azt a fogadtatást, amiben a Perceived Sights most részesül.

– Minden oké? – kérdezte Cam, de a tömeg túlharsogta, úgyhogy Lilith nem hallotta meg.

Luis megpaskolta Karen Walker fenekét, amikor a lány kisietett a függöny mögül, hogy leellenőrizze a zenekar erősítőit. Néhány vödör szárazjégtől sűrű, fehér füst terítette be a színpadot, és pár pillanat múlva Chloe King és zenekara előbukkant a függöny mögül.

Profik voltak. Széles mosollyal integettek a reflektorba, úgy álltak a helyükre a mikrofonokhoz, mintha ennél ezerszer

nagyobb fellépéseken lennének már túl. Mindannyian fehér túsarkút viseltek, és különböző színű, bőr miniruhát, amin keresztbe vetve ott volt a pasztellpink vállszalag. Chloe ruhája pitypangsárga volt, hogy jól menjen az aranyszínű, csillogó szemhéjfestékéhez.

– Az érzés kölcsönös, Trumbull! – üvöltötte Chloe.

A tömeg felordított.

Chloe csücsörítve, csábosan hajolt be a mikrofonhoz. A tömeg megbabonázva figyelte, de Cam csak Lilithet látta. A lány a körmét rágta egészen előrehajolva. Cam tudta, hogy most Chloehoz hasonlítja magát, nemcsak ahhoz, hogyan reagál rá a közönség, hanem ahhoz is, ahogy Chloe egy csuklómozdulattal megragadja a mikrofont, ahogy a hangja megtölti a Colosseumot, és amilyen szenvedéllyel a gitárhúrok közé csap.

Cam meg volt győződve arról, hogy ha csak még egyszer magához ölelhetné Lilithet a fellépés előtt, azzal megértethetné vele, hogy ez nem a Chloeval való versengésről szól. Hanem arról, ami kettejük között történik. Akkor kimondhatná azt a szót, amely tizenöt napja ott izzik a belsejében, és Lilith reakciója világossá tenné számára, van-e esélyük.

Egyetlen szó. Lilith kimondaná-e vajon? Ez az egyetlen szó eldöntené mindkettejük sorsát.

De mielőtt alkalma lett volna rá, hogy Lilith közelébe kerüljön, Jean megjelent a balján, Luis pedig a jobbán. Cam érezte, mennyire fel vannak spannolva, és ráeszmélt, hogy Chloe dalának vége, a tömeg ujjong, és Lilith az ég felé emeli az arcát, talán jó szerencséért imádkozva. Mert most következik a Revenge, és ez most csak az ő zenéjükéről szól majd.

Az egész Colosseum elsötétült, kivéve azt a pontszerű reflektorfényt, ami Luc szemét világította meg a színpad közepén. Mikor megszólalt, a hangja alig volt több suttogásnál.

– Készen álltok a bosszúra? Revenge!

TIZENKILENC

END OF THE DREAM

LILITH

Két óra

A SZÍNPAD KÖZEPÉN.

Teljes sötétség.

Lilith a két tenyere közé fogta a mikrofont. Vakító reflektorfény ömlött rá, és eltűnt előle a nézőtér.

Felnézett a gerendázatról lógó, csillogó-villogó diszkógömbre. Ha Cam nem lett volna, most egyedül lenne otthon, és dalokat írna a szobájában. Nem lenne itt a szalagavatón, nem egy telt házas nézőtérrel nézne szembe, nem biccentene oda a zenésztársainak, mielőtt elkezdik csinálni a show-t.

Nem törődött a reszkető térdével, a zakatoló szívével. Mély levegőt vett, és érezte a gitár súlyát a mellkasán, a ruhája könnyű anyagát a bőrén.

– Két, há, négy – számolt be a mikrofonba.

Hallotta a hirtelen felhőszakadásként feldördülő dobot. Lassú, szomorú riffet pengetett ki a gitárból, aztán a húrok közé csapott, és dalra fakadt.

Cam gitárja megtalálta az övét a vad forgatagban, és úgy játszottak, mintha ez lenne az utolsó estéjük a földön, mintha az univerzum sorsa függne attól, milyen a játékuk. Mindig erre a pillanatra várt. Már nem félt, ez volt a legnagyobb álma. Lehunyta a szemét, és énekelni kezdett:

Azt álmodtam, az élet álom,

amit valaki az én szememmel lát...

A szám pont úgy szólt, ahogy mindig is remélte, hogy egy napon majd megszólal. Kinyitotta a szemét, és Jean és Luis felé fordult. Mind a ketten teljesen elmerültek a zenélésben. Odabiccentett Camnek, aki a tekintetét le sem véve róla, profin akkordozott a gitárján, és mosolygott. Lilith eddig még egyszer sem vette észre, mennyire szereti, ahogy Cam mosolyog rá.

Mikor visszafordult a közönség felé, hogy elénekelje a második versszakot, meglátta az öccsét és az édesanyját, akik a tömegtől kissé elkülönülve, vadul ropták a táncot.

Lilith alig hallotta magát a közönség ujjongásától. Elugrott a mikrofontól, és improvizálni kezdett. Hátrahajolt, és hagyta, hogy elszabaduljanak az ujjai. Egyszerűen élvezte. Nem létezett más, csak Lilith, a banda és a zene.

Mikor az instrumentális rész véget ért, újra a mikrofonhoz állt. Az utolsó versszaknál Cam is becsatlakozott, és úgy énekeltek együtt, olyan harmóniákat, amiket addig nem is gyakoroltak.

Lilith felemelte a karját a záró akkordok előtti kiállásban, és abbahagyta a gitározást. Jean, Luis és Cam is követte.

A közönség ettől még hangosabban őrjöngött.

Mikor a karját lecsapta az utolsó akkordnál, a zenekar is tökéletesen egyszerre fejezte be vele, és a közönségben megint mindenki sikított.

A szám befejeztével már csak egy dolog maradt, hogy odarohanjon Camhez, és megragadja a kezét. Vele együtt akart meghajolni, mert nélküle nem lenne itt, nélküle semmi sem történt volna meg mindebből.

Cam mosolyogva nyúlt felé. Megfogták egymás kezét, és elindultak a színpad széléhez.

Fogj, mondta magában Lilith Cam kezének, fog, pontosan így fogj, és ne engedj el!

– Lilith rulez! – kiáltotta egy hang a tapsviharból, és Lilithnek úgy tűnt, mintha Arriane-t hallaná.

– Isten óvja a királynőt! – kiáltott egy másik, mely mintha Rolandhoz tartozott volna.

– Hajolj meg, te rocksztár! – súgta a fülébe Cam.

– Hajoljunk meg együtt!

Lilithet emelkedett boldogság töltötte el, amikor Cammel együtt meghajolt. Annyira természetesnek tűnt a mozdulat, mintha egy örökkévalóság óta turnéznanak együtt, és egész életükben önkívületben lévő közönség előtt hajlongtak volna. Lehet, hogy ez egy fordított déjà vu, és azt tapasztalja meg épp, amit a jövő tartogat a számára.

Remélte, mert Cammel akart játszani újra, és minél előbb.

Egymás felé fordultak.

Meg sem gondolta, de az ajkuk már majdnem...

– Ezt tartogassátok az afterpartira! – dördült fel Luc hangja, miközben felsietett a színpadra, hogy közéjük álljon.

A színpadfények letompultak, úgyhogy Lilith újra láthatta a közönséget. Még mindig ujjongott. Arriane, Roland, Bruce és az anyja mind ott álltak az első sorban, és úgy kiabáltak, mintha Lilith igazi rocksztár lenne. De úgy is érezte magát.

A biztonsági öröknek vissza kellett tartani néhány tinit, akik megpróbáltak feljutni a színpadra. Még Tarkenton igazgató is tapsolt. Lilith meglátta mellette az üres székeket, és rájött, hogy a Four Horsemen már a backstage-ben készülődik az est záró koncertjére.

Már maga a verseny is annyira lenyűgöző volt, hogy tiszta örületnek tűnt, hogy mindjárt látni fogja a kedvenc zenekarát.

– Jó kis esténk van, mi? – kérdezte Luc a közönséget. – És még ennél is jobb lesz!

Két, technikusai pólós, lófarkas csávó beterelte a többi versenyzőt is a színpadra. Chloe odaugrott Lilithhez, és fél karral átölelte a derekát.

– Szép munka! – mondta. – Bár én jobb voltam.

– Kösz! – nevetett Lilith. – A Slights is jó volt.

Chloe biccentett.

– Hát, így nyomjuk!

– Nyugalom! – mondta Luc csendre intve a tömeget. – Most eldől, kik a győztesek, és kik a vesztesek!

Lilith izgatottan fészkelődött Chloe és Cam között. Tarkenton felmászott a színpadra, kezében egy borítékkal és a tróféával, aminek a tetején aranyszínű gitár ékeskedett.

– A nagyra becsült zsűri meghozta a döntését? – kérdezte Luc.

Tarkenton megkocogtatta a mikrofont. Ő is ugyanolyan kábának tűnt a koncertektől, mint Lilith.

– A King Media által támogatott Bandák csatája győztese...

A csarnokbeli hangszórókban dobpergés hangja dübörgött. A versenyszellem hirtelen tört rá Lilithre. Az ő zenekaruk volt a legvagányabb ma este, ezt ők is tudták, a közönség is tudta, még Chloe King is tudta. Ha van igazság a világon...

Luc kikapta Tarkenton kezéből a borítékot.

– A Perceived Sights!

Chloe bandája visított, sírt, és mindenkit arrébb lökött a reflektorfényből.

– A következő a báلكirálynői cím! – rikoltotta Chloe a barátnőit ölelgetve.

Míg átvette a trófeát, Lilith füle egyre csak zúgott. Néhány perccel korábban még ez volt élete legjobb estéje. Most úgy érezte, csúfos vereséget szenvedett.

– Szarság! – mondta Jean Rah.

Luis egy ragasztócsíkot rugdosott a színpadon.

– Jobbak voltunk.

Lilith tudta, hogy Cam őt nézi, de túlságosan meg volt rőkönyödve ahhoz, hogy viszonzni tudja a tekintetét. Úgy érezte, hogy a daluktól megváltozott a világ.

De nem így volt.

És most nevetségesnek érezte magát, amiért hagyta, hogy az ellenkezőjét higgye.

– Hé – hallotta Cam hangját a fülében –, jól vagy?

– Persze – mondta a könnyeivel küszködve. – Nekünk kellett volna győznünk. Ugye? Úgy értem, jók voltunk...

– De hát mi nyertünk – mondta Cam. – Valami sokkal jobbat nyertünk.

– Mit? – kérdezte Lilith.

Cam Lucra pillantott.

– Mindjárt meglátod.

– A versenyzők legyenek szívesek balra elhagyni a színpadot – mondta az egyik technikus.

A Sights tagjait odakísérték egy asztalhoz, amit a zsűri

mellett állítottak fel. Rajta egy félbehajtott papírtáblácskán az állt, Győztesek számára fenntartva. A többi zenekar bezsúfolódott a függöny mögé. Cam megfogta Lilith kezét.

– Gyere velem! Tudok egy helyet, ahonnan nézhetnénk a Four Horsement.

– Ne olyan hevesen! – mondta Luc elkapva Lilith másik kezét.

Lilith most ott rekedt a színpadon a két srác között. Szeretett volna Cammel tartani, de nem tudta, mit akarhat Luc. Kinézett a közönségre, és meglepetésére ugyanolyan idegességet érzett, mint a koncert előtt. Az iskolai kijelzőn a hatalmas óra 1 1:45-öt mutatott. Lilith rendszerint éjfélig maradhatott el otthonról, de most, hogy az anyja és Bruce is itt van, nem lesz gond, ha tovább marad.

– Az a helyzet – mondta Luc a mikrofonba –, hogy a Love and Idleness, a Death of the Author és a Revenge nem az egyedüli vesztesei a mai estének. Mindenki, aki részt vett a mai rendezvény dal-szövegírói versenyén... ugyancsak az. Ti mind... egyvalakit kivéve.

Lilithnek elakadt a lélegzete. Már majdnem elfelejtette az Ike Ligontól kapott e-mailt. A Four FForsemen az ő dalát fogja előadni.

El is múlt a csalódottsága. Szuper lett volna megnyerni a Bandák csatáját, de igazából az számított, hogy Cam, Jean, Luis és ő milyen jó zenét csinált a színpadon. Minden más mellékes.

– Megkértem Lilithet, hogy maradjon fent a színpadon – magyarázta Luc a közönségnek –, mert azt hiszem, ő ismeri azt a dalt, amit a Four Horsemen fog mindjárt játszani.

Hátul, a színpad végében felment a függöny, és mögötte ott állt a Four Horsemen. Rod, a nagydarab, sötét hajú basszusgitáros kiintegetett a közönségnek. Joe, a hóbortos, szőke dobos zavart arckifejezéssel a levegőbe emelte a dobverőit. Matt, a billentyűs, a számsorrendet nézegette. Középen pedig Ike Ligon, Lilith zenei példaképe őt nézte, és rámosolygott.

Lilith nem tudta megállni, együtt sikított a közönségből az összes többi lánnyal, és a fiúk legalább háromnegyedével.

– Űristen, de menő! – kiáltotta Camnek.

Ő csak mosolygott, és megszorította Lilith kezét. Senki

mással nem akart volna itt lenni, csak Cammel. Ez a pillanat tökéletes volt.

Ike a szemébe nézett, és azt mondta:

– Ez a dal Lilithnek szól, a címe: *Vows*.

Lilith zavartan pislogott. Ő sosem írt ilyen dalt. A szíve vadul verni kezdett, és nem tudta, mitévő legyen. Vajon elmondja valakinek, hogy félreértés történt? Vagy talán Ike egyszerűen csak rossz címet mondott?

De addigra már késő volt, mert a zenekar játszani kezdett.

*Neked adom a karom,
Neked adom az arcom,
A sebeim neked adom,
És minden hazugságom,
Te mit adsz
cserébe?*

A dal gyönyörű volt, de nem ő írta. Mégis, ahogy hallgatta, pillanatokkal a zenészek előtt már tudta, mi a következő hang, mintha tudná, hogyan folytatódik.

Egyszerre azon kapta magát, hogy énekli a szöveget, mert valahonnan azt is tudta, hogy a *Vows* valójában egy duett.

*Neked adom a szívem,
Neked adom az eget
De ha kéred a sebességem,
Hozzád nem repülhetek,
Te mit adsz
cserébe?*

Ekkor egy fiúhangot hallott, aki vele együtt énekelt a dalt, ami valahonnan a lelke mélyéről áradt. Csakhogy nem Ike volt az.

Hanem Cam. Könnyes szemmel énekelt, és egyre csak őt nézte.

Adok neked egy szívet,

*Adok neked egy lelket,
Adok neked új kezdetet,
Tudod, mihez kezdj vele?*

Miért érzi úgy, mintha már máskor is együtt énekelték volna ezt a dalt?

Hiszen hogy tehették volna?

De mikor lehunyta a szemét, egy látomás jelent meg előtte. Ott ültek mind a ketten egy vízparton. Ez nem a Rattlesnake patak csörgedező vízfolyása volt, hanem egy hullámozó, kristályvizű folyó valahol messze, nagyon régen.

Épp most írta neki a dalt. Szerette volna, ha tetszik neki, és látta a szemében, hogy tetszett. Érezte a csókjában is, amikor lehajolt hozzá, és az ajkával illette az ő ajkait. Nem volt köztük sem harag, sem megbánás, sem félelem. Akárhol, akármerre is voltak, szívéből szerette, és épp készülődtek... egy esküvőre.

A saját esküvőjükre.

Valahol, nagyon régen, Cam és Lilith jegyben járt.

Lilith kinyitotta a szemét.

A Four Horsemen épp most fejezte be a számot. A gitár elcsendesedett, és Ike az utolsó sort a capella énekelt el.

Te mit adsz cserébe?

Felzendült a tapsvihar. Lilith lába a földbe gyökerezett.

Cam közelebb lépett hozzá.

– Lilith?

A lány egész testében reszketett. Elvakította a fény.

Mikor újra visszanyerte a látását, a ruhája valahogy máshogy festett. Fehérebb volt, és Arriane átalakításai sem látszottak rajta. Lilith pislogott, és mintha egy sötét barlangnál állt volna a naplementében, a lángoló vörös és narancs sugarakkal érezett ég alatt. Ugyanúgy állt Cam előtt, ahogy a színpadon.

A szívére szorította a kezét, de nem értette, miért fáj olyan nagyon. Olyan nyelven beszélt, ami teljesen új volt a számára, de valahogy mégis értette.

– Akkor éjjel, mikor elmentél, azt álmodtam, hogy egy csapat fülemület megtanítottam egy szerelmes dalra azzal, hogy keressenek meg és énekeljenek haza hozzám. Most én vagyok az a fülemüle, aki eljött érted. Még mindig szeretlek, Cam, *gyere vissza hozzám!*

– Nem.

A hangja olyan metsző volt, mint a legélesebb kés, és Lilith kétrét görnyedt a fájdalomtól. Levegő után kapkodott, a szemét dörzsölte... és amikor újra elvette a szeme elől a kezét...

A barlang eltűnt, a naplementével együtt. Cam alakja is szertefoszlott.

Egy lerobbant viskóban találta magát a falnak dőlve. Felismerte a bevetetlen ágyat, a poshadt vízzel teli favályút és a többnapos, koszos edényeket a sarokban. Kolibri méretű legyek hemzsegték a tányérok zsírfoltjain. Minden ismerős volt, csak nem értette, honnan.

– Megmondtam neked, hogy mosd el az edényeket! – mondta egy vontatott, női hang. – Többször nem mondom!

Lilith valahonnan tudta, hogy a fal másik oldalán, két szög között kifeszítve fut egy fémhuzal, és hogy ő meg tudná szólaltatni azt a huzalt, úgy tudna játszani rajta, mint egy sokhúrú, finom hangszeren. Majd elepedt, hogy kint legyen, és érezze a rézhuzalt a bőrkeményedéses ujjai alatt.

– Megmondtam neked, hogy nem játszatsz azon a nyavalyás huzalon, míg nem mosogatsz el! – mondta mérgesen a nő, és felkapott egy kést. – Elegem van abból a huzalból!

– Ne, kérem! – sikította Lilith, és kirohant a nő után.

De nem volt elég gyors, és a nő kegyetlenül kettévágta a huzalt. Lilith térdre rogyott, és zokogott.

Újra lehunyta a szemét, és amikor felnyitotta, már lóháton ült, és egy fagyos úton vágatott a hegyvidékes tájon. Szorosan tartotta a gyeplőt, mert az élete múlt rajta. Látszott a lélegzete a hidegben, a bőre izzott, és tudta, hogy lázas és haldoklik. Rongyokba burkolózott, beteg, éhes cigánylány volt, de elvárták tőle, hogy szerelmes dalokat énekeljen alamizsnáért cserébe.

Pislogott, aztán megint pislogott, és minden alkalommal újabb és újabb pokolbeli élményére emlékezett vissza. Mindig küszködő zenész volt, nyomorult, halálra ítélt. Ott volt Opera

Lilith, aki a színház mögötti sikátorban aludt, Zenekari Lilith, akit egy kegyetlen karmester kínozott, Trubadúr Lilith, aki egy középkori városban éhezett. És minden egyes létben a szegénységnél, a magánynál és kiszolgáltatottságnál is rosszabb volt a szívét elborító harag. Minden egyes létben megvetette az általa lakott világot. Bosszúra szomjazott.

Gyere vissza hozzám, könyörgött Camnek.

Nem.

– Miért? – üvöltötte el a kérdést, amit mostanáig egyetlenegyszer sem tudott feltenni reménytelenségében. – Miért?

– Mert – hasított a fülébe a szörnyű sípolás – alkut kötöttünk!

– Miféle alkut?

Lilith kinyitotta a szemét, és újra Crossroadsban, a színpadon találta magát. A közönség mozdulatlanul, elborzadva figyelt. Olyan volt, mintha megállt volna az idő. A Four Fiorsemen eltűnt, és a helyén Luc állt a színpad kellős közepén.

– Lilith – hallotta Cam kiáltását. Felé sietett volna, de Luc elállta az útját, és intett Lilithnek, hogy lépjen oda hozzá.

Lilith körbenézett, és látta a nézők dermedt tekintetét.

– Mi történik?

– Ide – mondta Luc a mikrofonba. Lilith odalépett hozzá, és az ördög egy üveggömböt tett a kezébe. Egy hógömb volt. – A hiányzó láncszem.

Lilith maga elé tartotta. Egy viharos óceán fölé nyúló miniatűr szikla volt benne. Egy apró lányalak fehér esküvői ruhában állt a szikla peremén. Lilith talpa alatt megmozdult a föld, és egyszerre csak ő volt a hógömbben álló, fehér ruhás lány. Visszahúzódott a szikla pereméről, érezte a tajtékzó óceán illatát, és látta a mögötte mindent magába záró üveget.

– Vess egy alapos pillantást a jövődre, Lilith! – szólalt meg mögötte egy hang.

Megfordult, és Lucot látta maga előtt egy sziklának támaszkodva.

– Cam nélkül – mondta – mi marad neked, amiért élned érdemes?

– Semmi.

Luc a víz felé biccentett.

– Akkor itt az idő.

Luc ugyanúgy festett, mint Crossroadsban, de Lilith most értette meg, hogy több annál. Az előtte álló srác maga az ördög, aki olyan ajánlatot tett neki, amit szerelmi bánatában nem volt képes visszautasítani.

– Elhoztalak hozzá – mondta –, és te megtettél minden tőled telhetőt. De Cam nem akar téged, ugye?

– Nem akar – mondta Lilith összetörve.

– Be kell tartanod az alku feléd eső részét.

– Félek – mondta Lilith. – Mi lesz utána?

– Azt hagyd csak rám!

Lenézett a vízre, és tudta, hogy nincs más választása.

Nem ugrott, inkább csak előredőlt... a levegőbe, aztán a vízbe. Hagyta, hadd ragadja el. Mikor a hullámok összezsáptak fölötte, nem próbált felmerülni a víz felszínére. Mi maradt még, amiért érdemes lenne élnie? A szíve olyan nehéz volt, mint egy horgony, és egyre mélyebbre húzta.

Aztán egyszer csak ott volt a tenger fenekén a szűrt fényben, egyes-egyedül. Sötét vízzel lett tele az orra, a szája, a gyomra, a tüdeje.

Es a lelke.

Újra a színpadon állt, Cammel szemben.

Érzékelte, hogy Jean Rah, Luis és a verseny többi résztvevője mind köréjük seregük. A közönség letaglózva várta, mit tesz majd, de ő csak Camet látta. Volt valami szilaj vadság a tekintetében.

– Mit láttál?

– *Téged* láttalak... – A hangja reszketett. – És...

E pillanatban Lilith rádöbbsent, hogy a Trumbullban keringő pletykák az öngyilkos lányról igazak.

– A lány, aki megölte magát – mondta aztán, és a hangja visszhangzott a Colosseumban –, én voltam!

– Ó, Lilith! – Cam lehunyta a szemét.

– Eldobtam az életemet, mert szerettelek – mondta a múltja felszínre került darabkáit összeillesztve. – És te...

– Én is szerettelek! – mondta Cam. – És még mindig...

– Nem! Könyörögtem neked! Kitártam a szívem, és te elutasítottál!

Cam összerezzen.

– Meg akartalak óvni.

– De nem tudtál, mert addigra már alkut kötöttem – Lilith megfordult, és egyetlen, remegő ujjal Luc felé mutatott – vele!

Cam arca megfeszült.

– Nem tudtam...

– Biztos voltam benne, hogy ha megtalállak, vissza tudlak nyerni.

Cam behunyta a szemét.

– Ostoba voltam.

– De tévedtem – mondta Lilith. – Amit most láttam... a sok másik életet, amit leéltem...

Cam bólintott.

– A többi poklot.

A *többi* pokol? Lilith elhűlt. Csak nem úgy érti...

Ez az élet, az *ő* élete, nem is valóságos?

Minden szörnyűségnek, amit el kellett szenvednie, Cam volt az oka? Mert valaha régen rászedte, hogy belészeressen. És most volt olyan ostoba, hogy újra beleesett ugyanabba a csapdába.

Lilith olyan dühbe gurult, hogy alig bírta elviselni.

– Egész idő alatt a pokolban voltam? – Arrébb lépett Camtól, ki a reflektor fényéből, egyenesen a sötétségbe. – *Miattad!*

HÚSZ

HEAVEN IS WAITING

CAM

Öt perc

CAM OTT ÁLLT Lilith előtt, a diszkógömb villódzó fényei alatt, és érezte a rászegeződő ezernyi tiniszempárt, fölöttük pedig az égből várakozó, milliónyi démon tekintetét.

Lilith felé nyújtotta a kezét.

– Még mindig van remény!

Lilith arrébb lépett.

– *Te vagy az oka a sok szenvedésnek! Te vagy az oka annak, hogy olyan dühös voltam és szomorú! Te vagy az oka annak, hogy gyűlölöm az életemet!* – A szeme megtelt könnyel.

Igaza van, *tényleg* az ő hibája. Visszautasította Lilithet, mert nem merte elmondani neki az igazat.

– Olyan ostoba vagyok! Azt hittem, az volt a legjobb dolog, ami valaha is történt velem, hogy te megjelentél Crossroadsban, de valójában ez a legrosszabb. A legeslegrosszabbat kell újra átélnem!

– Kérlek! – könyörgött Cam. A lány felé nyújtotta a kezét, és teljesen elhűlt attól, amit látott: az ujjai begömbültek, a körmei megvastagodtak és besárgultak. – Nem érted...

– Most először mindent értek. Hittem a szerelmünkben, te pedig nem, mégis én fizettem meg mindenért. – Lilith kinézett a Colosseum falain túl az égbőltra. A távolban lángnyelvek nyaldosták a sötét éjszakát. – Miért jöttél vissza? Hogy kigúnyolj? Hogy örömöd leld a szenvedésemben? – Széttárta a karját, és közben potyogtak a könnyei. – Most elégedett vagy?

– Azért jöttem, mert szeretlek. – Cam hangja remegett. – Azt hittem, meghaltál. Nem tudtam, hogy a Pokolba kerültél! Amint meghallottam, eljöttem érted! – A szeme égni kezdett. – Fogadást kötöttem Luciferrel, és az elmúlt tizenöt napot azzal töltöttem, hogy újra teljesen beléd szerettem, remélve, hogy te is belém szeretsz újra.

– Tehát ez volt a fogadás! – Lilith megvetéssel nézett Camre. – Semmit sem változtál! Ugyanolyan önző vagy, mint voltál!

– Igaza van! – dörgött körülöttük egy hang, és forró szél söpört végig a színpadon. Cam megpördült, és a fiatal halandó álcáját levetett Lucifert találta maga előtt. Az igazi Lucifer ziháló mellkassal, gonoszságtól izzó tekintettel állt ott, és minden lélegzetvétellel nagyobb lett a teste. Addig nőtt, amíg el nem törpült alatta a színpad, és el nem takarta a holdat.

A nézők sikítottak, és menekülni próbáltak, de minden kijárat zárva volt, méghozzá egy-egy keresztrúddal. Néhány diák próbálta lebontani a falat, mások sírva egymáshoz bújtak. Cam tudta, hogy minden erőfeszítés hiábavaló az ördöggel szemben.

Lucifer ujjai hentesbárd méretű, borotvaéles karmokká váltak, a testét hüllőszerű, fekete pikkelyek lepték el, a vonásai eltorzultak, és minden könnyörület eltűnt belőle. Hátravetette a fejét, becsukta a szemét, és kiengedte patinás, zöld-arany szárnyait.

– Lucifer! – sikoltott Lilith, ahogy felismerte.

– Igen, Lilith! – bömbölte Lucifer, és a hangja Crossroads minden kis repedésén bekúszott. – Én vagyok a kínjaid okozója!

A többi diákfellépő már rég eltűnt mellőlük, ott reszkettek valahol a tömegben, úgyhogy a színpadon már csak Cam, Lilith és Lucifer állt, vagyis, ahogy Cam most észrevette, Jean és Luis is. A két zenésztársuk kicsit arrébb, a színpad szélénél egymást támogatva, sápadt, arccal, elborzadva figyelte az eseményeket. Cam azt kívánta, bárcsak megnyugtathatná őket valahogy, de tudta, hogy az éjszaka ennél még sokkal rosszabbra fordul.

A csillagok vibrálva növekedtek, ahogy Lucifer démonlégiója egyre közelebb repült, és egyre felismerhetőbbé vált a sötétben. Az üveg égbolt felé tódultak, és vészjóslnak kavarogtak közvetlenül Lilith fölött.

– Még most is – mondta Lucifer – hazudik neked Cam, és elrejtí előled a valódi énjét. Figyeld csak!

Az ördög Camre mutatott, akit azonnal valami szörnyű kényszer kerített a hatalmába. Úgy érezte, mintha a vállát lángok nyaldosnák, mert Lucifer arra kényszerítette, hogy kibontsa a szárnyait. Azok olyan hangot adtak, mint amikor a linóleum kettéhasad. Cam egy örökkévalóság óta csak a szárnyai fenséges szépségét ismerte, de most, hogy hátranézett, elakadt a lélegzete.

Ocsmányak voltak, petyhüdt bőrhöz hasonlítottak, és meg voltak perzselődve, mint a Pokol legalantasabb démonjainak szárnyai. Érezte, hogy a testében fájdalmasan csavarodnak a csontjai, a bőre húzódott és megfeszült. Fel üvöltött, és a kezére nézett. Az ujjai mostanra pikkelyes karmokká váltak.

Megérintette az arcát, a mellkasát, és tudta, hogy teljesen átalakult. Most már Lilith sem tagadhatja, hogy szörnyűséges a külseje...

Cam váratlanul megörült ennek. Többé nem hallgat el a lány elől semmit.

– Nagyon régen – mondta, és érezte, hogy a szeme sarkában összegyűlik a könny – attól féltem, hogy nem szeretnél, ha tudnád, ki vagyok valójában.

Lilith a koravén démon arcát fürkészte, a rozoga testét, a visszataszító szárnyait.

– Esélyt sem adtál arra, hogy a valódi énedet szeressem – mondta. – Nem bíztál bennem, hogy elfogadnálak olyannak, amilyen vagy.

– Igazad van...

– Szerettelek, Cam. Össze akartam házasodni veled, ami azt jelenti, hogy minden egyes porcikáddal, a jóval és rosszal, az ismerőssel és ismeretlennel.

– Én is össze akartam házasodni veled. De, ahogy kívántad, a templomban nem tudtam volna...

– A fenébe a templommal! – mondta Lilith. – Kit érdekel?

– Téged érdekelt – mondta Cam. – Neked számított, de én elutasítottam, hogy ne kelljen bevallanom neked, ki vagyok. Megpróbáltam a te hibádként beállítani, de valójában én hátráltam ki a házasságunkból.

A lány rámeredt, az arca megfeszült a fájdalomtól.

– Tudtam, hogy sosem bocsátanál meg nekem – folytatta Cam –, úgyhogy elmenekültem. Azt hittem, örökre elveszítettelek, de aztán rátaláltam erre a második lehetőségre, és idejöttem, hogy jóvátegyem a hibáimat. Az idő, amit itt eltöltöttem veled, megmutatta, hogy az irántad való szerelmem nagyobb, mint a félelmeim. Mindennél nagyobb, amit ismerek.

Egy könnycsepp csordult végig az arcán, és lehunyta a szemét. Olyan sok mondanivalója volt, és olyan kevés az idő, hogy már nem számított.

Lilith felsikoltott.

Maró füst csapta meg Cam orrát, és eszébe jutott, mi történt a könyvtárban, amikor utoljára sírt. Letörölte az arcát, de már túl késő volt. A lába alatt látta a lyukat, amit a könnye mart a színpadba. Fekete füst gomolygott belőle felfelé. A sav szétmarta a színpadot, szinte krátert formálva belé, amely addig tágult és nyúlt, míg kanyonként el nem választotta egymástól Camet és Lilithet.

– Köszönj el szépen, Lilith! – mondta Lucifer gúnyos vigyorral.

Cam felugrott a levegőbe, szétterjesztve nyomorult, erőtlen szárnyait. Muszáj volt megszüntetnie a távolságot közte és Lilith között. A lány felsikoltott, és hátratántorodott Lucifer felé, el a növekvő kráter útjából.

Cam a lány lába előtt ért földet. Eljött a vég. Veszíteni fog. Nem sikerült meggyőznie Lilithet, hogy újra szeresse, úgyhogy már csak egyetlen teendője maradt.

Térdre rogyott az ördög előtt, és esedezve emelte fel a kezét.

– Végy engem!

Lucifer elvigyorodott.

– Nagyon sok dolgunk lesz.

Cam megrázta a fejét.

– Nem a jobbkezedként.

Lucifer felordított:

– Világos volt az egyezség!

– Ez egy új egyezség – mondta Cam, és felállt, hogy testével óvja Lilithet, mert a színpad rázkódni kezdett a talpuk alatt, és a kráter szája egyre közelebb húzódott a bakancsához. Már

majdnem éjfél volt. Ez az utolsó esélye. – Itt maradok száműzetésben, alattvalódként átveszem a helyét a pokolban. Cserébe tedd őt szabaddá!

– Nem! – üvöltötte Lilith. A dzsekije gallérjánál fogva megragadta Camet. – Miért tennéd ezt? Miért áldoznád fel magad értem?

– Bármit megtennék érted. – Cam kinyújtotta felé a kezét, és csodálkozott, hogy a lány nem löki félre.

A sikoltozás fülsiketítővé vált, amikor a Cam könnye által vajt kráter elérte a nézőteret, és tucatjával nyelte el a diákokat. De Cam nem látta őket, a levegő sűrű füsttel telt meg, minden homályba borult, és eluralkodott a káosz.

A szíve zakatolt. Sietnie kell!

– Bármit megteszek, amit akarsz, bárhová elmegyek, ahová küldesz, bármilyen büntetést elviselek – mondta Lucifernek –, csak szabadítsd meg Lilithet ebből a Pokolból!

Beszéd közben észrevette, hogy Lilith arca megváltozik. A vonásai meglágyultak, a szeme elkerekedett. Mikor a falak megnyúltak és meggörbültek, és kezdtek leomlani, Lilith akkor sem vette le róla a szemét.

– Te *tényleg* megváltoztál – mondta. – Olyan sokat adtál nekem ebben az elmúlt két hétben.

– Többet kellett volna. – Cam a lány felé nyúlt, és a keze után tapogatott a sűrű, sötét füstben.

– Nem hagyom, hogy átvedd a helyem itt a Pokolban! – mondta Lilith. – Ott akarok lenni, ahol te vagy!

Cam szeméből patakszani kezdtek a könnyek, végigszaladtak az arcán, és felégették a körülöttük lévő világot. Ha próbálta volna, se tudta volna abbahagyni a sírást.

– Szeretlek, Lilith!

– Szeretlek, Cam!

Átölelte a lányt, míg alattuk óriásira nőtt a kráter, és szertehullott a színpad. Mikor az új Colosseum falai megrázkódtak és leomlottak, a nézőtérről hangos sikoltozás hallatszott.

– Mi történik? – kérdezte Lilith elfúló hangon.

– Kapaszkodj belém! – És Cam erősen magához szorította.

– Anyu! – Lilith elborzadva sikított, és meredten nézett abba

az irányba, ahol korábban a nézőtér volt, bár addigra már nem láthatta a családját, mert az orráig sem látott. A tüdeje megtelt füsttel, és köhögni kezdett. – Bruce!

Cam szólni sem tudott Lilith veszteségét látva. Hogy is tudná elmagyarázni neki, hogy minden ismerőse csak az ördög bábja volt, és hogy a szabadságának az ő elvesztésük az ára? Két tenyerébe vette a lány arcát, és odavonta magához.

– Ne! – sikított Lilith, és Cam mellkasába fúrt arccal felzokogott.

A Colosseum az iskolával együtt eltűnt a hatalmas füstfelhőkben, az építmények égő papír módjára foszlottak semmivé. Néhány pillanat alatt Cam és Lilith körül minden elhamvadt. A világ egy halom hamuvá változott, amely egy ideig röpködött, majd semmivé vált.

A parkoló, az iskola, a szentjánoskenyérfa magányos ligete, ami a Rattlesnake patakhoz vezető bejáratot jelezte, a semmibe vivő utak, az oly sok dalt ihlető éjszakai égbolt... minden a tűz martaléka lett. A hegyekben égő tüzek, a Pokol tüzei, bezárultak kettejük körül, bekerítették őket.

Cam csak arra figyelt, hogy erősen szorítsa magához a lányt, a testével óvja őt a látványtól és a fejük fölött arany szárnyakkal repdeső démonok őriöngő sokaságától.

Aztán elkapott egy ezüst villanást. Arriane húzott el előtte, és varázslatosan szép, szivárványszín szárnyai úgy ragyogtak, mint a csillagok.

– Arriane! – kiáltotta Cam. – Azt hittem, elmentél.

– Az utolsó pillanatban hagyjalak el? Soha!

– Varázslatos! – suttogta Lilith Arriane szárnyai láttán. – Te angyal vagy!

– Szolgálatára, hölgyem! – hajolt meg Arriane vigyorogva. – Cambriel, sikerült! Kis segítséggel. – És oldalba bökte Lilithet. – Srácok, ezt rendesen megküldtéték!

Cam még jobban magához ölelte Lilithet.

– Kánaánban hagyjalak elmenni. Ez volt a legnagyobb tévedésem, nagyobb, mint Lucifer seregeihez csatlakozni. A szerelmed elvesztésénél semmit sem bánok jobban.

– Nekem az a megváltás, hogy megtaláltam a szerelmedet – válaszolta Lilith. Megérintette Cam mellkasát, arcát. – Nem

érdekel, hogy nézel ki. Nekem gyönyörű vagy.

– Megható – termett fölöttük Lucifer, és lángok nyaldosták a szárnyait. – Megható handabanda.

Cam felüvöltött neki:

– Teljesítettük a feltételeidet! Szeretem Lilithet! És ő is szeret engem! Kérdemeltük a szabadságunkat!

Az ördög csak hallgatott, aztán Cam valami furcsa dolgot vett észre. Lucifer szárnya elvékonyodott, már-már átlátszó lett. A pihéken át Cam láthatta a mögötte tekergő lángokat.

– Lucifer! – kiáltotta. – Engedj el minket!

Lucifer hátravetette a fejét. A szárnyai felkunkorodtak, és a szélük megperzselődött. Az ördög alakja papírvékonyra vált és összegörnyedt, a karmai az egyik pillanatban még Cam felé meredtek, aztán begömbültek, majd darabokra hullottak. A kitátott szájából felszakadó, nyomorult, örömtelen nevetés hangjától Cam és Lilith összerезzent.

A teste addig zsugorodott és fakult, míg nem volt több, mint egy végtelenül apró, fekete lyuk a lánggyűrű közepén.

– Elment? – kérdezte Lilith.

Cam hitetlenkedve nézett az égre.

– Egy időre – válaszolta.

Ekkor valami éktelen láрма hallatszott fölülről. Lilith befogta a fülét. Cam felnézett. Egy démontámadás képe tárult a szemük elé, a bukott angyalok rohama. Feketén, mint a legsötétebb éjszaka, viharzónak át az égen.

Arrafelé tartottak, amerre az előbb még az ördögöt látták, élükön Roland fekete-arany foltos szárnya ragyogott. Cam még sosem látott olyan pimasz nemtörődömséget, mint ami most Roland arcán tükröződött.

– Merre ment? – kérdezte Roland.

– A sötétségbe – válaszolta Cam –, mint mindig.

Arriane az egyik karját Roland köré fonta.

– Ro, elveszel feleségül? – Aztán veszettül pislogva gyorsan megrázta a fejét. – Ó, ne is válaszolj! Csak a győzelmi mámor beszélt belőlem! Felejtsd el, hogy mondtam valamit!

– Mi ez az egész? – kérdezte Cam Rolandot, és a mögötte felsorakozott seregbe bökött. – Mit művelsz?

A démon az egyik szemöldökét felhúzáva válaszolt.

– Lucifert üldözöm.

– Micsoda? – kérdezte Cam.

– A forradalom már régóta készülődött, te ezt mindenki másnál jobban tudod. – Lilith felé biccentett, aztán kézfogásra nyújtotta a kezét Camnek. – Hé, haver!

– Igen?

– Nézd meg a szárnyaidat!

Cam balra pillantott, majd jobbra. A szárnyai egyre vastagodtak és nőttek, a bőrszerű darabok levedlettek róluk, és alóluk erős, új szálak hajtottak ki. A megperzselődött foszlányok is leváltak, és a mélybe hullottak.

Cam szárnyai fehérek lettek.

Először csak imitt-amott, de a fehérség egyre terjedt. A karját magasra tárta a csillagok felé, és figyelte az átalakulást. A szárnyai néhány pillanaton belül visszanyerték eredeti alakjukat, de nem a legendás, aranyfényű ragyogást, amihez szokva volt, hanem az eredeti izzásukat. Fehérek voltak, erősek és ragyogóak.

Mindörökre a szerelem szolgálatában.

– Köszönöm – suttogta.

Óvatosan megérintette a haját. Megint sűrű volt, és erős. A teste visszanyerte ruganyos, izmos alakját, a bőre megint sima lett és kivilágosodott.

Visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy Lilith megtapogatja a szárnyait. Nyitott tenyérrel végigsimított a szélükön, aztán az ujjai felszaladtak a nyaka alatt lévő, legérzékenyebb területre. Cam megremegett a gyönyörűségtől. Minden határtalannak tűnt.

– Cam – suttogta Lilith.

– Lilith – mondta ő –, szeretlek.

Hirtelen az egész világot elvakította a fehérség. Cam érezte, hogy nyomás nehezedik a testére, majd a lába földet ért valahol.

Lilithtel együtt újra ott voltak az ételudvarban, ahol az ördöggel annak idején megkötötte az alku. Valaki közben kitakarított, elvitte a szemetet, és megjavította a kiégett neonfényeket. Lilith körbenézett, és Cam látta rajta, hogy felismeri az Aevumot, csak nem biztos benne, honnan.

– Álmodom? – kérdezte Lilith.

Cam megrázta a fejét, kézen fogta a lányt, és leült vele a legközelebbi asztalhoz. A közepén egy barna tálca feküdt, a tetején egy hógömbbel. Mindketten belenéztek, és Crossroads még mindig égő maradványait ismerték fel benne.

– Azt hiszem, épp most ébredtél fel – mondta Cam.

Gondolatai Lucindához és Danielhez vándoroltak, mert úgy hitte, most már ő is tudja, mit érezhették az utolsó pillanataikban angyalként, miután választottak, és mielőtt újra elkezdtek előlről az egészet.

– Mindig tudtam, hogy különleges vagy – mondta Lilith. – Egy angyal.

– Bukott angyal – javította ki Cam. – És a tiéd.

– Mindent, amit eddig ismertünk, hátrahagytunk. – A szemét ugyan szomorúság árnyékolta be, ahogy a hátrahagyott életére gondolt, de a mosolya reményt sugárzott. – Mi lesz most?

Cam odahajolt, és lágyan megcsókolta.

– Ó, Lilith! Még csak most kezdődik minden.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Külön köszönet Rob Bryannek, Barry Poynternek, Emma Angeline Branchnek, Alex Piazzának, Brooks Tiponnak, Ben Hubbardnak, Jill Johnsonnak, a Bass családnak, Madelyn Albrightnak és a Chevy Impalának. Kate.

A KÖNYVBEN ELŐFORDULÓ (LÉTEZŐ ÉS FIKTÍV) ZENESZÁMOK ÉS ZENEKARNEVEK MAGYARUL

A Forest – Erdő
Amalgamator – Amalgamátor
Appetite for Destruction – Rombolásvágy
Atmosphere – Atmoszféra
Break Me – Törj össze!
Dangerous Days – Veszélyes napok
Dead Souls – Holt lelkek
Death of Stars – Csillaghalál
Death of the Author – A szerző halála
Disintegration – Szétbomlás
Dysmorphia – Torzulás
Exile – Száműzetés
Famous for a Broken Heart – Összetört szívről híres
Flying Upside Down – Szárnyalás fejjel lefelé
Four Horsemen – Négy lovas
End of The Dream – Az álom vége
Heaven is Waiting – Vár a mennyország
Holding Out – Kitartás
Going Under – Alámerülés
Ho Hum – Hát jó
Isolation – Elszigeteltség
Kind Hearted Woman Blues – Jószívű nő blues
Love and Idleness – Szerelem és léhaság
Love More – Szeress jobban!
Love's Secret Domain – A szerelem titokzatos vidéke
Love Will Tear Us Apart – A szerelem szakít szét minket
Managing My Social Status – Menedzselem a társadalmi státuszom
Marked – Megbélyegezve
Misery Loves – Szánalmas szerelem
My Immortal – Halhatatlanom
Never Tear Us Apart – Sosem szakíthatnak szét
Queen of Hearts – Szívkirálynő
Perceived Sights – Érzékelt sértések
Revenge – Bosszú
Rich Bitch – Burzsuj ribi
Sacrifice – Áldozat
Sequins of Events – Csillámporos történetek
Serpents – Tűzkigyók
Silver Dagger – Ezüsttőr
Slow Dive – Lassú merülés
Somebody's Other Blues – Valaki másé ez a blues
Sparks – Szikrák
Spellbound – Elbűvölve
Standing at the Cliffs Edge – A szikla peremén
Stranger – Idegen
The Devil's Business – Az ördög dolga

The New Zero – Az új kezdet
The Weeping Song – Siratódal
Vows – Fogadalmak Wasteland – Átokfölde

MÉLTATÁSOK

„Imádtam Cam történetét. Tényleg az a rendes srác, akit mindig is ott sejtettél a szúrós álarca alatt.”

– *Sydney Collins, Amazon*

„FANTASZTIKUS könyv! Mindenkinél kötelező elolvasni, aki szerette a *Fallen-regényeket!*”

– *Crystal, Goodreads*

„Egyszerűen váó! Imádom, ahogy Lauren Kate más és más szereplő szemszögéből meséli el a történetet! Még Danielt és Luce-t is beleírta!!! :D”

– *Mandy, Goodreads*

„Ez az a könyv, ami visszaterelt az olvasók világába, sőt, ennek köszönhető, hogy újra szerelmes lettem.”

– *Chanzie, Goodreads*

^[1] Énekek éneke, 2: 10. Károli Gáspár fordítása.

^[2] *Kind Hearted Woman Blues*, Robert Johnson, 1936